Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 23 Nisan 1994 Sayı: 94

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Açlığa ve zulme karşı

Ayağa Kalk!

Ülkemizde onurlu insanlar gibi mi yaşayacağız, yoksa her türlü baskıya, aşağılanmaya boyun eğen, haksızlıklara, adaletsizliklere, namussuzluklara göz yuman insanlar mı olacağız? Bugün emekçi halk açısından esas sorun budur.

Direnelim Savaşalım, Genel Grev Yapalım, Hayatı Durduralım

İktidar zorbalıkla, olağanüstü hallerle düzenin tükenişinin önüne geçemez. Düzenin tıkandığı, hiçbir alternatif üretemediği bugün, çare devrimcilerdedir, devrimdedir. Hiç kimse egemen güçlerin bu vahşet tablosu karşısında "bana ne" diyemez.Diyenlerin bu vatan üzerinde onurla yaşamaya hakları yoktur. İş bırakmalarla, yürüyüşlerle, işgallerle, her yerde iktidara gücümüzü gösterelim.

- Emekçiler 1 Mayıs sizin bayramınızdır. 1 Mayıs'a, alanlara sahip çıkın.
- 1 Mayıs alanları, açlığa ve zulme karşı, faşizmin baskı, yasak ve terörüne karşı emekçilerin barikatı olsun.
- 1 Mayıs'ta faşizmin emekçi halka açtığı bu savaşa "dur" diyelim.

1 Mayıs'ta iktidara gücümüzü gösterelim!

MERHABA

Yönetememe krizi içerisindeki oligarşi son zamanlarda devrimci, demokrat ve yurtsever yayın organlarının sesini kısmak için elinden geleni yapıyor. Özgür Gündem gazetesinin yayınının 15 gün süreyle durdurulmasından sonra Devrimci Emek dergisinin yayını da süresiz olarak durduruldu.

Bürolarımız ve okurlarımız üzerindeki baskılar da devam ediyor. 19 Nisan günü Sivas büromuzu basan polis Ünal Erdem, Murat Demir, Erkan Geçer ve Kenan adlı çalışanlarımızı gözaltına aldı. Aynı gün okurlarımızın da evlerine baskınlar düzenleyen polis, Harun Koçuşağı, Elmas Durdu, Ulaş Zayim ve Ünal Altınok'u gözaltına aldı. Bir şehit anmasından gözaltına alınan Ankara muhabirimiz Serdar Gelir ise 15 gün gözaltında tutulduktan sonra 20 Nisan günü serbest bırakıldı.

Bu sayımızda gazetemizin fiyatını 20.000 lira yapmak zorunda kaldık. Bunun nedeninin ve zorunluluğunun anlaşılacağına inanıyoruz.

93. sayımız ise daha öncekilere benzer gerekçelerle toplatıldı. Yine keyfi olarak engellenmeye çalışıldık. Ama hiç bir baskı gerçekleri ulaştırmamıza, halkımızla iç içe olmamıza engel olmayacaktır.

Bir sonraki sayıda buluşmak dileğiyle hoşçakalın...

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

●Gitsin artık!..

●Devrimci Sol Güçler'den zamlara karşı kampanya... 4

●Tekel bira fabrikaları kapatılmaya çalışılıyor... Bol yasaklı sendikal hak geri tepiyor... 5

●Soygun paketine tepkiler, direnişler. "Petlas bizimdir, kapatılamaz" 6

●Uzlaşma çözüm değildir... Sınırötesi operasyonun anlamı... 7

●Ulusal sorunun çözümü devrimci halk iktidarıyla gerçekleşecektir... 8

●"Farklı olmanın bedelini ödedik"... PKK davası tutsaklarından DGM boykotu... 9

●Şehitlerimizi kavgamızda yaşatıyoruz... 10

●"Onurunuz onurumuzdur, kavganız kavgamızdır, yüreğiniz yüreğimizdir" 11

●Açlığa ve zulme karşı ayağa kalk! 12-13

●1 Mayıs... İlle de kavga... 14--15

●Zamanı devrimci tarzda kullanabilmek... 16

●Polis sivil faşistleri korudu... Öğrenci gösterisine polis copu... 17

●Sivil faşistlerin ikiyüzlülüğü... Ergül Uzundiz: "Size kimse inanmıyor" 18

●Silah başından sandık başına...19-20

●Yasalar ve yasaklar... 21

●"İntifada bir kültürdür"... 22

●Bir türküdür Dersim dağlarında; 12'ler savaşıyor... 23

Şehitlerimiz savaşmayı öğretiyor

Geçtiğimiz günlerde Dersim'de meydana gelen bir çatışmayla ilgili olarak Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'ler Komutanlığı tarafından gazetemize gönderilen bir bildiriyi aşağıda yayınlıyoruz.

"Savaş bedellerle sürüyor, yükseliyor. Oligarşi 23 Nisan 1993'te büyük bir güçle Ahmet Fazıl Ercüment Müfrezemizi kuşatıp 12 yoldaşımızı katlettiğinde şehit yoldaşlarımızın cesetlerine dahi tahammül edemeyerek işkence yaparak parçalamıştı. Bu onların en bariz şekilde korktuklarının ifadesiydi. Ancak 12 gerillanın katledilmesiyle DEVRİMCİ SOL Dersim'de geçici bir güç kaybına uğrasa da, süreç içinde savaşarak, karşılarına daha güçlenerek çıkacağını düşünemiyorlardı. O anda bile bütün Dersim halkı büyük bir kitlesellikle şehitlerini sahiplenerek düşmana gelecek korkusunu yaşatmayı sürdürmüştü.

Haklılığımızdan ve kararlılığımızdan aldığımız güçle kısa bir sürede 12'lerin yerini nice 12'lerin dolduracağını sesli bir şekilde haykırmıştık. Ne iç düşman, ne de dış düşmanlarımız o dönemde büyük çabalarına rağmen gelişmemizin önüne geçemediler. Çünkü onlar DEVRİMCİ SOL'cuları tanımıyorlardı. Çünkü onlar Mahir'lerin, Niyazi'lerin, Sabo'ların, kanlarıyla yazdıkları tarihimizi tanımıyorlardı. Ve onlar bütün erdemleri, güzellikleri bağrında taşıyan DEVRİMCİ SOL'un mayasından olduğumuzu anlayamıyorlardı. Ondan dolayıdır ki başaramadılar. Artık her yanıyla daha güçlüydük. Darbeden dolayı, hareketimiz, yaşadığı büyük sıkıntılara rağmen olanaklarının büyük bir bölümünü bizlere aktardığından, artık birliğimize katılan her savaşçıya silah verecek duruma gelmiştik. Müfrezelerimiz çoğaldıkça faaliyetimizi daha geniş alanlara yaydık. Kışın zor koşullarına rağmen çalışmalarımızı aksatmadan yürütmemiz gerektiğinden Çemişgezek bölgesinde faaliyet yürüten Hayri Koç müfrezemizin çalışmalarına katılmak üzere Nurettin Güler Müfrezesi alana gönderilmiştir.

Alanda faaliyet sürdüren müfrezelerimiz bir ihbar sonucu düşman kuşatmasına düşmüş, gün boyu çatışarak ölü ve yaralı olmak üzere düşmana kayıplar verdirmiş, çatışma sonucunda müfrezelerimiz üç şehit vererek kuşatmayı yarmayı başarmışlardır. Olayın gelişimi kısaca şöyledir.

18 Mart 1994'te Hayri Koç Müfrezemiz düşmanın kullandığı bir güzergahın istihbarat çalışmasını sürdürmek üzere göreve gitmişlerdir. İstihbarat bölgesi genellikle gerici halkın yoğunlukta olduğu alan içindedir. Savaşçılarımıza yönelik ihbar muhtemelen bu çevreden gitmiş olmalı ki, düşmanın, görevini bitirip diğer müfrezenin yanına dönen Hayri Koç Müfrezesi savaşçılarını takip etmesi sonucu savaşçılarımızın bulundukları kamp alanında sıcak temas sağlanmıştır. Düşmanı fark eden nöbetçilerimizin komutana haber vermesi üzerine savaşçılarımız hemen çatışma durumuna geçmişlerdir. Kısa süre içinde (6.10'da) çatışma başlamış, ilk olarak Nazım Karaca (Cemal) yoldaşımız şehit düşmüş, bir süre sonra iki yoldaşımız daha yara almıştır. Çatışmada uygun bir tepeyi ele geçiren yoldaşlarımız, kayıp vermelerine rağmen hakim noktada mevzilenmiş düşmanın büyük teknik gücüne rağmen, var olan personel, silah ve sınırlı cephaneleri ile düşmanı mevzilerine yaklaştırmamışlardır. Çarpışma gittikçe şiddetlenmiş, düşman mevzilerimize yanaşma cesareti gösteremeyerek top, havan, uçaksavarlarla mevzimizi yoğun ateş altında tutmaya çalışmıştır. Bir grup savaşçımız düşmanla çatışmayı günboyu sürdürürken, diğer yoldaşlarımız geri çekilmeye başlamışlardır. Çatışmayı sürdüren yoldaşlarımızdan Feride Karaca (Hamiyet) yoldaşımız yara aldıktan yaklaşık 5 saat sonra şehit düşmüş, yine yaralı yoldaşlarımızdan Mürsel Göleli (Arif) çatışmanın sonlarında havan mermisinin isabet etmesiyle şehit düşmüştür. Düşman güçleriyle yoğun çatışmayı sürdüren diğer yoldaşlarımız akşam karanlığından yararlanarak şehit düşen yoldaşlarımızın silahlarını düşmana bırakmamış olarak geri çekilmişlerdir. Çatışma 6:00'da başlamış, akşam yaklaşık 20:00'ye kadar sürmüştür. Çatışma bölgesinde PKK ve TİKKO gerillaları da bulunmakta olup, çatışmaya girmemişlerdir. PKK gerillaları bölgeden çekilirlerken arkada kalan bir savaşçısının düşman tarafından fark edilip ateş altına alınması sonucu bir PKK savaşçısı da şehit düşmüştür.

Nasıl ki 12'ler kavgamızı ve inancımızı pekiştirdilerse, Çemişgezek şehitlerimiz de bizlere birçok deneyler kazandırmıştır. Düşe-kalka bu savaşı daha bir kurmayca öğreneceğiz. Halkımızın umudu olmaya devam edeceğiz. Şehitlerimizin hesabını sormak için, düşmanın kalelerini dağıtmak için uygun zamanı ayarlamanın sabrını öğreniyoruz. Haklı savaşımızda dün de her türlü bedeli ödemeye hazırdık, bugün de hazırız. Düşmanımız bunu bildiğinden artık kabuslar görmekten kendini alamıyor. Haklılar, şehitlerimize verdiğimiz sözü tutacağız, zulmün, terörün, katliamların temsilcisi olan tüm hedefleri yok edeceğimize, zafer kazanacağımıza and içiyoruz.

YAŞASIN DERSİM DİRENİŞİMİZ!
YAŞASIN ÖNDERİMİZ DURSUN KARATAŞ!
YAŞASIN DEVRİMCİ SOL!
14.4.1994
Dersim İbrahim Erdoğan Kır SDB'ler Komutanlığı"

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL. **Almanya:** 4 DM
Fransa: 15 FF, **İsviçre:** 4 SF
Hollanda: 4 FL, **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL; 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel. 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No:14 Kat: 2 Tel: 253 99 65
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

Gitsin artık!..

"Yoksulluk başıma bela/ Gitsin diyom gitmiyor kıl"..."70'li yılların ortalarında geniş halk kesimlerinin dilinde yer etmişti bu sözler. '70'lerin devrimci dalgasından etkilenmiş bir halk ozanının, Abdullah Papur'un bu sözlerle başlayan türküsü, radyoda, televizyonda, çalınmadığı halde geniş halk kesimleri içinde ünlenmişti.

Yokluğun çıplak acısı vardı bu türküde. Milyonlarca emekçinin başındaki "bela" vardı. Çoluğuyla, çocuğuyla çalışan, çabalayan ancak yoksulluktan, yokluğun kahrından kurtulamayan emekçilerin duyguları, düşünceleri vardı. Çalışıyor, didiniyor, "gitsin" diyorduk, ama gitmiyordu yoksulluk. Dişimizle, tırnağımızla çabalıyor, ekmeğimizi taştan çıkarmaya bile razı geliyorduk ama gitmiyordu...

Devrimin ışığını bu yokluğun içinde gördük. Büyük bir özlemle sarıldık ona. Örgütlenmeyi, direnmeyi öğrendik adım adım. Mücadele ettikçe, bazı haklarımızı kazanmaya, yokluğu geriletmeye başladık. Yan yana geldikçe bize acı çektirenlerden daha güçlü olduğumuzu görüyorduk. Belki de ilk kez "yokluğun sırtını yere getirme fırsatını, insan gibi yaşama şansını yakalamıştık. Ancak yüzyıllardır yöneten, bize acı çektiren egemenler 12 Eylülle çöreklendiler tepemize. Astılar, kestiler, yakıp yıktılar...

Yokusluk gitmedi hiç. Biraz üstü örtülür gibi olsa da hiç gitmedi. Hükümetlerin açtığı her paket bu yokluğu biraz daha büyüttü.

Halkın başındaki bela bugün daha da büyük. Çiller ve Karayalçın'ın, ABD emperyalizminin desteğiyle açtıkları soygun paketi mutlak yokluğu getiriyor halkın sofrasına.

Acı büyüyor, kahır büyüyor kondularda. Çocukların gözbebeklerinde açlık, babalarının ellerinde çaresizlik büyüyor. El var ama iş yok çalışacak. Analar sofraya ne koyacağını düşünüyor kara kara. Tencere var, pişirecek aş yok.

Acı ve kahır büyüyor vitrinlerin önünde. Onuru kırılmıyor namuslu insanların. Parası yetmiyor çocuğuna süt almaya. Hasta babasına ilaç almaya yetmiyor cebindeki para. "Ben ne işe yarıyorum" diye düşünüyor dükkanlardan yansı bile dolmayan filelerle çıkan insanlar.

Çaresizlik büyüyor işçinin, memurun, ücretlinin sofrasında. Aldığı üç kuruşu nereye harcayacağının hesabını yapamıyor hiçbiri. Ev kirasına mı, ekmeğe mi, yol parasına mı? Çocuğunun okuluna mı, yırtılan ayakkabıya mı, aşının cekete mi? Hangi birine yetirmeli, nasıl yapmalı bilemiyor. Düşünüyor ne yapmak gerektiğini, bulamıyor. Geceleri rüyasına giriyor yoksulluğu, uyuyamıyor. Gerilip çoluk-çocuğa bağırıyor ana-baba, evde huzur kalmıyor. Gülemiyor, gerilmiş bir yüzle dolaşıyor sokaklarda. Evde, işyerinde, fabrikada, acıdan, kahırdan, çaresizlikten kurtulamıyor.

Yokluğun acısıyla, yokluğun kahreden çilesiyle büyüyor çocuklar. Televizyonlardan seyrediyorlar en güzel giyecekleri. En güzel yiyecekleri görüyorlar ekranlardan. Çok çabuk öğreniyorlar onları alamayacaklarını. Çok çabuk büyüyorlar. Daha sekizinde sokakları dolduruyor "sirmiçi" diye bağıran çıçıkları. İnatla büyüyorlar, öfke büyüterek yüreklerinde.

Kin büyüyor gençlerin gelecek düşlerinde. Umut etmeyi daha baştan unutuyorlar. Hiçbir şansları olmadığını anlamak uzun sürmüyor. Çoğu okuyamıyor, "okusan ne olacak" diye avunsalar da, okumaktaki bir parça şansları olacağını biliyor ancak okuyamıyorlar. Kahve köşeleri onları bekliyor. Yoksulluk, parasızlık bağlıyor sevgilerini. Büyük bir kinle küfrediyorlar yoksulluğa. Işıksız bir geleceğe karşı büyüyen isyan en çok onlara yakın duruyor.

"Bela" yetişiyor köylünün toprağında. Ekiyor, suluyor, çapalıyor yoksulluğu. Satıyor yoksulluk fiyatına tüccara. Gübreye, mazota, pulluğa ancak yetiyor eline geçen para. Ömrünü bu kısırdöngüyle geçirmekten bıkıp, kente göçmeyi düşünüyor. Daha renkli bir dünya isteyen çocukları peşinden sürüklenirken, kentte iyice sefil düşmekten korkuyor. İki arada bir derede kalan köylünün dilinde çaresizlik büyüyor.

Acıyla, kahırla, çaresizlikle geçiyor hayat. Yoksulluk büyürken, acı bir zehir gibi çöküyor işçinin, emekçinin yüreğine. Milyonlarca insan kahrediyor böyle bir yaşama.

Milyonların yakasını bırakmayan yoksulluk, artık emekçilerin boğazında döğümleniyor. Çalış, çabala, uğraş, didin, ne yapsan gitmiyor. Işsizliğe, yokluğa, yoksulluğa daha fazla dayanamayanların, kendisini köprülerden, damlardan atıp kurtulmayı seçtiklerin sayısı artıyor.

Dinmeyen bir ağrı, bir sızı oluyor yoksulluk. Ömür boyu taşınan bu ağrı giderek çekilmez boyutlara ulaşıyor. İşini kaybeden insanların, dünyası kararan insanların sayısı artıyor. Daha önce aldığını alamıyor hiçbir emekçi. Görüyor, ancak alamıyor. Bakkalda, markette, her zaman aldıklarını koyuyor torbasına. Ama parası çıkışmıyor, torbadan çıkarıp, yerine koyuyor aldığını. İnciniyor yüreğinin derinliklerindeki onuru. Derinden bir öfke yürüyor gözlerine, derinden bir isyan yürüyor dillerine, söyleyemiyor. Kin duyuyor iktidara, patlayamıyor. Daha iyi görmeye, tanımaya başlıyor yönetenleri. Kendiliğinden bir sınıf içgüdüsüyle egemenlere isyan ediyor, sokağa dökemiyor.

"Bunlar Engerekler ve Çıyanlardır
Bunlar Aşımıza Ekmeğimize
Göz Koyanlardır"

Bak, gör ve tanı bunları. Öfkemiz bize bütün bu acıyı, bu kahrı, bu çaresizliği reva görenlerdir. Emperyalizme ve onun ülkemizdeki işbirlikçilerine, Sabancı'lara, Koç'lara, Eczacıbaşı'lara, holdinglere, tekellerdir duyduğumuz kin. Onların kurtuluşu için zam-zulüm paketleriyle hayatı bize zehir eden Çiller'e, Karayalçın'a, onlardan farkı olmayan Yılmaz'lara, Erbakan'laradır hıncımız. Onlara kin duymayan, öfke duymayan insanlığından şüphe etmelidir.

Sen işçi, sen emekçi, sen köylü!...

Ekmek, su, kitap, tarlalar, makineler bizim. Bizim bu hayat. Koparılmışsa damarları sevincin, kesilmişse de bir parça mutluluğun yolu, bu hayat bizim. Onu zehir zemberek bir acıyla boğanlar, senin dişlerinin tadını, tırnaklarının gücünü tanısınlar. Kaldır yumruğunu. Yüreğini coşkuyla silahlandır. Kaldır başını, kaldır.

Tanı bunları, tanı da tükür yüzlerine. Tanı da yürü. Yokluğun, yoksulluğun zehrini içine akıtma, öfkeni söndürme gözyaşlarıyla, onurunu kirletme paçanı kurtarmak için. Bu ülke, bu dünya bizimdir. Ekmek de, süt de, kitap da yeter hepimize. Yeter ki onları koparıp alalım engelerleklerin çıyanların elinden. Yeter ki devrelim kırk haramileri. Yeter ki devrimin ışığını büyütelim. Yoksulluk o zaman gidecek.

Politikada Bu Hafta

"Bu savaşı kazanacağız!"

Ülkemiz siyasetinde sıkça kullanılan bir deyiş vardır: "Türkiye kritik günler yaşıyor..." Yaşadığımız süreç tam da böyle bir süreçtir. Egemen sınıflar bu "kritik" süreci, halka karşı açtıkları savaşla, kitleleri açlık, sefalet terörüyle ve polis "zor"uyla teslim alarak aşmaya çalışıyorlar. Açlık ve polis terörünün yanında, demagoji ve demagojinin kürsüsü olan burjuva basın da olağırşinin bu savaştaki en önemli silahlarından biri. Medya, 22 Nisan'da tekelci burjuvazinin direktifleriyle hazırlayıp 8 sütunluk manşetlerle yayınladığı ortak bir açıklamayla bu savaştaki yerini bir kez daha ortaya koydu.

22 Nisan tarihli gazetelerde medyanın, tekelci burjuvazinin direktifleriyle hazırlayıp yayınladığı ortak açıklama da *"ülkemiz, cumhuriyet tarihinin en hassas dönüm noktalarından birinde"* diye başlıyor ve klasik taktikle yaşanan kriz tüm ülkenin krizi olarak gösterilmeye çalışılıyor.

Açıklamada bir kez daha çalışanlardan *"her zamankinden daha verimli, daha katkılı"* olmaları isteniyor. Gerçekte, Koç'ların, Sabancı'ların kasasına daha fazla katkıdır istenen.

"Vatanday bezginliğe, karamsarlığa kapılmadan 'bugün ülkem için ne yapmalıyım' diye düşünmeli"* diye yazıyorlar bu açıklamada. Ve şöyle bitiriyorlar açıklamalarını: *"Çünkü hepimiz aynı gemideyiz."

Hayır, hepimiz aynı gemide değiliz.

Hayır, yalan söylüyorlar. Onlar kendilerini güvenli limanlara çekerken, halkı dalgaların ortasında bırakmak istiyorlar. En küçük bir dalgalanma, halkın geçim teknesini alabora ederken, onlar yatlarda sefalarına devam ediyorlar.

Daha açık söyleyelim. Ekmeğin 6 bin lira olması, dolmuş ücretlerine gelen zam sanayicinin, patronların yaşamını ne kadar etkiliyor? Bu sorunun yanıtı "hiç"tir. Ama emekçiler açısından durum öyle değildir. Emekçiler günlük geçimlerini sağlayabilmek için bir sürü ihtiyaçlarından vazgeçmek zorunda kalmışlardır.

"Haydi Türkiye! Bu Savaşı Kazanacağız..."

Medyanın ortak açıklaması bu başlıklarla yer alıyor gazetelerde.

Bu savaş, sözünü ettikleri savaş, emekçilerin savaşı değildir. Bu savaş egemen sınıfların kendi kâr savaşlarıdır. Kendi istikrarları, huzurları için yürüttükleri bir savaştır.

Evet, ülkemizde bir savaş vardır. Ancak bu bir tarafında olağırşinin ve diğer tarafında da emekçi halkın olduğu bir savaştır. Ve bir savaşta iki tarafın da kazanma şansı yoktur.

Medyanın ve onun desteklediklerinin bu savaşı kazanması, halkın kaybetmesidir.

***"İşçisi, işvereni, çiftçisi, memuru, esnafı, sanayicisi, politikacısı, ev kadını... hep birlikte tünelin ucundaki aydınlığa doğru, omuz omuza yürümeliyiz. Çünkü kaderimiz ortak!.."* Aynı demagojiyi sürdürerek böyle yazıyorlar. "Tünelin ucundaki ışık" emekçiler için yalnızca bir aldatmacadır. Türkiye halkları aynı vaatlerle onlarca kez oyalanmıştır, ama o tünelin ucundaki ışık hiçbir zaman görünmemiştir.**

Hayır, işçisiyle, işverenin kaderi ortak değildir bu ülkede.

Emekçiler kendi savaşını yürütecektir. Olağırşinin tüm davatmalarını, tüm demagojilerini ve tüm terörünü aşarak bu savaşı yürütmek, artık emekçiler için de varlık-yoklık savaşıdır.

Kimi süreçler vardır ki, bir tek kitle gösterisinin, bir tek grevin örgütlenmesi için ilgneyle kuyu kazar gibi uğraşılması gerekir. Ve öyle süreçler de vardır ki, bir tek kıvılcım yeter. Olağırşinin halka karşı açtığı ekonomik savaş bugün böyle bir ortam yaratmıştır. Devrimciler bugün kıvılcım olmasını başarmak zorundadır. Öncülük, önderlik misyonu bugün bu noktada sınanacaktır.

Devrimciler ufak-büyük, barışçıl-radikal demeden, kitle gösterilerinde yer almalı, bu gösterileri örgütlemelidirler.

Türkiye kitle eylemlerine gebe bir süreç yaşamaktadır. Ama unutulmamalıdır ki, kendi içinde siyasal dönüşümü sağlayamayan, iktidara yönelemeyen kitle hareketleri gelip geçicidir ve etkisi toplumsal sürecin bütününde bir sabun köpüğü kadardır. Sürecin ana halkasını ve kitlelerin nabzını yakalayan bir devrimci inisiyatifle her kitle gösterisini, iktidardakilerin, egemen sınıfların bindiği gemiye yollanan bir torpidoya dönüştürebildiğimizde bu savaşı biz kazanmaya başladık demektir.

Türkiye'nin emekçileri, bu savaş bizim açığa, zulme, sömürüye karşı savaşımızdır. Önümüzde, hedef tahtamızda iktidar vardır. Açlık ve zulüm vardır. Savaşmak ve biz kazanmak zorundayız. Ve biz kazanacağız.

Topyekün saldırılara karşı genel direniş

Hasan BİBER (Liman-İş Genel Başkanı)

Siyasi iktidar bugün tüm çıplaklığıyla halkımıza karşı topyekün bir saldırıya geçmiştir. Emperyalistler ve işbirlikçileri tekeci sermayenin istek ve çıkarlarını doğrultusunda ve yalnızca onların desteklediği bir soygun ve sömürü paketi hazırlamışlardır. Paketin zamlı bölümü uygulanmaya konmuş, işyeri kapatmalar, işçi kıyımları ve özelleştirme hazırlıkları ise son noktasındadır. Bu paket emekçi halkımıza zorla dayatılmıştır. Sözünü ettikleri krizi halk yaratmamış, paketin hazırlanmasında da halka danışılmamıştır.

5 Nisan ekonomik tedbirleri olarak sunulan bu paketin emekçi halka getirdiği tek şey daha fazla yoksulluk, daha fazla işsizlik, daha fazla sömürü ve baskı olmuştur.

Kırşehir'de Petlas Lastik Fabrikası, Sabancı Holding, lastik sektöründe pazar payını daha fazla genişletsin, kârını üçe-beşe katlasın diye kapatılmaktadır. Aynı şekilde diğer işyerlerinin kapatılmasının altında aynı anlayış yatmaktadır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkımız, geriye dönüp baktığında bu filmi daha önce birkaç kez izlediğini görecektir.

Daha önce de ABD emperyalizmi ve yerli işbirlikçileri daha fazla talan, soygun ve sömürü için benzer yöntemlere başvurmuşlardı. O zaman da "ekonomik tedbirler" adı altında tütün üreticilerini hedefleyen saldırılar tertiplenmiş ve işçi sınıfının ücretleri dondurulmak istenmişti. Ancak emekçi halk o zaman da bugünkü gibi ülke genelinde toplumsal muhalefeti örgütlemiş ve direnişe geçmişti. İpin ucunu kaçırdığını anlayan siyasi iktidar anarşi ve terörü bahane ederek 12 Mart darbesine başvurmuştu. Bu sömürü programına karşı çıkan işçiler ve emekçiler ise işkence tezgahlarından geçirilmişlerdi.

İstikrar ve kalkınma adı altındaki paket, ne yazık ki emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine yeterli gelmemişti. Yine bunalım ve krizlerini bahane ederek 24 Ocak 1980'de yeni bir "istikrar paketi" açmışlardı. Bunun için suskun bir toplum gerekiyordu. 12 Eylül cuntası bunun için tezgahlandı. Bu süreçte cuntacılar hak arayanlar için "asmayalım da besleyelim mi?" gibi insanlık adına utanç verici sözler ve yöntemlerle kendi dönemlerini karakterize etmişlerdi. Yine aynı süreçte "Ben zengini severim" diyen, yoksul halktan nefret eden başbakanlara tanık olduk. "Türkiye'de işçilik maliyeti ucuzdur, yabancı sermaye yatırım yapabilir" sözleriyle kendi halkını pazarlamanın onursuzluğunu yaşayarak gördük.

Uzun bir süre sessiz kalan emekçiler 1989 bahar eylemleri ile 3 Ocak genel grevi, Zonguldak yürüyüşü, Paşabahçe direnişi, Mersin Liman işçilerinin liman işgali, Maşa Deri vs. gibi direnişlerle yeni mevziler, yeni kazanımlar elde etti. Mücadelemizle kazandığımız haklarımızın elimizden alınması için yeni senaryolar hazırlandı. 5 Nisan kararları bu senaryonun bir parçasıdır. Bunun için tekeci işbirlikçi Sabancı, Anayasanın 119. maddesini uygulatmak istiyor.

Bizler liman işçileri ve Türkiye işçi sınıfı olarak geçmişte yaşadıklarımızı bir kez daha yaşamamak için, ülke genelinde işyerlerimizde ve mahallelerde özelleştirmeye ve sömürüye karşı mücadele komitelerini en kısa zamanda kurup, alın terimizle yaşattığımız işyerlerini korumak için işçgal geleneğini kavramalı ve yaşama geçirmek için hazırlanmalıyız.

Kapitalizmin kokuşmuş sömürü düzenine karşı, işçi sınıfı ve tüm çalışanlar olarak kendi düzenimizi kurmanın, sömürüye dur demenin yolu komiteleşmeyle mümkündür. Biz işçiler olarak yeni darbelere, daha fazla sömürüye izin vermeyeceğiz. Bu uğurda gerekirse işyerlerimizi, işimizi ve insanca yaşam hakkımızı, onurumuzu koruyabilmek için canımız pahasına direneceğiz. Tüm işçileri de bu anlayışla direnmeye çağırıyoruz.

Devrimci Sol Güçler'den zamlara karşı kampanya

Çok değil, daha bundan iki hafta önce "acı reçete" hazırlıyoruz, "istikar" için paket önerileri sunuyoruz dediler. Sonra "Herkesten fedakarlık istiyorum" dedi Çiller. Oysa onların "istikrar paketi" diye kamuoyuna lanse ettikleri soygun paketinin anlamı açıktı. Ekmeğe, otobüse, trene yapılan zamdı "istikrar", ev kadınını mutfağına düşen ateş, kapatılacak KİT'lerle bir anda işsiz kalacak yüz binlerdi "istikrar". Bunun adı soygundu, talandı, zulümdü... Ve Devrimci Sol Güçler soygun paketini parçalamak, layık olduğu yere yollamak için örgütlenme, birlikte mücadele etme çağrılarını yükselttiler. İstanbul'un birçok bölgesinde yapılan duvar yazılamalarında, asılan pankartlarda, yapıştırılan afişlerde hep bu çağrı vardı.

"Seçim Şovu Bitti, Sıra Zamlarda", "Zama, Zulme Son", "Zamları Reddedelim", "Kirli Savaşın Faturası Halka Çıkarılamaz", "Zamlara, İşten Atılmalara Karşı Birleşelim, Mücadele Edelim", "Zamlara Karşı Devrimci Saflarda Birleşelim" sloganlarının yer aldığı duvar yazıları İstanbul Yenibosna, Bağcılar, Esenler, Şişli, Karanfilköy, Okmeydanı, Fetihpaşa, Piyalepaşa, Örnektepe, Mahmut Şevket Paşa, Kartal, Kartal Toprak Yol, Gebze, Gazi Mahallesi, Hasköy, Hisarüstü, Gürsel Mahallesi'nde sokakları, caddeleri süsledi.

Devrimci Sol Güçler'in duvar yazılamalarını pankartlar izledi. Gebze, Gebze Dilovası, Kartal Toprak Yol gibi bölgeler başta olmak üzere pek çok bölgede asılan pankartlar zamları teşhir etmenin yanında, emekçi halka açık çağrı yapıyordu: "Zamlara ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım!"

Devrimci Sol Güçler, dağıttıkları bildiriler ve duvar yazılamalarıyla esnafları kepenk kapatmaya çağırdılar.

"Soyguna Dur Demek İçin..." Esnaflar Kepenk Kapattılar

"Soyguna Dur Demek İçin..." başlıklı çağrılar dağıtılıyordu İkitelli'de, Ayazma'da, Doğanşehir'de, Bağcılar'da, Yenimahalle'de, Gazi Mahallesi'nde, Çağlayandere'de, Armutlu'da. Devrimci Sol Güçler esnafa ve halka yönelik çağrılarında var olan ekonomik krizin oligarşinin krizi olduğunu, faturasının halka çıkarılmak istendiğini vurguladıktan sonra "Şikayet etmek yerine, tepkimizi kepenk kapatarak gösterelim" diyorlardı.

İlk kepenk kapama eylemleri 15 Nisan günü İkitelli, Doğanşehir ve Ayazma bölgelerinde oldu. Esnafın yoğun olarak katıldığı eylemi kırmak isteyen jandarma, kepenk kapatan esnafların dükkanlarını açmadıkları takdirde mühürlemekle tehdit etti. Aynı gün Halkın Gücü gazetesinin İkitelli temsilciliğini de basan jandarma büroda bulunan temsilci Erkan Mollaahmetoğlu ile esnaf Çetin Özdemir'i gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar iki gün sonra serbest bırakıldı.

17-18 Nisan günü Çağlayandere'de, Yenibosna'da, Bağcılar'da, Okmeydanı'nda, Gazi Mahallesi'nde esnafı kepenk kapatmaya çağıran Devrimci Sol Güçler imzalı bildiriler dağıtıldı. Çağrıda zamları ve zulmü protesto etmek için 19 Nisan'da kepenklerin kapatılması mesajı olabildiğince geniş çevrelere duyuruldu. Dağıtılan bildirilerin yanında Armutlu Karanfilköy'de, Bağcılar'da üç, Gazi Mahallesi'nde on yerde kahve toplantıları yapıldı.

19 Nisan günü, önceden yürütülen çalışmanın da etkisiyle kepenk kapatılan yerler daha yaygındı. Gazi Mahallesi'nde ana cadde üzerindeki tüm esnaflar sabahın erken saatlerinde açtıkları dükkanlarını saat tam 9.30'da hep birlikte kapattılar.

Polis öğlene kadar yaptığı kepenkleri açın anonsuna rağmen sonuç alamayınca esnafları tek tek toplayarak tehdit etti. Tehditler hep aynıydı: "Açmazsanız dükkanlarınızı mühürleriz..."

Aynı gün içinde yapılan kepenk kapatma çağrısı Bağcılar Yenimahalle, Çiftlik, Demirkapı-Fevzi Çakmak, Çağlayandere gibi bölgelerde yaygın katılımla eyleme dönüşürken, Armutlu'da yapılan kepenk kapatma polisi acze düşürmeye yetti de arttı. Esnafı tek tek dolaşıp tehditlerle sonuç alamayan polis, Sevcan Çocuk Parkı'ndaki salıncaklardan hırsını almaya kalktı. Ve Küçükarmutlu halkının tepkisiyle karşılaştı. Halk polisleri çocuk parkından attığı gibi, parkı da yeniden düzenledi. Polisin tepkisi ise kepenk kapatmaya karıştığı iddiasıyla 6 esnafı gözaltına almak oldu. Gözaltına alınanlar iki gün sonra serbest bırakıldılar. Polis benzer tavrı Bağcılar'da da gösterdi. Mehmet Korkulu ve kadeşi Süsember Korkulu ile Veysel Akpınar gözaltına alınırken, polis istediğine kavuşamadı.

Tepkiler bunlarla sınırlı kalmadı. 20 Nisan ve sonrasında aynı bölgelerde ve Anadolu yakasında "Açlığa ve Yoksulluğa Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısını yineleyen kuşlamalar yapıldı.

Halkın Gücü gazetesinin "Zamlara, İşten Atılmalara Karşı Örgütlenelim" çağrısı yazan afişleri mahalleri donatırken, polis de boş durmadı; gözaltılarla afişlemeleri engelleemeye çalıştı. Ama çağrının kitlelere ulaşmasını engelleyemedi.

Otobüs Zamlarına Protesto

Otobüs biletlerine yapılan % 100'lük zamlar da otobüslerde yapılan konuşmalar ve dövizli gösterilerle protesto edildi. 18 Nisan günü akşam iş çıkış saatlerinde otobüslere gruplar halinde binen Devrimci Sol Güçler otobüsler içinde zamlara karşı konuşmalar yaparken, ellerindeki dövizleri de otobüslerin camlarına yapıştırdılar.

Soygun Paketi Ankara'da Protesto Edildi

14 Nisan'da Dikmen Aydınlar Mahallesi'ne "Zam Zulüm İşkence İşte Faşizm-DSG" yazılı bir pankart asılıp, yol molotof kokteyli atılarak çift yönlü trafiğe kapatıldı.

15 Nisan'da ise Aşağı Öveçler'de zamları protesto içeriğinde DSG imzalı duvar yazılamaları yapıldı.

Yine Ankara'da 19 Nisan'da Dikmen Öveçler Pastanesi saat 06'da molotofla yakıldı. Molotoflama eylemini, "Zamları ve oligarşinin halka saldırı niteliğindeki politikalarını protesto ettik" diyen Devrimci Sol Halk Milisleri üstlendi.

Tekel bira fabrikaları kapatılmaya çalışılıyor

5 Nisan sömürü ve soygun kararlarıyla birlikte Tekel fabrikaları da kapatılacaklar listesine girdi.. İstanbul Bomonti'deki Tekel Bira Fabrikası'nın kapatılması ve makinelerinin sökülerek Tokat Tekel Bira Fabrikası'na gönderildi.

Bomonti'deki fabrikanın kapatılması kararı ise işçiler tarafından 20 Nisan günü fabrika bahçesinde toplanılarak protesto edildi. "KİT"ler Bizimdir Kapatılamaz", "Özelleştirmeye, Taşeron İşçiliğe Hayır" gibi pankart ve dövizler açarı işçiler sloganlarla yaptıkları eylemi fabrika dışında da sürdürdüler.

Eylem sonrasında görüştüğümüz bir işçi şunları söyledi: "Tekel fabrikalarının zarar ettiğini, makinelerin eski olduğunu söylüyorlar. Buradaki makinelerin en eskisi sekiz seneliktir. Efes fabrikalarındaki makineler de aynıdır. Bizler günde 40 bin şişe doldurarak Efes fabrikalarının kapasitesinin üstünde çalışıyoruz."

Bir başka işçi ise, "Bu fabrikanın zarar etmesi ve zararda gösterilmesi için her şeyi yaptılar. Ramazan ayında 200 bin litre satmamız için bizleri zorladılar. Ramazan ayında bu kadar satış yapılamayacağını onlar da biliyordu. 200 bin litre satış olmayınca da fabrika zarar ediyor yaygarasını koparmaya başladılar. Bu fabrika zarar etmiyor. Burası kapatılarak Efes fabrikalarının kârının artırılmasına çalışılıyor." şeklinde konuştu.

İşçilerin örgütlü olduğu Tek Gıda-İş 4 No'lu Şube Başkanı Nafız Koç ise yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Tekel'in peşkeş çekilmesi bugünlerde olmamıştır. Fabrikanın arazisi konut yapılacağı gerekçesiyle Emlak Bankası'na satıldı. Satış bedeli de açıklanmadı. Arazîye ne konut yapılacak ne de başka bir şey. Amaçları Tekel'in mallarını yağmalamaktır. Fabrikanın zarar ettiğini ve teknolojiñin eski olduğunu söyleyenler ise gelip fabrikayı incelemek zahmetinde bile bulunmamışlardır. Bu söylentiler Tekel'in piyasadaki yüzde 20'lik pazar payını kapmak, kârlarına kâr katmak isteyen Efes Bira Fabrikası sahibi tarafından yapılmaktadır. Fabrikamız para babalarına peşkeş çekilmek isteniyor. Buna izin vermeyeceğiz."

İşçiler ayrıca Tuborg ve Efes fabrikalarının bağlı olduğu Yaşar Holding'te yönetim kurulu üyesi olan eski Tekel Genel Müdürü Mehmet Güçlü'nün fabrikanın zarar etmesi için elinden geleni yaptığını da belirttiler.

Bomonti'deki fabrikanın kapatılmak istenmesi üzerine İzmir Tekel Fabrikası işçileri de 21 Nisan günü Tek Gıda-İş İzmir Şubesi'ne giderek Teşkilat Sekreteri Turan Ayber ile görüştüler. Fabrikaların kapatılması ve özelleştirmelere karşı tepkilerin geliştirilmesini isteyen işçiler, sendikanın 'bu uygulamaları engellemesi gerektiğini söylediler. Sendika yetkililerinin "Biz sorunları merkeze iletiriz, ne yapılması gerektiğini onlar belirler" diyerek duyarsız kalması üzerine işçiler, "Taleplerimizi değerlendirip bizimle birlikte karar alın, genel merkezi de buna zorlayın" sözleriyle tepkilerini ifade ettiler.

Bol yasaklı sendikal hak geri tepiyor

DYP-SHP hükümetinin memurlara seçim yatırımı amacıyla hazırladığı grevsiz ve bol yasaklı "sendikal hak" yasa tasarısının tanıtımını yapan Çalışma Bakanı Mehmet Moğultay, tasarıda yer alan maddelerin "gerekli olduğunu" savundu. Moğultay'ın tanıtımı şimdiye kadar yarı gizli tutulan devlet güdümlü tasarının ne menem bir şeyi olduğunu da ortaya koydu.

İktidar kamu emekçilerinin gözünü boyamak istiyor. Aldanmayalım. Bu oyuna genel direnişle cevap verelim.

BEM-SEN'den Genel Direniş Çağrısı

Göstermelik sendika yasa tasarısı ile zam, soygun paketine karşı "demokratikleşme paketi" adı altında yapılan çalışmalarını, emekçi halkın mücadele-sini pasifize etmeye yönelik olduğunu belirten Bem-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Ali Bingöl 18 Nisan'da yaptığı açıklamayla şu çağrıyı yaptı: "Bizler kamu emekçileri olarak TBMM'ye sunulan içi boş, hiçbir yaptırımı olmayan devlet güdümlü, danışma kurulu niteliğindeki sözde 'Grevli Toplu Sözleşmeli Sendikalar' yasasını kabul etmediğimizi ilan ediyor ve bugüne kadar olduğu gibi nneşru temelderi mücadelemizi yükselterek sürdüreceğimiz'in bilinmesini istiyoruz. Ve ayrıca tüm işçi, memur, esnaf, köylü, öğrenci, aydın vb. tüm kesimlerle birlikte bu soygun paketini kendi haklarımıza sahip çıkarak, hak alma mücadelesini çok yönlü yükselterek işlevsiz kılabileceğimizi, düşünerek GENEL DİRENİŞ'e çağırıyoruz."

Yasa Tasarısına Karşı Asim-Sen'den Eylem Kararı

Bilindiği gibi memur sendika yasa tasarısında grev ve toplu sözleşme yasağı bir yana, bazı işkollarındaki memurlara sendika kurmak ve sendika üyesi olmak dahi yasak. Bu yasak kapsamında olan askeri savunma ve işyerlerinde örgütlü bulunan Asim-Sen tasarıya karşı eyleme geçeceğini açıkladı. 22 bin üyesi bulunan Asim-Sen 17 Nisan'da şube başkanlarıyla yaptığı toplantı sonrasında bir bildiri yayınlayarak, "Bizi güçsüz sananlar nasıl yanıldıklarını anlayacaklar. Sadece Asim-Sen Sendikası olarak eylemler Milli Savunma Bakanlığı önünden başlayarak değişik alanlarla, hatta bedensel eylemler yapılmasına kadar devam edilecektir. Haklı olduğumuz hukuksal davada her türlü platformda mücadelemizi sürdürmeye kararlıyız." denildi.

Asim-Sen'in aldığı eylem kararına ilk yanıt İstanbul'da Taşkızak Tersanesi ve Deniz Hastanesi çalışanlarından geldi. 19 Nisan'da Kasımpaşa Postanesi önünde toplanan memurlar, Cumhurbaşkanı'na bir telgraf göndererek kendi işkollarındaki sendika yasağı ile ilgili maddenin yeniden gözden geçirilmesini istediler.

Sağmalcılar Cezaevi'nden Devrimci Sol davası tutsakları tarafından gönderilen 21 Nisan 1994 tarihli açıklamayı aşağıda yayınlıyoruz.

KAMUOYUNA

AÇLIĞA VE ZULME KARŞI DİRENECEĞİZ!..

Koalisyon hükümeti 5 Nisan 1993 günü "Ekonomik İstikrar Paketi" adı altında açıkladığı "soygun paketi" ile emekçi halklarımıza zammı, zulmü, açlık ve sefaleti dayatıyor.

Düzenin "çareleri" tükendi. Her yeni "çare" arayışları kendi ekonomik-siyasal krizlerinin bütün yükünü emekçi halklarımızın sırtına bindirmek anlamına geliyor.

5 Nisan "soygun paketi";

IMF'nin ve ABD emperyalizminin emirleriyle, Çiller'in yardakçılığı sonucu halkımızın ekmeğine göz konulmasıdır.

Koç'ların, Sabancı'ların kasalarının daha fazla dolması, emekçi halklarımız için ise sefalete sürüklenmektir.

Bu kararlar, özelleştirmelerle, işten atmalarla, daha fazla işkenceyi, daha fazla katliamı, açlığı ve zulmü halklarımıza reva görmektir.

Biz Sağmalcılar Cezaevi'ndeki Devrimci Sol tutsakları olarak;

Emperyalizmin ve ülkedeki işbirlikçilerinin, halklarımızın olan yeraltı ve yerüstü zenginliklerini, servetlerini talan etmesine,

emekçinin emeğini sömürmesine,

Kürt halkı üzerindeki baskı, katliam, asimilasyon politikasına,

emekçilerin kendi talepleri doğrultusunda ayağa kalkışını bastırmak için uyguladığı teröre,

özelleştirme ve işten atılmalara,

Türkiye halklarının ulusal onurlarının ayaklar altına alınmasına,

Kısacası, faşizmin zulüm ve açlık politikasına karşı, tutsaklık koşullarında halklarımızın onurlu sesine ses katacağız.

Oligarşinin mahkemelerinde, halklarımızın onurlu sesini haykırarak, işlemez hale getirerek,

Düşmana sayım vermeyerek, denetimi engelleyerek,

Bedenlerimizi açlığa yatırarak,

Yani tutsaklık koşullarının tüm silahlarını düşmana yönelterek,

"DİRENELİM, SAVAŞALIM, GENEL GREVİ, GENEL DİRENİŞİ ÖRGÜTLEYELİM!"

"AÇLIĞA VE ZULME KARŞI AYAĞA KALKI"

diyen çağrıya uyacağız...

AÇLIĞA VE ZULME KARŞI BİRLEŞELİM, SAVAŞALIM VE KAZANALIM!

ZAMA, ZULME KARŞI TEK YOL DEVRİM!

DEVRİME YÜRÜYELİM!

Kamu emekçileri İzmir'de de alanlardaydı

İzmir (Mücadele)- İzmir KÇP'nin aldığı karar doğrultusunda çeşitli işkollarında çalışan kamu emekçileri 13 Nisan günü saat 18:00'de Konak alanında toplandılar. "Ekonomik Teröre Karşı Genel Grev", "Emekçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Tansu Amerika'ya", "Bağımsız Türkiye", "Krizin Sorumlusu Hükümet ve İşverendir" yazılı dövizler açan kamu emekçileri, yanın saat boyunca ayni içerikte çeşitli sloganlar attılar. 500'e yakın memurun katıldığı eylem saat 18:30'daki basın açıklamasının okunmasından sonra bitirildi. Bu arada Büyükşehir Belediye Başkanı Burhan Özfatura'nın seçilir seçilmez işten çıkardığı gözleri görmeyen Ramazan Oral, Konak Meydanı'nda yaptığı açlık greviyle ilgili bir açıklama okudu. Ayrıca dirençlerini çeşitli şekillerde sürdüren Tariş işçileri ile çeşitli sendikalardan gelen mesajlar eylemi biraz daha canlandıran bir işlev gördü.

Soygun paketine tepkiler: DİRENİŞLER

■ **Bursa**'da Sosyal Hizmet-Sen'e üye memurlar 14 Nisan'da Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'ndan Sorumlu Devlet Bakanı'na protesto mektubu gönderdiler. Soygun paketine karşı tepkilerini mektupta dile getiren memurlar, ayrıca, "Tazminatlarımızın sürekliliğini istiyoruz" dediler.

Emek-Sen, Tüm Sosyal-Sen, Yargı-Sen ve Tüm Sosyal Hizmet-Sen üyesi memurlar 5 Nisan ekonomik kararlarını alkışlarla ve bildirilerle protesto ettiler. 14 Nisan'da Bursa Merkez PTT önünde toplanan memurlar basına bir açıklama yaptılar ve "Bu paket doymak bilmeyen sermaye kesiminin baskısıyla ortaya çıkmıştır. Çalışanlar üzerinde bir oyun oynanmaktadır. Bu oyunları bozmak daha mutlu, refah düzeyi yüksek ve daha güzel bir dünyada yaşamak hakkı olan biz çalışanlara düşmektedir. Bu seçenek değil, zorunluluktur." dediler.

Soygun paketini protesto için Bursa Tekel Fabrikası işçileri de 13 Nisan'da 1 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar.

■ **Beykoz** Kundura Fabrikası işçileri fabrikanın kapatılması kararını protesto için 17 Nisan'da Beykoz-Darıca futbol maçında sahanın birçok yerinde pankart açtılar. Pankartlarda, "Beykoz Halkı Deri Kundura'ya Sahip Çık", "Beykoz Bizimdir, Kapatılamaz", "Bütün Beykoz El Ele" "Beykoz Kundura Kapatılamaz" sözleri yer aldı.

■ **Yatağan** Termik Santrali'nin kapatılmasına karşı bir süredir eylemde bulunan termik santral işçileri sonunda bu kararın geri alınmasını sağladılar. İşçilerin üyesi bulunduğu Tes-İş Şube Başkanı Erol Soğancı bu konuyla ilgili şunları söyledi: "Kapatılma kararı üzerine önce işyeri işgali gerçekleştirildi. Devamında işyeri önünde sendika ile birlikte miting düzenlendi. Telgraf çekildi. Son olarak da işçiler aileleri ile birlikte Valiliği basmışlar. Hükümet de kararı geri çekmek zorunda kalmıştır."

■ Soygun paketi **Adana** Demokrasi Platformu ve KÇSP tarafından protesto edildi. Adana Demokrasi Platformu 8 Nisan'da paketle ilgili bir açıklama yaparak, paketin faturasının işçilere, memurlara çıkarıldığı ve çalışanların mağdur edildiği görüşlerine yer verdi. 200 kişinin katıldığı basın toplantısı alkışlarla bitirildi. 9 Nisan'da ise KÇSP, zamların protesto etmek amacıyla kitlesel olarak protesto telgrafları çekti. Telgraf eylemi sloganlarla son buldu.

■ **Balıkesir'deki** yüksek okullarda aralarında TÖDEF'lerin de bulunduğu çeşitli siyasi çevreler "Seçim ve Acı Reçeteyi Teşhir Komitesi" oluşturdular. Komite çalışmalarını özellikle NEF, MYO ve BTİOYO'da yoğunlaştırıp, duvar gazeteleri ile teşhire yöneliyor.

7 Nisan günü de aynı okullarda Komite imzalı bildirler dağıtılıp, zamlara yönelik bir forum yapıldı. "Ya Mücadele Ya Acı Reçete, Sefınızı Seçini", "Özelleştirmeye Hayır, Kıyımlara Son" vb. sloganların atıldığı forum yaklaşık 120 kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

Zonguldak'tan sonra Kırşehir'de de işçiler haykırdı:

"Petlas bizimdir KAPATILAMAZ"

Kırşehir (Mücadele)-Kırşehir'de kurulu bulunan ve 1800 işçinin çalıştığı lastik fabrikası Petlas'ın 5 Nisan kararlarıyla birlikte aniden kapatılma programına alınması, Petlas işçilerini ayaklandırmıştı. İşçilerin Ankara yürüyüşünden sonra planladıkları miting ise 15 Nisan'da Kırşehir'de yapıldı.

Petlas'ın kapatılmasını protesto için düzenlenen mitingle birlikte Kırşehir tarihinin en hareketli günlerinden birini yaşamış oldu.

Kırşehir'in çevre köylerinden miting için sabahın erken saatlerinden itibaren çocuklarıyla birlikte Kırşehir yoluna düştüler. Esnaflar dükkanlarına, şoförler arabalarının camlarına "Petlas'ı Kapattırmayacağız" yazılı afişler asmışlardı. Kırşehir'de Petlas işçilerinin dışında diğer işçiler, memurlar ve esnaflar da miting alanının yolunu tutmuşlardı.

"Bugün Petlas, Yarın Bizim İşyerimiz" diyen, hatta işyerleri kapatılma programında olan Karabük Demir-Çelik, Yarımca Petkim işçileriyle birlikte, Samsun'dan, Ankara'dan, İstanbul'dan, Sivas'tan çeşitli işyerlerinin işçileri de Petlas işçilerinin sesine ses, gücüne güç katmak için o gün Kırşehir'deydiler.

Mitingin yapıldığı Ahi Meydanı önceden "Sabancı Ağa Krizi Biz Yaratmadık, Faturasını da Bize Ödetemezsiniz", "Petlas'ı Kapatamazsınız, Gücünüz Yetmez", "Kahrolsun ABD, Bağımsız Türkiye" sloganlarının yazılı olduğu pankartlarla donatılmıştı. Petlas işçileri alana Petrol-İş Şubesi'nin önünde toplanıp, slogan ve pankartlarla yürüyerek geldiler. Yürüyüş sırasında "Hükümet İstifa", "Petlas Bizimdir Kapatılamaz", "Halkımız Saflara" sloganları atıldı.

Miting sırasında Türk-İş Genel Başkanı B.Meral bir konuşma yaparak, "Petlas'ın nesi var? Sabancı istiyor, ondan kapatıyorlar" dedi. Ayrıca mitingde Petrol-İş Genel Başkanı Adnan Özcan da bir konuşma yaptı.

10 bine yakın emekçinin katıldığı Petlas işçilerinin mitingi örgütlü ve bilinçli bir mücadeleyle işçi sınıfının saldırıları geri püskürtebileceğinin mesajlarıyla doluydu.

İETT ÇALIŞANLARI:

"Birileri daha zengin olsun diye fedakarlık yapmayacağız"

21 NİSAN 1994- Topkapı'da İETT çalışanları devletin soygun paketine karşı mücadele çağrısı yapıyor.

Zamlara ve işçi kıyımlarına karşı yükselen seslere İstanbul'da İETT çalışanlarının sesi de katıldı.

Yakalarında ve kollarında siyah bantlarla İETT Topkapı Garajı'nın önünde 21 Nisan'da toplanan İETT çalışanları tepkilerini dile getirdiler. Üzerinde "Istıkrar Paketi Çöpe", "IMF'ye Hayır", "Zamlara Hayır", "Sömürüye Son"sözlerinin yer aldığı temsili bir paketin çevresinde toplanan işçiler basına ve kamuoyuna bir açıklama yaptılar. İETT Çalışanları Derneği adına yapılan basın açıklamasında iktidarın emekçilerden "fedakarlık" istemesi protesto edildi: "Fedakarlık yapanlara sorıuyoruz: Neyimiz var? Neyimizden fedakarlık yapacağız. Emeklilik ücretinin utanç vericiliğinden mi? Asgari ücretin köle ücreti olmasından mı? Hiçbir güvencemizin olmadığı çalışma hakkımızdan mı? SSK'larda insan yerine konulmamamızdan mı? Elbise, yakacak alamamamızdan mı? Artık yeter diyoruz! Birileri daha zengin olsun, lüks ve şatafat içinde yaşasınlar diye fedakarlık yapmayacağız. Kim batırdıysa onlar fedakarlık yapsın."

İETT Çalışanları Derneği'nin basın açıklaması sırasında işçiler "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganının atılmasıyla birlikte, üzerinde "Zama Zulme Sömürüye Karşı Mücadele Edelim-İETT Çalışanları" yazılı bir de pankart açtılar.

"Bırakın Ben de Yanayım"

İETT emekçilerinin sömürü paketine karşı olan tepkisi çevreden geçen halkın yakın ilgisini çekti. İşçiler temsili paketi, basın açıklamasından sonra ateşe verirken, oradan geçen yaşlıca biri eylem yerine yaklaşıp, "Çok doğru söylüyorsunuz. Bunların yaptığı Müslümanlığa sığmaz. Karımı hastaneye yatıramadım. İlaç alamadım. Bırakın ben de yanayım" diyerek, kendini yanan paketin ortasına atmaya çalıştı. Yaşlı adamı işçilerle birlikte karısı ateşten uzağa çektiler.

Zamları ve sömürüyü protesto için İETT Çalışanları Derneği'nin aldığı karar gereği, yine 21 Nisan'da otobüslerin antenine şoförler siyah bantlar taktılar. Ancak işveren siyah bantları söktürdü.

Narlıdere Belediyesi'nde işçi kıyımı

İzmir (Mücadele)- Narlıdere Belediyesi'nde çalışan 117 geçici işçinin iş akitleri feshedildi. İşten atılan 117 işçi olayı kınarayak, 16 ve 18 Nisan günlerinde belediye binası önünde oturma eylemi yaparak keyfi işten çıkartmaları protesto ettiler. Belediye binası önünde oturma eylemi yapan işçilere saldıran polis işçileri zor kullanarak dağıttı. İşçilerin tepkisi üzerine bir açıklama yapmak zorunda kalan Narlıdere Belediye Başkanı, tazminatları en kısa sürede ödeyeceğini açıklayarak, tepkileri yumuşatmaya çalıştı.

■ ■ ■

Konak Belediyesi'nde alacak eylemi

İzmir (Mücadele)-Konak Belediyesi'nde çalışan temizlik işçileri 1993 yılında birikmiş 3 aylık ikramiye ve maaş farklarını alamadıkları için 18 Nisan'da 1 günlük iş bırakma eylemi yaptılar. Belediye şantiyesinde toplanan işçiler eylemlerini burada sürdürdüler. Konak Belediye Başkanı Ahmet Sarıışın işçilerin direnişi yaptığı yere gelerek, işçilerin sorunlarına ne kadar duyarlı (!) olduğunu şu sözlerle açıklıyordu: "Mayıs ayından itibaren alınacak çöp vergisinden para kasamda kalırsa, birikmiş paralarınızı vereceğim."

Belediye-İş 4 No.lu Şube Sekreteri Hüseyin Güneş ise bir açıklama yaparak, "Bundan sonraki eylemlerimiz daha üst boyutlarda sürecektir. Bundan sonra bizlerden ve işçilerden kimse fedakarlık beklemesin. Fedakarlık göstermesi gerekenler işverenler ve tekelci sermayedir." dedi.

■ ■ ■

Eyüp Belediyesi'nde RP'li başkandan işçi kıyımı

İstanbul'da Eyüp Belediyesi başkanlığına gelen RP'li Ahmet Genç'in ilk işi 61 işçiyi işten çıkartmak oldu. RP'li başkan "kadroda işçi fazlalığı var" gerekçesiyle işçi çıkartırken, dışarıdan da RP yanlısı işçi almaya çalışıyor.

Keyfi şekilde işten çıkartılan belediye işçileri 20 Nisan'da belediye binası önünde bir basın açıklaması yaptılar. İşçiler basın açıklamalarında "Adil düzen dedikleri emekçinin yaşama hakkı ve özgürlüklerini elinden almak mıdır?" diye sorarak işten atılmalarının hiçbir yasal dayanağı olmadığını belirttiler. Direnişte bulunan işçilerle görüştüğümüzde, belediye Başkanı Ahmet Genç'in toplam 19 işçiyi alabileceğini, ancak bunun 9'unun işten atılanlardan, diğer 10 kişinin ise dışarıdan alınacağını açıkladığını belirterek, belediyede RP yanlılarından oluşan bir kadro kurulmak istendiğini vurguladılar. Ayrıca işçiler belediye başkanının işten çıkarmaları Valilik onayıyla yaptığını açıklamasına karşın Valiliğin böyle bir kararının olmadığını, belediye başkanının kendine gerekçe uydurmaya çalıştığını belirttiler.

DİSK'e bağlı 5 No.lu şubede örgütlü bulunan işçiler bu keyfi uygulamayı durdurmak için protestolarını ve girişimlerini sürdüreceklerini açıkladılar.

RÊBER

Uzlaşma çözüm değildir

Siyasal mücadeleler tarihinde UZLAŞMA kavramı, belki de son on yıl içinde öne çıktığı kadar, ihiçbir zaman öne çıkmamıştır. UZLAŞMA'nın bayraktarlığını bu dönemde Gorbaçov yaptı. Tüm çelişkilerin barışçıl platformlarda, görüşmelerle halledilebileceği savaşsız bir dünya için uzlaşma dedi. Attığı uzlaşma adımları, koskoca Sovyetler Birliği'nin kapitalizm kulvarında tepetaklak yuvarlanmasına yol açtı.

Dünya genelinde ise, savaşlar sona ermedi. Tersine emperyalizmin saldırganlığı, savaş çıkıkları, pervasızlığı daha da yükseldi. "Yeni dünya düzeni" adına dünya halklarına dayatılan emperyalist sömürüye kölece boyun eğmekten başka bir şey değildi. Yine de Gorbaçov ile başlayan uzlaşma rüzgarları hızından fazla bir şey kaybetmeden esmeye devam ediyor. İrlanda'da, El Salvador'da, Nikaragua'da, Filistin'de devrim ve zafer şiarlarından daha fazla "görüşme ve anlaşma" sözleri duyular oldu. Anlaşma ve görüşmelerle bu ülkelerdeki özgürlük yürüyüşlerini nerelere kadar götürdüğü ise kaygı ile izleniyor.

Uzlaşma sözü devrim yürüyüşçülerinin de zaman zaman kullandığı bir sözdü. Savaşın kızgın anında safların toparlanması, eksikliklerin giderilmesi, yeni ve daha ileri savaş koşullarının yaratılması için geçici anlaşmalar, uzlaşmalar olabilirdi. Ama ne zaman ki, uzlaşma devrim ve zafer sözlerinin yerine geçmeye başladı, o zaman gerektiğinde kullandan bir taktik olmaktan çıktı. Çok büyük ekonomik olanaklara, siyasal yönetim tecrübesine ve askeri güce sahip emperyalist devletler için, uzlaşma, halkların özgürlük yürüyüşüne her türlü tuzağın kurulabileceği süreçler haline geldi.

Uzlaşma politikalarının anahtar sözü ise "savaşın sona ermesini isteme" oldu.

"Savaş, siyasal mücadelenin en yüksek biçimidir."

Bir savaşın sona ermesi için, ya siyasal mücadelenin taraflarından biri karşı tarafın tüm isteklerini kabul eder, -ki bunun adı yenilgidir- ya da mücadele eden taraflar karşılıklı olarak isteklerinin bir kısmından vazgeçerek, asgari müşterek bir platformda, siyasal mücadeleyi daha alt düzeyde sürdürmeyi kabul ederler. Ki bunun adı da "uzlaşma"dır. Uzlaşma, savaşan tarafların güçler dengesini kendi lehlerine çevirebilecek politik açılımlar yapamadıkları koşullarda, birbirlerini yenilgiye uğratma inançlarının kaybolması sonucu ortaya çıkar.

Oligarşiyi yenilgiye uğratacak bir güç haline gelemeyen ve iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen politik açılımlara sahip olmayan Kürt ulusal hareketinde, uzlaşma arayışı artık istikrar kazanan bir olgu haline gelmiştir.

Ancak Kürt ulusal hareketi "uzlaşma"dan, "çözüme yakın olmaktan" söz ederken, oligarşinin verdiği yanıtlar ise düşündürücü ve bir ölçüde de ders alınması gereken niteliktedir.

1993 yılında A.Öcalan'ın uzlaşma mesajına elevletin yanıtı, DEP'i seçim dışına ve hatta süreç alışma atmaya çalışmak, "siyasal görüşme kanalları"nı ortadan kaldırmak oldu. Brüksel'de yapılan uluslararası Kuzey Kürdistan konferansında yine Öcalan'ın verdiği mesaja oligarşinin yanıtı, Güney Kürdistan'ı bombalamak oldu.

Tüm bunların anlamı, ulusal hareketin girdiği uzlaşma kulvarında, oligarşinin kendi "çözümsüzlü" dayatmakta daha ısrarlı hale gelmesidir. Oligarşi birtakım ulusal hak kırıntılarını verme paketini de koltuğunun altında tutarak "ez-uzlaş" formülü ile, süreci en kârlı biçimde noktalama hesabı yapıyor.

Kürdistan dağları bir kez daha bombalandı
Sınırötesi operasyonun anlamı

TC ordusu bir kez daha Güney Kürdistan'a girdi. 12 Nisan sabahı başlatılan sınırötesi operasyona uçak ve helikopterlerin yanı sıra, toplam 4 bin askerin katıldığı ve hedef alınan bölgenin Mezi olduğu açıklandı.

Güney Kürdistan'a yapılan hava ve kara operasyonu kamuoyuna duyurulurken, burjuva basın daha önce olduğu gibi "zafer" havalarında gelişmeleri aktardı. Yine ani baskınla uçaklar hedefe bombalarını bırakmış, hedefe tam isabet kaydedilmiş ve "paniğe kapılan gerillalar" geride birçok cesset bırakarak kaçmaya başlamıştı. Gerillanın verdiği kayıpların sayısı, burjuva basının yayın yönetmenlerinin ve hızlı savaş muhabirlerinin hayal gücüne göre 40 ila 200 arasında değişmekteydi. Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın kadrolu psikolojik savaş birimi gibi çalışan burjuva basının önde gelenlerinden Hürriyet ise, "Delta Force Operasyonu" gibi Amerikan ordusu deyimlerini yakıştırarak, olaya bir de "heyecan" boyutu eklemeyi unutmadı.

Gerçekte ise gelişmeleri, milyarlarca lira harcayıp Güney Kürdistan dağlarını bombalamak şeklinde özetlemek mümkündür. Burjuva basının tüm gayretleri bile "zafer" çığlıklarına inandırıcı bir anlam kazandıramıyor. Gerçek anlamda bir sonuç almaktan söz etmeleri mümkün olsaydı, her üç ayda bir daha büyük masraflarla, daha büyük güç kullanarak yeni operasyonlar yapma ihtiyacı duymamaları gerekirdi.

Açık ki, devletin sınırötesi askeri operasyonları, hem askeri ve hem de siyasi açılardan sonuç alıcı değildir. Sonuç alıcı olması mümkün de değildir. Çünkü siyasi açıdan bakıldığında, oligarşinin Kürt halkının inkarına dayalı politikası tükenmiş durumdadır. Askeri operasyonlarla Kürt halkının direnme kararlılığını kırmaya çalışarak, iflas eden inkarcı politikanın tekrar hayat bulması mümkün değildir. Kürt halkının kendi ulusal kimliğine sahip çıkma bilinci yeniden yok edilmesi mümkün olmayacak düzeyde güç ve yaygınlık kazanmıştır.

Oligarşinin sınırötesi operasyonlarının askeri açıdan da bir sonuç yaratma ve başarı kazanma şansı yoktur. Gerilla savaşı tarzında hareket eden bir gücün, cephe gerisi olarak kullandığı bazı alanların düzenli ordu tarafından hedef alınması, en fazla hedef alınan bölgeyi kullanım dışı bırakan bir daralma yaratır ve gerillaya bir süre zaman kaybettirir. Ama hepsi bu kadardır. Gerillanın gücü, esas olarak kullandığı cephe gerisi alanlarına değil, ideolojik-politik tutumundan, savaş tarzı olarak gerilla türünü seçmesine kadar birçok etmene bağlı olduğu için, cephe gerisi alanlarındaki geçici daralmalar, gerillaya stratejik bir darbe vurulması sonucunu yaratmaz.

Geçtiğimiz 28 Ocak tarihinde de, oligarşi 1 trilyon lira masraf edip Güney Kürdistan'daki Zelê kampına 67 uçak dalışı yaparak tonlarca bomba bırakmıştı. Burjuva basın bu harekatı da "zafer" çığlıkları ile duyurmasına rağmen, bir süre sonra olayın gerçek

Oligarşi, dağları bombalayarak askeri başarı elde edemedi. Bu, çoğu kez psikolojik savaşın bir parçası olarak kullanıldı.

mahiyeti anlaşılmış ve ordunun başarısızlığı ortaya çıkmıştı. Genelkurmay yetkilileri başarısızlığı kabul etmese de, operasyonun Talabani'ye önceden bildirilmesi gibi nedenler öne sürerek, sonuç alınamamış olmasını açıklamaya çalıştılar. Sözde kendisine haber verilen Talabani de bu haberi Zelê kampına uçurmuş ve gerillaların tedbir almasına yol açmıştı. Böylece, söylenen sebebi bir tarafa, Genelkurmay, söz konusu sınırötesi operasyondan sonuç alamadığını ve başarısızlığını ifade etmiş oldu.

Genelkurmay'dan, düzenli ordunun gerilla karşısında çaresiz kaldığı gibi resmi bir açıklama yapmasını beklemek ise zaten abesle iştigal olurdu.

Operasyonların Nedenleri

On yıldan bu yana Güney Kürdistan'a defalarca sınırötesi operasyonlar yapıldığı halde, yine aynı operasyonlara devam edilmesinin elbette çeşitli nedenleri vardır.

Bunlardan ilki, oligarşinin çaresizliğidir. Gerilla karşısında, kış sürecinde bile inisiyatif kuramayan oligarşinin düzenli ordusu, yaza girmeden önce gerillanın gücünü azaltmak ve hızını kesmek için, cephe gerisi alanlarda gerilla etkinliğini sınırlamaya çalışmakta, bundan yarar ummaktadır. Bu tür operasyonların yapılmasının ikinci bir nedeni, psikolojik üstünlüğü elde tutma isteği olarak görülebilir. Oligarşi, Kürt halkı içinde yılgınlık ve bıkkınlık yaratmak, bunu güçlendirmek ve en geri düzeyde bir uzlaşmaya razı olmasını sağlamak için böylesi "başarı" ve "zafer" gösterilerine ihtiyaç duymaktadır. Askeri olarak başarılı sonuçlar verdiği söylenemeyecek olan bu operasyonların esas nedenlerinden en önemlisi de basının bombardımanıyla birlikte gerillaya destek olan halkın moral gücünü kırmak ve devlet güçlerine moral aşılamaktır.

Üçüncü bir neden olarak, oligarşinin Kürt halkına, Kürt ulusal hareketine, uluslararası çevrelere ve emperyalist devletlere kendi mesajını verme isteğinden söz edilebilir. Yaşanılan süreç dikkate alındığında, oligarşinin bu mesajı anlamlı hale geliyor. Kürt yurtsever hareketinin, sorunu uluslararası alana taşıma gayreti içine girdiği bir dönemde, emperyalist devletlerin bölgedeki faaliyetlerinde de bir artış ortaya çıktığı gözlemleniyor. Böylesi bir süreçte oligarşi, bu tür operasyonlarla "benim dışımda, bana rağmen yeni statükolar, yeni çözümler düşünmeyin" mesajını vermektedir. Ancak bu tüf mesajlar sorunun muhatapları tarafından ne biçimde değerlendirilir, bu ayrı bir tartışma konusu.

Helikopterlerin Düşürülmesine "Kaza" Demek İnandırıcı Değil

TC ordusunun 12 Nisan'da başlayan kara ve hava kuvvetlerinin katıldığı sınırötesi operasyonu sürerken, 14 Nisan günü, Çekiç Güç'e ait iki helikopterin, yine Çekiç Güç'e ait uçaklar tarafından düşürülmesi, ayrıca dikkat çeken bir gelişme oldu. İçinde 16 Amerikalı, 2 İngiliz, 1 Fransız subay ve askeri personel ile 4 Peşmerge ve 3 Türk subayının bulunduğu helikopterlerin "Irak helikopteri sanılarak" vurulduğu açıklandı. Oysa gerek helikopterlerde, gerekse İncirlik'ten havalanan Çekiç Güç uçaklarında son model iletişim ve radar sistemlerinin olduğu biliniyordu. Yapılan açıklamanın hiçbir inandırıcılığı yoktu. Yetkililer mantıklı bir açıklama yapmadıkları gibi, olayı bulanıklaştıran ve "kaza" düşüncesini güçlendiren senaryolar üreterek olayı geçiştirmeye çalıştılar.

Ortadoğu'daki çıkar çelişkileri yumağının bir ucunda olmasına rağmen, çatışma her zaman savaşan iki cephe biçiminde gelişmiyor. Çok yönlü çıkar çatışmaları ve pazarlıklar da çatışma içinde çatışmalara yol açabiliyor. Bu tür örneklere daha önce de, özellikle Ortadoğu'da sıkça rastlandı. İçinde Peşmergeler ve Türk subaylarını taşıması dikkat çeken Çekiç Güç helikopterlerinin, ABD uçaklarınca düşürülmesinde de, kirli işleriyle, çevirdiği dolaplarla yine emperyalizmin parmağı vardır.

Yine de "yetkililer" olayı kaza diye yorumlayıp, soruşturmaların başlatıldığı yönünde demeçler vererek zaman kazanıp, olayı geçiştirmeye çalışıyorlar. Ne bugün, ne de yarın, 26 kişinin ölümüne neden olan bu "kaza"nın, gerçek nedenlerini açıklamayacaklarını tahmin etmek de zor değil. Çünkü emperyalizm açısından tek gerçek, kendi çıkarlarının gereğini yapmaktan ibarettir.

Ulusal sorunun çözümü devrimci halk iktidarıyla gerçekleşecektir

Türk halkından emekçiler gibi Kürt halkından emekçiler de aynı sömürü politikasıyla karşı karşıyadırlar. Ulusal baskı politikaları da sömürüye dayalı baskı politikalarıyla iç içe durumdadır, birbirinden ayrı ele alınamaz. Bu yanıyla oligarşinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz nedeniyle Kürt halkının ulusal taleplerine olumlu karşılıklar vermesini beklemek saf bir hayalden öteye gitmemektedir.

Milli Savunma Bakanı Mehmet Gölhan TV kameralarına önündeki haritadan Kürdistan'ı göstererek özgürlük ateşini nasıl söndüreceklerini anlatıyor. Ve ABD'den dönen Tansu Çiller, Kürt halkının kurtuluş mücadelesine karşı izledikleri terör politikalarını, ABD yetkililerinin "biz de ayrılsını yapardık" sözleriyle desteklediğini vurguluyor.

Bu tablo hiç de yeni değil. Oligarşinin kararlılık gösterisinin ve "bitiriyoruz, bitirdik" edebiyatının emperyalizmin açık desteğiyle sürdüğünü gösteriyor. Ama bu koşullar altında hala "siyasi çözüm" aramak, Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısının nasıl şekillendiğini, devletin niteliğini kavrayamamak ve bu niteliğin ulusal sorunla ilişkisini doğru olarak çözümleyememek demektir.

Krizden Kendiliğinden "Çözüm" Çıkacağını Beklemek Boş Bir Hayaldir

İşsizlik, enflasyon, bütçe açığı, iç ve dış borçların ulaştığı seviyenin yüksekliği, emperyalizme bağımlı yeni sömürge ülkelerin kronik hastalığıdır. Yeni sömürge ilişkileri içerisinde üretilen değerlerin ve ülke doğal kaynaklarının sömürüsünden emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşiler pay almaktadır. Ama emperyalizmin bu sömürüden aslan payını alması ve bunu her geçen gün artırması da bu ülkelerin sürekli ekonomik, sosyal ve siyasi kriz içerisinde olmasına neden olmaktadır.

Türkiye yeni sömürge bir ülkedir ve bugün yaşanan krizin büyüklüğü oligarşiyi 80'lerdeki tıkanıklığın çok daha ötesine götürmüştür.

Kriz koşullarındaki oligarşi, egemenliğini ancak faşizmi derinleştirerek sürdürebiliyor. Oligarşi, zam, zulüm, baskı ve terör dışında bir alternatife sahip değildir ve ulusal soruna bakışı da bu gerçekle bütünlük oluşturmaktadır.

İşte bu yüzdendir ki, kirli savaşın maliyetinin boyutları mevcut krizi etkileyen faktörlerden birisi olsa da, TC devletinin salt bu nedenle kirli savaşı sona erdireceğini, birtakım haklar tanımak zorunda kalacağını iddia etmek ya da böylesi bir beklenti içinde bulunmak, mevcut siyasal sistemi ve mevcut krizin şekillenişini görmeyen bir siyasal saflık örneğidir; doğru değildir. Çünkü oligarşi içinde bulunduğu koşullarda sömürüyü daha da artırmak zorundadır ve bu zorunluluk yeni ekonomik, demokratik hakları gündeme getirmek bir yana, mevcut hakların da gasp edilmesini gerektirmektedir. Bu bütün Türkiye için geçerlidir. Zamlar, özelleştirmeler, işten çıkarmalar tüm Türkiye halklarına karşı uygulanmaktadır. Türk halkından emekçiler gibi Kürt halkından emekçiler de aynı sömürü politikasıyla karşı karşıyadırlar. Ulusal baskı politikaları da sömürüye dayalı baskı politikalarıyla iç içe durumdadır, birbirinden ayrı ele alınamaz. Bu yanıyla oligarşinin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz nedeniyle Kürt halkının ulusal taleplerine olumlu karşılıklar vermesini beklemek saf bir hayalden öteye gitmemektedir. Kürt emekçilerinin zararına olup da Kürt ulusal taleplerinin yararına olabilecek hiçbir gelişim olamaz. Kaldı ki, sömürüyü artırmak için ortaya konabilecek göstermelik "haklar"ın da Kürt halkının özgürlük mücadelesine, ulusal kurtuluşuna bir katkı sağlayacağı ve kalıcı bir çözüm getireceği de düşünülemez.

Çözüm Emperyalizmin ve Oligarşinin Boyunduruğuna Karşı Mücadeleden Geçiyor

Kapitalizmin Türkiye'deki çarpık gelişimi, emperyalizme bağımlılığı Kürdistan'da da benzer bir çizgi izlemiştir. Kürt aşiret beyleri ve toprak ağaları, bürokrat-komprador burjuvaziyle işbirliği yaparak, oligarşinin içinde yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte gelişti.

Kapitalizmin Kürdistan'daki gelişimiyle birlikte, Kürt feodal sınıfları baskı politikalarından kurtuluşu Türk egemen sınıflarıyla işbirliğinde buldu. Kürdistan'da da kapitalizm kendi iç dinamikleriyle değil, yeni sömürgecilik ilişkileri içinde yukarıdan aşağıya, dıştan zorlamayla gelişti. Birçok Kürt toprak ağası ticarete atıldı. Oligarşi bir diğer niteliğiyle Kürt ve Türk egemenlerinin ittifakı olarak başlamıştır. Bunun bir nedeni de işbirlikçi tekelci burjuvazinin sömürüyü tek başına gerçekleştiremeyecek kadar güçsüz olması ve çarpık gelişmesiydi. Tekelci burjuvazinin toprak ağalarıyla, tefeci-tüccarlarla ittifakı; Türk egemenlerinin Kürt egemenleriyle ittifakı, sistemin esenliği açısından bir zorunluluktu. Bu nedenlerle oligarşinin geliştirdiği ulusal baskının sosyal temelinde, Kürt egemen sınıfları da yer aldılar. Türk emekçileriyle Kürt emekçileri aynı sosyo-ekonomik yapı içinde birleştiler.

Kürt egemen sınıfları baştan itibaren oligarşinin içinde yer alarak, emperyalizmle işbirliği içine girdiklerinden, Türkiye oligarşisinin tümünde olduğu gibi, ulusal bir karaktere sahip olmaktan da uzaktırlar. Bu yanıyla Kürt halkının ulusal haklar temelindeki mücadelesinin içinde yer almak bir yana, özgürlük mücadelesinin önünü kesmek için ellerinden geleni yaptılar. Resmi baskı güçlerini, aşiret yapısını da kullanarak fiili olarak desteklediler.

Emperyalizmle '50'lerden itibaren kurulan ilişkilerle birlikte, tüm Türkiye emperyalist üretim ilişkilerinin bir uzantısı haline gelmiştir. Türkiye bütünüyle emperyalizmin yeni sömürgesi olmuştur. Bu yanıyla Türk hakim sınıflarının, Kürdistan'a uyguladığı bir sömürge politikasından da söz edilemez. Kürdistan çokuluslu Türk devletinin milli baskısı altında yeni sömürge durumuna getirilmiştir. Kürt ulusu işte bu yapı içinde ezilen ulus durumundadır. Kürt halkının dili, kültürü ve tüm diğer ulusal değerleri baskı altındadır. Soykırım, katliam, asimilasyonla karşı karşıyadır. Tarihi, ulusal talepleri, kendi kaderini tayin etme hakkı baskı altında yok edilmeye çalışılmaktadır. İşte bu yapı ulusal sorunun çözümüne de "emperyalizm ve oligarşiye karşı" bir muhteva kazandırmıştır.

Birinci yanıyla ulusal sorun emperyalizmle yeni sömürge halklar arasındaki çelişkide ifadesini bulmaktadır. Stalin'in Ulusal Sorun kitabında belirttiği gibi, emperyalizmle birlikte ulusal sorun *"ulusal boyunduruğa karşı savaşım gibi özel bir sorun olmaktan çıkıyor, ulusların, sömürgelerin ve yarı sömürgelerin emperyalizmden kurtuluşu genel sorunu haline"* geliyordu. Artık her türden gericiliğin, baskının sosyal temeli emperyalizmdir. Ve hiçbir ulus, emperyalizmi karşısına almaksızın kendi kaderini tayin etme hakkını kazanamaz.

Ulusal sorun ikinci yanıyla da oligarşiyi karşısına almakla doğrudan ilişkili hale gelmiştir. Sömürücü emperyalizmle birlikte pay alan ve faşist politikalarıyla milli baskıyı uygulayan oligarşi de halkların kurtuluşunun karşısındaki engeldir ve iktidar işbirlikçi oligarşinin elinden alınmadıkça, kurtuluş söz konusu olamayacaktır.

Emperyalizme karşı olmadan bir ulusal kurtuluş söz konusu olmadığı gibi, oligarşilerle emperyalizmin bütünlüklü olarak sürdürdüğü sömürü ve baskı politikaları nedeniyle sınıfsal kurtuluştan bağımsız bir ulusal kurtuluş da söz konusu değildir. Bu nedenle ulusal sorun devrimci halk iktidarı kurulmaksızın çözüme ulaşamaz. Emperyalizmin tüm dünyayı paylaştığı, egemenliğini sürdürdüğü bir dönemde milliyetçi bakışla ulusal sorunun kalıcı bir şekilde çözülmesi mümkün değildir. Emperyalizmle uzlaşılarak bulunan her "çözüm", sözde bağımsız bir görüntü altında yeni sömürge olmaktan başka bir şey olmayacaktır.

Emperyalizme karşı mücadele vermeyen dar milliyetçi bakışla halkların kurtuluşu mümkün değildir.

Krizin derinleştiği, iktidarın yönetmekte zorlandığı, tıkanıklığa sürüklendiği bugün, öne çıkacak olan demokrasi mücadelesinden de halkın kendi iktidarı mücadelesinden kopmamak; oligarşiye, oligarşinin kurumlarına vuran bir savaşımı "tatil" etmemek, yumuşatmamak durumundadır. Çünkü demokrasi mücadelesi emperyalizmin ve faşizmin boyunduruğuna karşı savaşım içinde bir anlam ifade etmektedir.

Emperyalizmin içsel bir olgu olmasa ve "gizli işgal" espirisinin bir anlamı da; oligarşinin "ulusal" etiketli askeri güçlerine vurulan her darbenin emperyalizme yaraladığıdır. Çünkü "ulusal" etiketli diğer güçler emperyalizmin ve oligarşinin hizmetindedir; çeşitli milliyetlerden halk çocuklarından oluşturulması bir yana, ulusal bir niteliği de bulunmamaktadır. Milliyetçi bakış ise, bu gerçeği kavrayamamakta, oligarşinin "ulusal ordu" demagojisine destek olarak milliyetçiliği körüklemekte kullanmaktadır. Oysa askeri-politik bir mücadele biçimi olan gerilla mücadelesinin diğer politik mücadele biçimleriyle çelişmesi, tutarlı ve kararlı olması emperyalizmin içsel hale geldiğini kavrayabilmekten, milliyetçi dar bakıştan kurtulabilmekten geçmektedir.

Kürt halkının ulusal taleplerini sahiplenmek de ancak böyle mücadele ile anlam kazanmaktadır. Emperyalist dönemin bu özellikleri nedeniyle ulusal hakların kazanılması, dilin, kültürün hiçbir baskı altında olmaksızın sağlıklı bir şekilde geliştirilebilmesi ancak sömürüye dayanmayan, eşitlikçi, emperyalizmden bağımsızlığı sağlayan ve sosyalizmin inşasını hedefleyen demokratik halk iktidarı ile sağlanabilir. Bu ise ancak emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşın geliştirilmesiyle, faşist politikalar etkisiz kılınarak, teşhir edilerek, halkların ortak örgütlenmesi altında emekçi kitleler, çıkarları devrimden yana olan tüm sınıf ve tabakalar devrim için savaşan güçlerin saflarına çekilerek elde edilebilir.

"Bağımsız bir Kürt devletinden yana değiliz"

Celal TALABANİ

Geçtiğimiz hafta Almanya'nın Bonn kentinde Kürt Enformasyon ve Dokümantasyon Merkezi'nin düzenlediği bir konferansta konuşan Celal Talabani, emperyalistlerden daha fazla yardım istedi.

Bilindiği gibi Celal Talabani TC pasaportu taşıyan bir Güney Kürdistan lideri. Kendi tarihinden hiçbir şekilde ders almayan ve geldiği noktada bölge devletlerinin birbirlerine karşı kullandıkları bir kart olma işlevinden öteye geçemeyen Talabani, TC tarafından da bölgedeki inisiyatif çatışmasında kullanılmak üzere Ankara'ya çağrılmış ve kendine kırmızı diplomat pasaportu verilmişti. TC, böylece Kürt ulusal hareketinin Güney Kürdistan'daki desteğini kesme hesapları yapmıştı. Bu politikanın belirlenmesinden sonra, isimlerinin söylenmesine bile tepki gösterilen Talabani ve Barzani, Ankara'da üst düzeyde ağırlanan diplomatlar olup çıkmışlardı.

Güney Kürdistan'daki feodal milliyetçi önderliğin temsilcilerinden olan Talabani'nin en büyük özelliklerinden biri de, her zaman değişebilen ilke ve politikaların adamı olmasıdır.

Talabani'nin bugün Avrupa'da emperyalistlerden yardım istemesi şaşırtıcı değildir. Konferansta konuşan Talabani "Kürt halkını dilenci olarak görmek istemiyorlarsa, ülkemizin yeniden inşası için yardım etmeliler." diyor. Kürt halkının dilenci olmasını istemeyen (!) Talabani, onlar adına dilenciliğe kendisi soyunuyor ve ayrı konferansta şunları söylüyor:

"Avrupalı dostlarımız beklemeden bize yardım elini uzatmalılar. Buradaki ilişkilerimizde hissedilir şekilde yardım sözü aldık." Talabani'nin "Avrupalı dostlarımız" dediği kişiler Avrupa ülkelerinin iççileri, sendikaları, demokrat kamuoyu değil, emperyalist devletlerin temsilcileridir. "Alman Dışişleri Bakanı Kinsckel de yardım sözü verdi" diyen Talabani konuşmasının devamında şimdiye kadar verilen yardımın şeklinden yakınıyor: "Batı'dan 52 milyon dolar tutarında petrol yardımı aldık. Bunun yerine bize 12 milyon dolar değerinde para verselerdi kendi rafinerimizi kurardık." Oysaki emperyalizmin karakteri bu. "Emperyalist yardım"ın farklı bir niteliği görülmedi bugüne değin. Emperyalist devletlerin kapılarında ve bu arada Ankara'da da "yardım" koparmak için dolaşan Talabani, konferansta bölgenin politik statüsü üzerine düşüncelerini söylerken, elbette hem Ankara'nın ve hem de emperyalist devletlerin bölge politikalarıyla ters düşmemeye azami gayret gösteriyor. Örneğin şunları söylüyor:

"Biz bugün bağımsız bir Kürt devletinden yana değiliz."

"Irak Kürt Federe Devleti –Saddam'sız bir Irak koşullarında –bu– her iki halk için de en iyi çözümdür."

"Ortadoğu'da dört ayrı devlete yayılmış Kürtleri bir araya getirecek Bağımsız Kürdistan'dan bahsetmek gerçekçi değil."

Kürt halkının özgücü yerine emperyalistlerin desteğine ve Çekiç Güç'e bel bağlayan Talabani, Kürt halkının elinden, dünya uluslarının eşit ve özgür bir üyesi olmayı isteme hakkını bile alıyor.

Güney Kürdistan'da yaşayan Kürt halkı Talabani ve Barzani gibi feodal-milliyetçi önderler tarafından temsil edildiği sürece hiçbir sorun çözülemez. Bugün Kürt halkının ne yaşamsal sorunlarının çözümü, ne de özgür bir ülke haline gelmesi, Saddam'dan kaçarken emperyalistlerin boyunduruğuna gönüllü olarak kafasını uzatan liderler öncülüğünde gerçekleşemez.

Güney Kürdistan'da yaşayan Kürt halkı, kendi özgürleşmesi önündeki barikatları, ancak sırtına binmiş feodal-milliyetçi önderleri silkeleyip, devrimci bir önderliği yarattığı zaman kaldırmaya başlayacaktır.

Özgür Gündem gazetesinin düzenlediği basın toplantısına çok sayıda devrimci-yurtsever basın çalışanı ve DKÖ temsilcileri katıldı

Özgür Gündem'den basın toplantısı

"Farklı olmanın bedelini ödedik"

İstanbul 2 No.lu DGM'nin kararının Yargıtay'ca onaylanması üzerine 14 Nisan'dan itibaren on beş gün süreyle yayını durdurulan Özgür Gündem gazetesi, 20 Nisan günü President Otel'de bir basın toplantısı yaptı. Toplantıya çok sayıda basın çalışanı ve kitle örgütü temsilcileri katıldılar.

Özgür Gündem gazetesi imtiyaz sahibi Zübeyir Aydar'ın konuşmasıyla başlayan toplantıda daha sonra Yayın Yönetmeni Yardımcısı Fahri Ferda Çetin açıklamalarda bulundu. TİYAD, İHD, memur sendikaları gibi kitle örgütleriyle gazetemizin de içinde bulunduğu sosyalist basın temsilcileri bu baskıları kınayan ve Özgür Gündem gazetesine destek mesajlarını belirten konuşmalar yaptılar.

Zübeyir Aydar konuşmasında basına yönelik baskıların arttığından, basın özgürlüğünün kağıt üzerinde kaldığından, Özgür Gündem gazetesine yönelik toplatmalar ve davalardan ve para cezalarından, çalışanlarına yönelik gözaltı, tutuklama ve katliamlardan söz etti. Ayrıca resmi ideolojiye aykırı olan düşüncelerin engellenmeye çalışıldığını, bu bahar çok ciddi bir operasyon hazırlığı içinde olan devlet güçlerinin suçlarını gizlemeye yöneldiğini, kapatma ve baskıların da bunun bir parçası olduğunu belirtti.

Daha sonra söz alan Fahri Ferda Çetin ise 30 Mayıs 1992'de yayınına başladığı günden itibaren Özgür Gündem'in özgür haberciliği ve yorumlarıyla önemli bir boşluğu doldurduğunu ve gazetelerine yönelik baskıları vurguladı. Genelkurmay Başkanı'nın "düşman basın" nitelemelerine karşın Özgür Gündem'in bu kuşatma ve tecrit çemberini, bedelini ödeyerek kırmaya çalıştığından söz etti. Çetin açıklamasının sonunda şöyle dedi: "Bu karar, Özgür Gündem hakkında savcılığa 101 suç duyurusunda bulunan Genelkurmay'ın, basın ve yargı yerleri üzerindeki etkisinin en somut kanıtıdır. Biz, Özgür Gündem'i yayınlamayı hiçbir zaman lütuf olarak görmedik. Özgür olmanın, farklı olmanın, farklı ve aykırı düşüncelere yer vermenin bedelini ödedik. Bundan sonra da düşünce ve basın özgürlüğü için, halklara ve dünyaya gerçekleri ulaştırmak için hangi bedel ödenecekse onu ödemeye ve mücadelemizi sürdürmeye kararlıyız. Dileğimiz kamuoyunun, aydınların ve basının yasakçı ve anti-demokratik yasalara karşı durarak, düşünce ve basın özgürlüğü için gerekli duyarlılığı ve tepkiyi göstermeleridir."

Dağıtılan açıklama metninde ise gazete çalışanı ve dağıtıcılarından 18 kişinin saldırılar sonucu öldürüldüğü ve yaralandıkları belirtildi.

Ayrıca toplam 7 milyar 74 milyon 640 bin lira para cezası ve toplam 38 yıl 8 ay hapis cezası ile toplam 9 ay kapatma cezasının sonuçlanan 37 dava ile verildiği ve Yargıtay'da onaylanmayı beklediği, 9 Ocak-28 Nisan 1993 tarihleri arasında yayınına ara veren Özgür Gündem'in geri kalan son sekiz ayda hemen her gün toplatıldığı ve sadece 10 Aralık 1993 günü İstanbul Merkez Bürosu'nun basılmasıyla 110 çalışanının gözaltına alındığı ifade edildi.

Devrimci Emek dergisinin yayını süresiz durduruldu

Her geçen gün artan baskı politikaları son dönemde devrimci, yurtsever basın üzerinde yoğunluşuyor. Özgür Gelecek, Emeğin Bayrağı dergileri ve Özgür Gündem gazetesinin süresiz olarak yayınlarının durdurulmasından sonra Devrimci Emek dergisinin yayını süresiz olarak durduruldu.

19 Nisan günü bir basın açıklaması yapan Devrimci Emek dergisi çalışanları; burjuvazinin yaşadığı derin ekonomik krizi klasik yöntemlerle aşamadığı için halklara karşı başlattığı topyekün savaşla bunalımını ertelemek çabası içine girdiğini, bu savaşın hiçbir çatlak ses duyulmadığı istenilen sonucu vermesi için MGK'nın yapılması gerekenleri sıraladığını, bu planın bir parçasının da sosyalist basının susturulması olduğunu belirtiler.

Açıklamada ayrıca, bu uygulamaların ve bundan sonrakilerin Devrimci Emek'in sesini susturamayacağı, halkların sesi, soluğu olmaya devam edeceği vurgulandı.

Yeni bir gazete; ÖZGÜR ÜLKE

Önümüzdeki günlerde yeni bir gazete daha yayın dünyasına giriyor. Yeni gazetenin çalışmalarını yürütenlerden Yayın Koordinatörü Celil Şener'le yaptığımız görüşmede gazetenin "Özgür yanlılara inanan, doğru haberciliği hedefleyen, halkların kardeşliğine inanan, sosyalist, demokrat, yurtsever tüm kesimlerin kendilerini ifade edebilecekleri bir gazete" olacağı belirtildi.

PKK davası tutsaklarından DGM boykotu

Diyarbakır, Mardin, Adıyaman, Urfa ve Sağlamcılar cezaevlerinde bulunan PKK davası tutsakları Kürt halkı ve kendileri üzerindeki baskıları protesto için DGM duruşmalarına çıkmama kararı aldılar.

Boykot kararına varan gelişmelerin ilki Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde yaşandı. Kürt halkı üzerinde yoğunlaştırılan baskılara paralel olarak, cezaevlerinde de baskılar artmaya başladı. İtirafçı sanık A.Hakim Güven'in verdiği ifadeleri gerekçe yapılarak, Diyarbakır Cezaevi'nde hem tutsaklara, hem de avukatlara saldırıldı. Saldırılar diğer cezaevlerine de yansımaya başladı. Önce Diyarbakır Cezaevi'nde, daha sonra Mardin, Adıyaman ve Urfa cezaevlerinde "Cezaevlerindeki baskılar ve savunma haklarının kısıtlanması" gibi gerekçelerle PKK tutsakları DGM duruşmalarını boykot etme kararı almıştır.

Sağlamcılar Cezaevi'nde tutuklu bulunan "4312 yurtsever devrimci PKK davası tutsağı" adına yapılan 15 Nisan 1994 tarihli açıklamada Kürt halkına yönelik baskılardan tutsakların da nasibini aldıklarını belirtilerek şu görüşlere yer verildi. "Kitlesel tutuklamalarda her türlü işkence ve baskı yöntemleriyle ortaçağ engizisyonunu geride bırakacak tarzda uyduruk senaryolarla suçlular yaratılıyor, daha sonra göstermelik savunma hakları tanınarak DGM diye adlandırılan her türlü hukuki dayanaktan yoksun olan, işlevi tamamen politik olan, göstermelik mahkemelerde yargı yoluna gidiliyor."

PKK davası tutsakları açıklamalarının sonunda, bu nedenlerle DGM duruşmalarına süresiz olarak çıkmayacaklarını belirterek, devrimci-demokratik kurum ve kişileri destek ve dayanışmaya çağırdılar.

Şehitlerimizi kavgamızda yaşatıyoruz

Devrim şehitlerini anma günleri 17 Nisan'da sona erdi. Şehitlerimizin mezarları başındaki anmalar, katledildikleri evler önündeki gösteriler bu günlerde şehitlerimize sahiplenişimizin bir göstergesiydi. Ama asıl olan savaş sürdükçe, savaşın her anında, her alanında şehitlerin yaşatılmasıdır. Bu bilinçle yaşatacağız onları. Gecekondu direnişlerinde, fabrikalarda, grev nöbetinde, okullarda, boykotlarımızda, gerillada mermilerimizde yanımızda olacaklar.

TRABZON... İki yıl önce Trabzon'un Beşikdüzü ilçesinde toprağa vermiştik Sinan'ı İki yıl sonra mezarı başındaydı devrimciler. 16 Nisan'da katledilen Sinan Kuku'un ailesini ziyaret ettikten sonra mezarı başında anma yapanlar "Umudu Şehitlerimizle Büyütüyoruz" yazan bir pankart açtılar. Saygı duruşuna durdular, Sinan'ın devrimci yaşamını anlattılar. Karanfillerle süslediklerı mezarın başına pankartı bırakarak sloganlarla ayrıldılar. Daha sonra Karadeniz dağlarında şehit düşen Komutan Bahattin Anık'ın ailesini ziyaret ettiler.

Trabzon'da ayrıca 15 Nisan günü Yenimahalle üst geçidine "Zafere Şehitlerimizle Yürüyoruz-Devrimci Sol" yazılı bir pankart asıldı.

İSTANBUL... Şehit ailelerimiz 17 Nisan günü Ortaköy Kültür Merkezi'ndeydiler. "Evlatlarımız Onurumuzdur" resim sergisinin ve şehitleri anma günlerinin son gününde yine evlatlarıyla birlikte olmayı istemişlerdi. TİYAD'lılar burada tüm tutsakların, tüm şehitlerin anası, Kudi Göleli'ye şehit aileleri adına bir plaket verdiler. Kudi ana zor konuşuyordu. "Ölene kadar sizin yolunuzdayım, Mürsel ölmedi, hepiniz Mürsel'siniz" sözleriyle aldı plaketi. FOSEM'in dia gösterisinden sonra Yorum'un marşları ve türküleriyle 500'e yakın insan halaya durdu.

DLMK'lı öğrenciler 10 Nisan'da yaptıkları piknikte şehitlerin bıraktığı geleneğe sahip çıkacaklarını anlattılar.

Dev-Genç'liler şehitlerini katledildikleri evlerin önünde yaptıkları gösterilerle andılar. 15 Nisan'da Bahçelievler'de İbrahim Yalçın Arkan, Avni Turan ve Recai Dinçe'in katledildiği, 17 Nisan'da 12 Temmuz şehitlerinin katledildiği Beşiktaş'taki Uğur ve Şengül'ün katledildiği Kadıköy Moda'daki evin önünde pankartlar ve bayraklar asarak, sloganlarla selamladılar şehitlerini. Yine Liseli Dev-Genç'liler Mehmet Devrim Eroğlu ve Yüksel Güneysel'i ihbar ederek katliamına neden olan Mehmet Altuncu'nun işyerinin önüne pankart ve bayrak astılar. 15 Nisan'da Kocamustafapaşa'daki sokak gösterisinde sloganlarını haykırdılar, pankartlarını astılar. Ayrıca devrim şehitleri için, Kağıthane defterdarlığına ait üç araç Dev-Genç tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

ANKARA... Devrimci Sol Güçler bayraklarla, pankartlarla, Halk Milislerinin eylemleriyle devrim şehitlerini anma kampanyasına katıldılar. Devrimci Sol Halk Milisleri 13 Nisan'da Kızılay SSK İşhanına bombalı bir pankart ve Devrimci Sol bayrağı astılar. 17 Nisan'da da Mamak Lisesi önündeki üst geçide "Devrimci Sol Şehitlerinin Hesabını Sorduk Soracağız", Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Şehitlerimize Devrim Sözümüz Var-Devrimci Sol" yazılı bir pankart asarken, üst geçidin altındaki yolu molotoflayarak trafiğe kapattılar.

Ankara'da 26 Ekim 1993'te Tayyar Turhan ve Yaşar Yılmaz'ın katledildiği evin önünde bir önceki hafta anma yapmak isteyen insanlar gözaltına alınarak DAL'a götürülmüşlerdi. Devrimci Sol Güçler eylemlerinden vazgeçmeyerek 19 Nisan'da evin önüne bir kez daha gittiler. Ve evin önüne "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" yazılı bir pankart bıraktılar. 13 Nisan'da da Dikmen Narlı Sokak'ta Solmaz Karabulut'ların katledildiği evin penceresine aynı içerikli bir pankart asılmıştı. Yine kampanya boyunca Dikmen ve Mamak'ta 100'den fazla yazılama yapılırken 1000'e yakın pul duvarlara yapıştırıldı. Zerdalitepe Mahallesi, Küçük Kayaş, MTA ve MKE bloklarına DSG imzalı yazılamalar ve kuşlamalar yapıldı.

Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu ise 16 Nisan'da devrim şehitlerini anmak amacıyla bir gezi düzenledi. Saygı duruşunun yapıldığı ve şehitlerin mücadelemize kattığı değerlerin anlatıldığı gezide Grup Ekin ve Grup Hasret'in birlikte verdiği dinletide halaylar çekildi ve bir ağızdan türküler söylendi.

KIRKLARELİ... Devrim şehitlerinden Kemal Karaca da mezarı başında Mücadele okurları tarafından anıldı. Anmaya Karaca'nın ailesi de katıldı. Kırklareli Pehlivanköy'e bağlı İmanpazarı Köyü'nde 15 Nisan günü yaklaşık 50 kişiyle yapılan anmada saygı duruşunda bulunuldu, Karaca'nın yaşamını anlatıldı. "Haklıyız Kazanacağız", "Kemaller Ölmez" sloganlarıyla anma bitirildi.

▲ TRABZON, BEŞİKDÜZÜ- 16 Nisan, Sinan anılıyor.
◀ ANKARA- Pankartlar şehitlerimizi selamlıyor

ADANA... Çukurova Üniversitesi'nde 15 Nisan günü TÖDEF ve Militan Gençlik tarafından devrim şehitleri için bir seminer düzenlendi. Şehitlerle ilişkin konuşmaların yapılmasıyla sürerken Grup Nisan Güneşi bir dinleti sundu. Yine Adana'da 12-13 Nisan günü Çukobirlik Fabrikası'nın bazı tesislerine Devrimci İşçi Hareketi imzalı yazılamalar yapılırken, Çukurova Üniversitesi Tıp Fakültesi ve Eğitim Fakültesi'ne Devrimci Sol bayrakları asıldı. 14 Nisan'da ise Belediye Evlerine ve Adana'nın birçok mahallesine Devrimci Sol Güçler imzalı bildiriler dağıtıldı. Kirmithane mahallesine "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Şehide Namırın" yazılı pankart asıldı. 14 Nisan'da da Osmaniye, Demirtaş mahallelerine Devrimci Sol bayrağı asılırken, 13 Nisan'da Bahçe, Demirtaş ve Osmaniye mahallelerine Devrimci Sol imzalı yazılamalar yapıldı ve yine Demirtaş'a bomba sürü verilmiş Devrimci Sol Bayrağı asıldı.

KONYA... Konya Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun 16 Nisan'da düzenlediği şehitleri anma pikniğine Niğde ve Ereğli'den Mücadele okurları da katıldılar. "Umudu Büyüten Devrim Şehitlerine Bin Selam Olsun" pankartının altında saygı duruşu ile piknik programı başladı. Konuşmaların ardından Konya DLMK'nın hazırladığı bir mizansen ve Niğde Halk Sahnesi oyuncularının hazırladığı "Direniş Ölüm Yaşam" oyunu sergilendi. Grup Harman Yeli'nin söylediği türkülerle ve çekilen halaylarla süren pikniğe sloganlar eşlik etti.

Konya'da da bayraklar asıldı, yazılamalar yapıldı. 13 Nisan günü Fatih Işıklar ve Aydınlıkevler semtinde yazılamalar yapılırken Erbil Koru Lisesi'ne Devrimci Sol bayrağı asıldı. 15 Nisan'da öğretmenevleri, Doğanlar ve Şekerler mahallelerinde yazılamalar yapıldı. 16 Nisan'da Gazi Lisesi ve Şeker Fabrikası'na Devrimci Sol Güçler imzalı pankart, 17 Nisan'da Selçuk Üniversitesi Mühendislik Mimarlık Fakültesi ve Meram Kız Lisesi'ne Devrimci Sol bayrağı asıldı.

ANTAKYA... Devrim şehitleri kampanyası boyunca birçok etkinlik yapılan Antakya'da 9-10-12-16-17 Nisan günlerinde Çekmece, Odabaşı, Kaynalı bölgelerinde, Habibi Tezcar tepesinde, Sanayi Bölgesi Karaali Köprüsü çevresinde ve Büyük Park'ta yazılamalar yapılırken, 17 Nisan'da Mustafa Kemal Üniversitesi Eğitim Fakültesi önüne ve Çekmece Elektrik Ortaokulu'na Devrimci Sol bayrağı asıldı. Ayrıca 16 Nisan günü Şirinyol'da bulunan Ziraat Bankası, Devrimci Sol Güçler tarafından molotoflanarak Devrimci Sol bayrağı asıldı.

AMASYA... Amasya'da güzel bir anma çalışmasına örneği devrim şehitdevrimci dayanışma de gösterildi. Ordularını anma günlerinde gösteriye 16-17 Ünye şehitlerinden Barış Atalay, 16-17 Nisan şehitlerinden Arif Öngel ve Nisan 1980'de katledilen Halkın Kurtuluşu üyesi Yaşar Kaygusuz'un mezarları 16 Nisan'da ziyaret edilerek devrim şehitleri anıldı. Mezarlığa "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-Dev-Genç" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür-GKB" pankartları açarakiğiren devrimciler burada ortak bir anma düzenlediler. Devrimci Sol Güçler ve TDKP-GKB'lilerin katıldığı anma bitirildikten sonra geri dönen insanları polis çevirdi ve Merzifon Sanayi Karakolu'na götürdü. 3-5 saat keyfi olarak karakolda tutulan insanlar daha sonra serbest bırakıldılar. Amasya'da kampanya nedeniyle 15 Nisan günü de Dere Mahallesi, Gökmedrese, Üçevler, İstasyon caddelerinde özel sayı dağıtımı yapıldı.

Şehitler kampanyası boyunca **Balıkesir, Çanakkale, Mersin** ve **İzmir**'de de çeşitli etkinlikler yapıldı...

Çanakkale'de Cevatpaşa, İsmetpaşa ve Barbaros mahallelerinde yazılamalar yapılırken, **İzmir**'de 16 Nisan günü Çiğli bölgesinde yollarda lastik yakılarak DSG imzalı pankart asıldı.

LONDRA... Londra Halk-Der'de 17 Nisan'da yapılan bir anmayla devrim şehitleri anıldı. Saygı duruşuyla başlayan anma töreninde şehit Devrimci Sol savaşçılarının mücadeleleri, yaşamları ve bıraktıkları gelenekler anlatıldı. Yapılan konuşmalarda "Devrim şehitlerini unutmayacağız, unuttırmayacağız; onlar bizim onur abidemizdir" denirken, anma "Kurtuluşun Yolu Devrimci Sol'un yoludur" sözleriyle bitirildi. ○

Sağmalcılar Cezaevi'nde anma günleri

"Onurunuz onurumuzdur Kavganız kavgamızdır Yüreğiniz yüreğimizdir"

"Davaya bağlılığı ve zafere olan inançlarıyla bir türkü söyler gibi ölümü karşılayan önderlerimize ve savaşçılarımıza selam olsun."

Evet, devrim şehitlerini anma günleri programımız 29 Mart gecesi yapılacağımız bu anonsla başlıyor. Onları öğrenmek, onlara yaraşır insanlar olmak için, bu yilki anma günlerimizin her senekinden daha farklı geçmesi için bir tartışma ve öneri alma dönemi yaşıyor uz.

Cezaevindeki tüm yoldaşlarımız hazırlıklar için seferber oluyor. Bayan yoldaşlarımız cezaevlerine ve dışarıdaki kurumlarımıza göndereceğimiz kartların kararfillerini ipek bezlere işiyorlar. Şehit ailelerimize gönderilecek mendiller işleniyor. Erkek yoldaşlarımız kurtları hazırlıyor, yazıları yazıyorlar. Sarı bir zemin üzerinde kırmızı yıldız üzerine "30 Mart-17 Nisan Anma Günleri", kenarlarında ise "Zafere Şehitlerimizle Yürüyoruz" yazılı pankartlar hazırlanıyor.

Cezaevindeki tüm yoldaşların kalemiyla program hazırlıkları hızla sürüyor. Pankartlar yazılıyor, panolar hazırlanıyor. Ayrıca, tören birliğinin, yürüyüş grubunun, koro ve şiir okuyacak arkadaşların provaları yapılıyor. Bu arada diğer cezaevlerindeki yoldaşlarımızdan ve kurumlarımızdan kartlar alıyoruz. Tüm metinlezde Şehitlerimize bağlılığı, onların hesabını sorma kararlılığını ve inancını görüyor", hissediyoruz.

6 Nisan'da ailelerimizle birlikte gönüş yeri nde bir anma yapıyoruz:

"Şehit aileleri, ailelerimiz;

Onlar bağımsız bir ülke, özgür bir geleceK, namuslu ve adaletli bir yaşam içi n canlarını verdiler. Bu onurlu ve soylu kavgada şehit düşenlerin anıları, mücadeleleri mirasımızdır.

Bu mirası titizlikle koruyacak ve onların savaşamızla yaşatacağız.

Ve dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacak şehitlerimize devrimi armağan edeceğiz." diye bitiyordu ailelerimizle yaptığımız anmanın metni.

Aramızdaydı Mürsel, Hamdi, İbrahim Yalçın, Özgür Kılıç, Behiye, Eda ve aileleri. Tutsak yoldaşlarımızın aileleri ve yakınları vardı aramızda. Çeşitli alanlardan yoldaşlarımız ve şehitlerimizin mirasını "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer" şiarıyla sürdüren Grup Yorum, adını şehit yoldaşımız Ayşe'den alan Ayşe Gülen Halk Sahnesi Şiir Grubu, Fevzi Kurtuluş, hepsi onurlu kavganın en güzel insanlarıydılar ve aramızdaydılar.Sloganlarımızı, marşlarımızı beraber haykırıyorduk kavgamızın inancı ve kararlılığıyla.

Okunan metinden sonra şehitlerimize atfedilen şiiri okudu Ayşe Gülen Halk Sahnesi oyuncuları. Ve Grup Yorum'umuz kavga ve isyan türkülerini söylemeye başladı tüm insanlarımıza. Kabinlerin dışında aileler, içinde tutsaklar halaya durdu. Marş ve türkülerde, atılan sloganlarda birliğimiz ve bağlılığımız ifade ediliyor, şehitlerimizle bütünleşiyoruz. Anmamız devrim halayından sonra söylenen DEVRİMCİ SOL marşıyla bitirliyor.

Şehitlerimizden öğreniyorduk kavgayı, kendini aşmayı, ölümü gülerek karşılamayı. Bu amaçla 10 Nisan'da şehitlerimizin ölmek ve önder yaşamlarıyla sürecin insanını birleştirerek bir seminer yapıyoruz. Seminerde sürecin genel karakteri, bizi bekleyen görevler, süreç insanı, mücadeleyi sektaye uğratan ve gelişimini engelleyen zaaf ve alışkanlıklar anlatılıp tartışılıyor. Şehitlerimizin mücadele yaşamından örnekler veriliyor.

İlkeli, kurallı ve disiplinli, liberalizme düşman kişiliğiyle bu yaşam tarzının ustası, yanlış bulsa da alınan karara mutlaka uyan bir disiplin anlayışına sahip, gördüğü yanlışı amansız ve acımasızca eleştiren, düşüncesini ve sözünü saklamayan ilkeli bir kişiliktir Sabo. Sabo'dur, yeni sürecimizin insanı..." Kısaca böyle bitiyordu seminer.

Cezaevinden düşmana, şehitlerimizi unutmadığımızın, onları mücadelemizde yaşatacağımızın mesajını vermek için 15 Nisan akşamı sayım vermiyoruz.

17 Nisan Pazar günü yapacağımız anma, programımızın son bölümünü oluşturuyor. Bir gün öncesinden tüm koğuşlarımızı temizliyor ve havalandırmaya badana yapıyoruz. Sabahtan koğuştaki tüm panolarımız hazır hale geliyor. Havalandırmayı resim, bayrak, flama, pankartlarla donatıyoruz. Havalandırmamız sanki devrim gününü, büyük zafer gününü ve bir bayramı andırıyor. Saat 12'de bayan yoldaşlarımızın da gelmesiyle birlikte yemekler yeniyor topluca ve programa geçiliyor. İlk bölüm şiir dinletisi ve koro. Yoldaşlarımız özgürlüğün, devrime olan inancın, şehitlerimize olan bağlılığın mısralarını tekrarlıyorlar. Ondan sonra sıra dia gösterisine geliyor. Beyazperdeden devrimin büyük ustalarını, önderlerimizi, Mahir'i, Cevahir'i, Niyaz'ı ve nice devrim savaşçısını izliyoruz. Ardından önderlerimizden Sabo'nun Göztepe direnişindeki diyaloğunu teypten dinliyoruz. Bir anda tüm gözler kinleniyor, hesap sormanın kararlılığıyla doluyor. Ardından tören birliğinin bayraklarımızla yaptığı geçit töreni geliyor. Geçit törenindeki disiplinden, kararlılıktan, coşkudan devrime olan inancı, şehitlerimizin hesabını sormanın kararlılığını görüyor, dağlardaki gerilla birliklerimizin, oluşacak ordumuzun zafer törenlerini, geçit törenlerini hayal ediyoruz.

Geçit töreni bittikten sonra tüm yoldaşlarımızla halaya duruyoruz. Ve inançla haykırıyoruz; birbirlerine böylesine sıkı sıkıya kenetlenenlerin birliğini bozmaya kimsenin, ama hiç kimsenin gücü yetmeyecek.

Katledilen Selma Doğan'ın annesi tutuklandı

26 Kasım 1993 tarihinde Haskö'de Selma Doğan ve Erol Yalçın'ı katleden polislerin yargılanmasına 21 Nisan günü Beyoğlu 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde başlandı. Mahkeme heyeti polislerin tamamının katıldığı duruşmaya yayın yasağı koydu. İşkenceciler yasal zırhlarla korunuyorlardı. Bu korunmanın pratik sonuçları biraz sonra duruşma salonu dışında görüldü.

Duruşma sonrası TİYAD'lı aileler ve avukatlarla birlikte adliye çıkışına doğru ilerleyen Sabiha Doğan, katliama katılan polisler tarafından gözaltına alınmak istendi. Sabiha Doğan'ın direnmesi ve ailelerin müdahalesi üzerinen saldıran polisler Sabiha Doğan'ı yerlerde sürükleyerek ve küfürler savurarak zorla bir minibüse bindirdiler. Olaya müdahale eden Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını da tartaklayan polisler gözaltı sebebi olarak "Sabiha Doğan'ın arandığını" ileri sürdüler.

Annesinin alınmasına engel olmak isterken polis tarafından tartaklanan Can Doğan ise baygınlık geçirerek hastanaye kaldırıldı.

Aynı gün bir açıklama yapan Haklar ve Özgürlük Platformu sözcüsü Nilüfer Alcan saldırının biz gündaşı olduğunu belirterek, demokrat kamuoyunu saldırıyı protesto etmeye çağırdı.

Polisin keyfi ve saldırgan tutumu savcılık ve mahkemede de "hukuk" boyutuyla sürdü ve Sabiha Doğan 22 Nisan'da tutuklandı.

Adana'da gözaltılar kınandı

Adana'da 13 Nisan'da liseli gençliğe yönelik saldırı ve keyfi gözaltılar Adana Özgür-Der tarafından protesto edildi.

Adana Özgür-Der Sekreteri Hamide Öztürk, bu nedenle 14 Nisan'da gözaltına alınan öğrencilerin aileleriyle dernek binasında bir basın toplantısı yaptı. Hamide Öztürk açıklamada, devletin emekçi halka uyguladığı baskı ve terörün her geçen gün arttığını vurgulayarak, Seyhan Güzel ve Güney Yuşan'ın gözaltına alınmalarının yalnızca bunun yeni bir örneği olduğunu belirtti. Basın toplantısında, gözaltına alınanlardan Seyhan Güzel'in ailesi de, çocukları gözaltına alındıktan sonra kaldıkları evin de polis tarafından basılarak talan edildiğini, kızlarının yaşamından endişe duyduklarını açıkladı. Güney Yuşan ve Seyhan Güzel'in aileleri bu arada savcılığa yaptıkları başvurada da endişelerini belirterek, çocuklarının bir an önce serbest bırakılmasını istediler.

Samsun'da devlet terörü İHD Samsun Şubesi basıldı

Samsun İHD Şubesi 'ne 14 Nisan'da Terörle Mücadele Ekipleri ve Dernekler Masası tarafından baskın yapıldı. Dernekte bulunan üyelerden Nuray Öğütçü, Özkan Yeral, Ali Haydar İmre ve Murat Çepni'nin keyfi olarak gözaltına alındığı polis baskısı sırasında, derneklerki çok sayıda gazete, dergi ve imza kampanyası metinlerine de el konuldu. Polisin derneğe yaptığı baskını kınamak amacıyla 15 Nisan günü yapılan basın açıklamasında meşru ve yasal zeminde çalışan İHD'nin gerekçe gösterilmeden kapatılarak üyelerinin gözaltına alınması protesto edilirken kitle örgütleri duyarlı olmaya çağrıldı.

Devrim, kitapların yazdığı ve tarihin pek çok kez tanıklık ettiği gibi kitlelerin eseridir.

Herhangi bir kitle değildir bu.

Durduk yerde harekete geçen, durduk yerde alanları, caddeleri dolduran, nedensiz saraylara yürüyüp şahları, diktatörleri alaşağı eden bir kitle değildir.

Tarihi öfkeli kalabalıklar dönüştürür.

Sınıflar savaşı ya da bunun pratiğini daha somut ifade eden bir deyişle devrimci mücadele, bir yerde bu öfkenin tercümanıdır.

Bugün ülkemizin sokaklarında öfke dolaşıyor. Otobüste, trende, dolmuşta, tramvayda, kahvelerde, evlerin mutfağında her an kendini açığa vuran bir öfke bu.

Öfke yılların, onyılların birikiminin sonucudur aslında. Onyılların sömürülmüşlüğünün, ezilmişliğinin, horlanmışlığının kişisel ve ulusal onurunun çiğnenmesinin öfkesidir. Soygun paketi bardağı taşıran son damla olarak öfkeyi bir parça daha yüze çıkardı yalnızca. Çünkü öfkelenmek için ülkemizde çok, ama o kadar çok neden var ki. Günlük yaşamın her anı, hayatın her alanı bu öfkeyi derinleştirmek büyütmek üzerine şekillenmiştir neredeyse. Çünkü içinde yaşanılan sistem, faturası hep halka kesilen bir kriz üretim merkezi gibidir.

Türkiye'nin Değişmeyen Gündemi; Kriz

Ülkemizde bugün siyasal gündem hemen tüm kesimler açısından bu sözcüğün yanı krizin etrafında şekilleniyor. Kriz, herkesin hemfikir olduğu egemenler sınıflar da dahil olmak üzere hiç kimsenin reddetmediği, istese de reddedemeyeceği bir olgu durumundadır.

Ekonomik ve siyasi krizin giderek derinleşiyor olması artık siyasi bir tespit olmanın, ekonomik bir deyim olmanın ötesinde halkın günlük yaşamını anlatan bir deyime dönüşmüş durumdadır.

Kriz gerçekte egemen sınıfları da ezilenleri de saran, sarsan bir kriz durumundadır. Egemen sınıflar yatırım yapamayarak, kâr alanlarını genişletemeyerek para piyasasını, iç ve dış borç dengelerini denetleyemeyerek yaşıyorlar bu krizi. Ne var ki onlar krizi yaşarken faturasını halka kesip kendi kârlılık durumlarını sürdürmenin bir yolunu buluyorlar.

Egemenlerin İstikrarı Halkın İstikrarsızlığıdır

Egemen sınıflar tarih boyunca kendileri için istedikleri her şeyi halkın istekleri gibi gösterdiler. Burjuvazi uzmanı oldu bu işin. Halkın huzuru dediklerinde aslında kastettikleri kendi huzurlarıydı. Barış, demokrasi dediklerinde kastettikleri kendileri için haklar, özgürlüklerdi.

İktidar sözcüleri bugün de 5 Nisan soygun paketini açıklarken "istikrar" diyerek, "huzur" diyerek, "daha sonra rahat etmek için" diyerek sıraladılar gerekçelerini. Hepsi yalnızca bir çarpıtmaydı. Çünkü egemen sınıfların sağlamaya çalıştıkları kendi "istikrar"larıdır. Onların istikrar dedikleri egemen güçlerin ve emperyalizmin istikrarından başka bir şey değildir. Egemen güçlerin istikrarı ise halkın istikrarsızlığıdır. Zaten soygun paketinin amacı da yükü sırtlarından atıp, halkın istikrarsızlığını derinleştirmektir.

Çözümsüzlük Oligarşinin Çözümsüzlüğüdür, Halkın Değil

Oligarşi ekonomik krizine onyıllardır IMF'nin hazırlayıp dayattığı ekonomik istikrar paketleriyle çözüm arıyor. Onyılların sonunda gelip dayandığı yer yine çözümsüzlüktür. Krizin siyasal boyutunda da durum farklı değildir. Türkiye'nin son kırk yılında üç askeri cuntaya, "sağcı"sından "solcu"suna onlarca sivil hükümete, koalisyonlara, faşizmin gizlaçık icrasına, demokrasicilik oyununa, onlarca seçime tanık olundu. Sonuç çözümsüzlüktür. Gelip dayandıkları yer iktidarı MGK'ya, genelkurmaya, kontrgerilaya teslim etmektir.

Kimse bu ülkenin on yıl öncesinden, yirmi yıl öncesinden daha iyi bir konumda olduğunu iddia edebilecek durumda değildir. Ellilerden bu yana işsizlik büyümüş, ücretler küçülmüştür. Her şeyin fiyatı olağanüstü boyutlarda artmış, paranın değeri azalmıştır... Yeni fabrikadan çok yeni cezaevi yapılmıştır bu ülkede. Hakları genişleten, demokrasiyi genişleten yasalardan çok baskı ve terör yasaları çıkarılmıştır. Çünkü cezaevleri, baskı yasaları, çözümsüzlüğü halkın sırtına yıkabilmek için gereklidir. İstikrar paketini hayata geçirebilmek için aslında oligarşinin elinde bunlardan başka silah da yoktur.

"İstikrar Paketi" Açlıktır, Zulümdür, Yozlaşmadır

"Zenginlerle yoksullar arasında derinleşen gelir uçurumunu azaltmak", "hep ücretlilere yüklenen vergi yükünü eşit bir biçimde dağıtmak" gibi gerekçelerle getirilen paketten çıka çıka yalnızca zamlar çıkmıştır. Egemen sınıflara yine bir şey yoktur. Düzen yine onlardan bir şey istememektedir. Onlar için çıkarılacağı söylenen vergi yasasının tasarısı bile yoktur ortada henüz. Ve milletin değil egemenlerin vekili olarak Meclis koltuklarını işgal edenler bu yasanın çıkmayacağını daha şimdiden açıkça söylemektedirler. İktidardakiler dolaylı değil açıktan kandırmaktadırlar artık halkı. Baskı ve terörde pervasızlığı politika haline getirenler, yalanlarında, demagojilerinde de pervasızdırlar artık. Halkımızın deyişiyle "halkın gözünün içine baka baka" söylemektedirler artık yalanlarını. Ve unutmayalım, onlara bu cesareti veren biziz.

Paketin halka dayattığı dar anlamda yalnızcı yoksulluk değildir. Yoksulluk başladığı yerde durmaz. Çocuklarımızın, genç kızlarımızın nasıl mafyanın pençesine düştüğünün, nasıl değerlerini yitirdiğinin, egemenlerin bunları nasıl kullandığının her gün onlarca örneğine tanık oluyoruz. Açlık, yoksulluk, baskı ve işsizlik tehdidi her geçen gün artıyor. Ve insanlar buna bağlı olarak rüşvetten başlayıp giderek büyüyen ahlaksızlıklara zorlanıyor. Her düzeyde çürüme giderek boyutlanıyor.

Krizin derinleştiği, günlük yaşamı altüst ettiği her süreç mutlaka ve mutlaka toplumsal patlamalara evrilmez. Bu, ihtimallerden yalnızca biridir. Bir diğer ihtimal bu ağır bunalımın toplumsal bir çürümeye, topyekün bir yozlaşmaya evrilmesidir. Ancak direnen, mücadele eden bir halk kendini bu bataklığa sürüklenmekten koruyabilir. Böylesine bir zulmün, böylesine bir sömürünün kabulleniliği bile bu bataklığa atılan ilk adım olur. Filipinler'den Singapur'a kadar pek çok ülke "fuhuş cenneti" olma noktasına bu yoldan getirilmiştir. Brezilya'da kurulan çocuk pazarları yoksulluğun, sefaletin bir ürünüdür yalnızca.

Dayatılan "paket", yoksullaşma, yozlaşma ve de devlet terörüdür. Paket halka daha fazla cop, daha fazla kurşun getirecektir. İşkencehaneler daha yoğun çalışacak, yeni yeni cezaevleri yapılacaktır. İstikrar paketinin açıklanmasının hemen ardından genelkurmayın, terör yasasının bir an önce çıkarılması için iktidara uyarıda bulunması boşuna değildir.

Çünkü biliyorlar ki, sonu ne olursa olsun, halka böylesi bir soygun ve sefalet dayatıldığında direnenler, isyan edenler olacaktır, olmuştur da.

Önce "Artık Yeter" De!

Düzen krizinin tüm yükünü emekçi-

Emekçiler!

İşçiler, memurlar, esnaflar, köylüler, öğrenciler, aydınlar, ev kadınları...

Bir avuç hain, bir avuç işbirlikçi dışındaki tüm halkımız.

Artık susmamak zorundasın. Sustun, daha da Gatüne geldiler; "Vatan için" dediler, "Fedakarlık" dediler, zararlı çıkan hep sen oldun. Hep senden gitti.

Kızdığında, uygulanan politikalar başına gitmediğinde çare olarak oy verdiğin partini değiştirdin. Sandıkta "cezalandırdın" onları. Düzen partilerinden bir başkasını işbaşına getirdin. Ama gördün, yaşıyorsun, değişen hiçbir şey olmadı. Değişen tek şey onların kârlarına katılan kârlar ve senin sofrandan eksilen lokmadır.

İşçiler; bir başka işyerinde çalışıyor olabilirsiniz. Ama Karabük'ün, Zonguldak'ın kapatılması sana da bir saldırıdır. İşsizler ordusuna eklenen her işçi, senin maşının daha da küçültülmesi, senin daha kolay işten atılabilmen demektir.

Memurlar; tasarruf deyince akıllarına bakanların, büyük bürokratların, milletvekillerinin, generallerin harcamalarını, dış gezilerini, kullandıkları lüks arabaları azaltmak değil, sizin sayınızı azaltmak geliyor. Bugün topun ağzında olan kesimlerin başındasınız. Yüzbinlerceniz kapı önüne konulacak. Geri kalan yüzbinlerceniz işyerlerinde bir başka disiplinliyle yaşamaya zorlanacak.

Köylüler; tekellerden, bankalardan herhangi biri batığında onu kurtarmayı "devletin" görevi sayanlar, devleti küçültme adına, serbest piyasa ekonomisi adına sani tüccarın, tefecinin eline teslim ediyorlar. Dolara endeksli gübre, ilaç senin belini biraz daha bükecek.

Gençler, emekçi halkın çocukları; sakın sizcilir aynı zamanda. Okumak, hatta üniversiteyi bitirmek artık sizlere daha büyük acıkra mal olacak.

Tüm bunlara evet diyorsanız mesele yok. Ama insan olmanın onurunu taşıyan, herkesin ama herkesin insanca yaşama hakkının olduğunu düşünen hiç kimsenin bunları kabul etmesi mümkün değildir.

Bu ülkenin emekçileri, işçisi, memuru, köylüsü, öğrencisiyle; devrimcisi, demokrat, yurtsever ile bir araya geldiğinde onları teslim alabilecek hiçbir güç yoktur. Faşizmin açlık ve zulüm dayatmasına teslim olmayalım.

yeter! r diyelim!

ga ve e Karşı n Kalk

lere yüklerken, onların en küçük hak ve özgürlük istemlerini dahi copla, terörle karşılarken yine de onlar için küçük küçük umutlar, alternatifler, oyalamacalar yaratmaktan geri kalmaz. Bu umutları alternatifleri oyalamaları, basının, TV'nin büyük gücüyle halkın beynine nakış nakış işlemeye çalışır.

İşte bunun sonucudur ki defalarca kandırılan, defalarca umutları boş çıkan, verdikleri her oy kendilerine zarn olarak, zulüm olarak geri dönen emekçiler yine de bir başka seferinde "bir de şunu deneyelim" demekten kendilerini alamazlar.

Bu soyguna, bu zulme dur diyebilmek için; egemenlerin terördeki, demagojideki pervasızlığına dur diyebilmek için; artık gözümüzün içine baka baka yalan söylenmemesi için; karakoldan vergi dairesine kadar her yerde aşağılanmamak için her şeyden önce "Artık Yeter" demeliyiz.

Düzenin denenecek hiçbir yanı, hiçbir partisi, hiçbir kurumu kalmamıştır.

"Allah'a şükür, henüz aç değiliz." diye kimse kendini kandırmamalıdır. Hala bir lokma ekmek, bir tabak yemek bulunabiliyorsa bunun ne pahasına olduğunu düşünmelidir herkes. Paranın aile ilişkilerini, dostluk ilişkilerini; sevgi, vefa gibi en güzel duyguları nasıl kirlettiğini görmelidir. Bir lokma ekmeği sofrasına ancak "kazık atarak", "kazık yiyerek" getirebildiğini düşünmelidir. Geçim derdinin insanları nasıl düşürdüğünü, nasıl alçaltığını gözünün önüne getirmelidir.

Hiç kimsenin bunları görmek için uzun uzun araştırmalar yapmasına gerek yoktur. Herkesin gözleri önündedir bütün bunlar. İşte bunun için bugün soframızda henüz bir lokma ekmek varsa da "artık yeter" demeliyiz. Kaldı ki yarın o bir lokma ekmeğin kalacağının da hiçbir garantisi, hiçbir güvencesi yoktur.

Yüzbinlerce işçiyi çok kısa bir süre içerisinde işsizliğin koyu karanlığı beklemektedir. Egemen sınıflar bugün, halkın sırtına bindirdikleri yük yetmezcesine, ücretlerin dondurulmasını tartışmaktadırlar. Ve hiç kimsenin kuşkusu olmasın ki egemen sınıflar eğer, halkı soygun paketiyle teslim alabilirlerse bu adımı da atmaktan geri kalmayacaklardır.

Açlığa, işsizliğe teslim olmamak için "Artık Yeter" demeliyiz. Haklarımız, özgürlüklerimiz ve onurumuz için "Artık Yeter" demeliyiz.

Çare Devrimdir; Devrime Yürüyüyelim

Eğer bir ülkede hiç bitmemecesine süren ve giderek derinleşen bir kriz varsa, orada gündemde krizin yanında bir başka sözcük daha olacaktır: ÇÖZÜM.

"Artık Yeter" dediğimiz noktada önümüze bu sözcük gelecektir.

Oligarşi onyıllardır emperyalizmin reçeteleriyle halkın sırtına binerek ariyor bu çözümü. Oligarşi kendi çözümünü ariyor; o kriz var derken, krize "çözüm" önerirken, kârına kâr katacak ve bunu yaparken işçiyi, memuru karşısında el-pençe divan durduracak bir çözümün arayışındadır.

Halkın çözümü farklıdır. Farklı olmak zorundadır. Çünkü oligarşiyle halkın; tekellerin patronlarıyla işçilerin, tefeci-tüccarlarla köylülerin çıkarları farklıdır. Patronun çıkarına olan işçinin zararınadır. *"Patron ne kadar çok kazanırsa işçisine de o kadar çok ödeyebilir"* deyip halktan topladıkları vergileri, kestikleri fonları tekelci burjuvaziye aktaranlar elbette ki yalan söylüyorlar. Çünkü patronun daha fazla kazanması ancak işçisini daha fazla sömürmesiyle, ona daha az ücret ödemesiyle mümkündür. İktidar kimin iktidarıysa devlet de ona çalışacaktır. Aynen bugün olduğu gibi. Bu yüzden halkın çözümü kendi iktidarıdır. Halkın çözümü DEVRİM'dir.

Bugün ülkemizde kriz hayatın her alanına uzanmıştır. Krizi geneide aşmadan şu ya da bu parçada çözüm bulmak mümkün değildir. Ülkemizde, burjuva ekonomistlerinin bile yıllardır yineleyip kabul ettiği bir gerçek vardır; "Kriz yapısaldır." Yani kapitalist sistemin doğasından kaynaklanmaktadır. Böyle olduğu içindir ki çözümü de köklü dönüşümleri, "yapı"nın değişmesini gerekli kılmaktadır.

Bu yapı, odağında emeğin sömürülmesi olan, odağında kâr olan kapitalist ekonomidir. Bu yapı, emperyalizme bağımlı yeni sömürge ekonomisidir.

Krizin derinliği, oligarşiyi reform yapamayacak, reformlara icazet veremeyecek ölçüde güçten düşürmüştür. Krizin burjuva partileri eliyle de, reformlarla da çözümünün olanaksızlaştığı koşullarda çözüm iktidarın, yeni sömürgeci ekonomik siyasi yapının kökten değişmesinden başka bir şey olamaz.

Kriz egemenlerin, faturasını halk ödüyor; istikrar egemenlere, zam-soygun paketi emekçilere kalıyor. Halk kendi çözümünü yaratmak zorundadır.

Ne Yapabiliriz? Nasıl Yapmalıyız?

"Ne yapabiliriz ki", "Elimizden ne gelir ki" diye düşünüp durmaksızın kavgaya atılmalıyız.

"Tek başıma neyi değiştirebilirim ki" sorusu anlamsızdır. Çünkü açlığı, zulmü yaşayan yalnızca bu soruyu soran değildir, çünkü hiçbir emekçi tek başına değildir.

Mücadeleyi tanımayan bir halk değiliz. 15-16 Haziran'ları biz yarattık. TARIŞ, ANTBİRLİK, CİBALİ, PROFİLO direnişlerinin yaratıcısı biziz. Toros Gübre'de, Paşabahçe'de, Maga Deri'de, patronlara belediyelere, iktidarlara geri adım attıranlar biziz. Temmuz direnişlerini biz yarattık.... Söke'de, Ege'nin ovalarında toprakları biz işgal ettik. Akhisar'da, Aybastı'da, Fatsa'da, Tütün mitinglerinde, fındık mitinglerinde biz vardık... Altıncı Filo'yu biz döktük denize.

İş bırakmalar, yürüyüşler, işgaller, mitingler, grevler bizim tarihimizde var. Şimdi de yapabiliriz ve yapmalıyız. Açlığa ve zulme karşı mücadele; bilmeliyiz ki ayrı zamanda özgürlük ve onur mücadelesidir. IMF'ye, IMF'nin direktifleriyle ekmeğimize el koyanlara, Clinton'lara ve Çiller'lere karşı bağımsızlık mücadelesidir.

Bugün ülkemizin tüm emekçileri açık bir tercihle karşı karşıyadır. Bu tercih yaşam biçimimizre ilişkindir; ülkemizde onurlu insanlar gibi mi yaşayacağız, yoksa her türlü baskıya boyun eğen, egemen güçlerin aşağılanmalarına katlanan, genç kızlarımızın ve kadınlarımızın namuslarının kirlenmesine göz yuman, ülkemizin satılmasına ve satanların hala başımızda olmasına rıza gösteren insanlar mı olacağız?

Soru budur, tercih bu noktada yapılacaktır.

DEVRİMCİLER!

Ülkemiz ağır bir bunalım yaşıyor ve bizi daha ağırlaşan görevler bekliyor. Halklarımız derin acılara gömülüyor, onursuzluğa, aşağılanmaya zorlanıyor.

Bugün sömürü ve zulmü anlatmaktan çok –ki onu herkes yaşıyor- sömürü ve zulme karşı kitleleri harekete geçirecek propaganda biçimleri önem kazanmıştır.

Sömürü ve zulmü göstermek değildir sorun; mücadele ve çözüm yollarını gösterebilmektir. Kitlelerin tepkilerini açığa çıkartabilmektir. Onlara öncülük yapabilmektir. Bugün halkın yaşadığı sonuçtuktan, sınıf ve tabakaların, çalışma yapılan alanın özgünlüğünden soyutlanmış tek düze bir ajitasyonun kitlelere bir şey vermeyeceği ortadadır.

Büyük düşünülmesinin özel olarak ezzem olduğu bir süreç yaşıyoruz. Yaşanan tüm olumsuz süreçlere karşın halka güvenmeli, onun nabzını tutabilmeliyiz.

Çok çeşitli biçimlerde kitle hareketleri gündeme gelebilir ve gelecektir de. Bunları kucaklamayı başarmalı, öncülük edebilmeyi öğrenmeliyiz. Devrim mücadeleel sınırlı ilişkiler içinde yürütülen örgütsel çalışmayla sınırlı değildir. Bu örgütsel çalışmanın sonuçta kitleleri kazanmak, harekete geçirebilmek için yapıldığını unutmamalıyız. Krize, halkın hoşnutsuzluğuna, halkın öfkesine yanıt verebilecek, krizin ve öfkenin boyutlarına denk düşecek politikalar üretebilmeliyiz.

Barışçıl başlayan küçük gösterilerden büyük gösteriler çıkabilir. Sredan protestolar iktidara karşı yönelebilir. Düzene karşı şiddete dönüşebilir. Bu bir yerde de bize bağlıdır. Özellikle şehirlerde ekonomik ve siyasi çelişkiler yoğunlaşarak devam edecektir. Kitle hareketi her zaman bizim kademizde değildir. Devrim de bu anlamda "planlanan" bir gelişme olmamıştır hiçbir zaman. Aslolan ortaya çıkacak tepkileri yönlendirebilmek, onları iktidara yönelteblilmektir.

Evet, yaşanan ve yaşanacak olan pek çok yanıyla yeni bir süreçtir; Süreci kitle hareketinin kendi barikatlarını yıktığı ve devrimcilerin güç kazanarak çıktığı bir sürece dönüştürmeliyiz.

Biz Sustukça Soygun Sürecek...

Egemen sınıflar "istikrar paketi"nin başarısı için tüm olanaklarını, tüm güçlerini seferber ediyorlar. Önce basındaki uşaklarını devreye soktular; kemerlerin sıkılmasının ne kadar gerekli ve ne kadar halkın yararına olduğunu kanıtlamak için... Sonra ordularını, polislerini tepkilere ve olası toplumsal patlamalara karşı teyakkuz durumuna geçirdiler. Sendika ağalarının onayı ve ABD'nin desteğiyle bu soygun paketini daha kabul edilebilir kılmaya çalışıyorlar... Ama bu paketin başarısı bunlara değil, halkın susup susmamasına bağlıdır. Bu paketin tek başarı şansı emekçilerin açlığa ve zulme teslim olmasıdır.

Onlara bu şansı vermeyelim! Susmazsak, teslim olmazsak eğer onlar başaramazlar. Onları istikrarsızlıklarıyla, çözümsüzlükleriyle başbaşa bırakalım. Kendi çözümümüz için ileriye atılalım. Bunu başarabilecek gücümüz var. **Biz susmazsak eğer "Kademiz" değişecek.**

"Günlerin bugün getirdiği
baskı zulüm ve kandır
Ancak bu böyle gitmez
sömürü devam etmez
Yepyeni bir güneş doğar
dağların doruklarından
kavganın ufuklarından
1 Mayıs, işçinin, emekçinin bayramı
Devrimin şanlı yolunda ilerleyen
halkların bayramı"

1 Mayıs... İll

Egemen sınıflar ve işbirlikçi sarı sendika ağaları boşuna çırpınıyorlar. 1 Mayıs onların lütfu ile değil, dişe diş bir mücadeleyle kazanılmıştır. Onu yasaklayan, '77'de 34 emekçiyi, '89'da Mehmet Akif Dalcı'yı katleden oligarşinin, 24 Temmuz'u işçi bayramı olarak kutlayan sarı Türk-İş'in, gerici-faşist Hak-İş'in değil, işçi sınıfının, emekçi halklarındır. 1 Mayıs, onu kazanmak için copun, kurşunun üstüne yürüyenlerin, can verenlerindir. Bizimdir.

1 Mayıs ne laiklik teranelerinin, ne de gürleyip yağmayan "sarı"ların günüdür. 1 Mayıs kızıldır. Onu dökülen kanlarımızla biz kızıllaştırdık. 100 yıldır dökülen bizim kanımız, 1 Mayıs bizim günümüzdür. 1 Mayıs dünya işçi sınıfının, devrim yolunda ilerleyen halkların kavga günüdür.

1 Mayıs'a, derinleşen krizin yarattığı sonuçlarla giriyoruz. Türkiye, emperyalizme bağımlı yeni-sömürge ekonomisinin, çarpık kapitalizmin krizi ile çalkalanırken, buna eşlik eden siyasal kriz de giderek derinleşiyor. Halkı aldatacak bir "umut" yaratamayan oligarşi, muhtemel "sosyal patlamalar"dan duyduğu korkuyu gizleniyor. Burjuvazinin sözcüleri "sosyal patlamalar"ın altını boşuna çizmiyorlar.

Oligarşi korkmakta haklıdır. Rüzgar eken, fırtına biçer! Fırtınanın ayak sesleridir duyduğu. Çakalların uluması, atıl faşist hareketin, dinsel gericiliğin palazlandırılması bundandır. Ancak korkunun ecele faydası yoktur.

KAVGA KIZIŞIYOR, GÖREV BAŞINA!

Oligarşi sadece zamları, işçi kıyımını, özelleştirmeyi, sıfır zamlı sözleşmeleri, sendikasızlaştırmayı dayatmıyor. Dayatılan mücadele, dayatılan dişe diş bir kavgadır. Kabul ediyoruz!

Homurdanarak hiçbir şey yapılamayacağı, sızlanarak hiçbir şey kazanılamayacağı ortadadır. Bu gerçek, işçi sınıfı ve diğer emekçiler tarafından giderek daha fazla kavranıyor. İşçiler, emekçiler "sermayenin kurtuluşu" için uygulamaya konan "istikrar paketi"ne kendi paketleriyle yanıt veriyorlar. Yoksul kondululardan öğ'renci gençliğe, kamu emekçilerinden küçük esnaflara kadar halkın hemen her kesimi daha yüksek sesle konuşmaya başlıyor. Düzenin "istikrarsız"lığı emekçi halkın sokakları kazandıkça büyüyen muhalefetiyle "iktidarsız"lığa doğru evriliyor. Oligarşi sokakları halka kaptırmamak için ekonomik terörü daha da yoğunlaştırılmış bir siyasi terörle sürdürmeye hazırlanıyor.

Ancak her gün "bu böyle gitmez" diyenlerin, "yeter artık" diyenlerin sayısı artıyor. Sokaktakilere eklenen her adım, dostu düşmandan biraz daha ayırıyor, emekçileri yanılgıların kör kuyusundan çekip çıkarıyor. İşçiler, emekçiler krizin sistemden kaynaklandığını, 24 Ocak'larla çözülmeyip, derinleşerek bugüne geldiğini, 5 Nisan kararlarının halkı değil burjuvaziyi kurtarmak için alındığını ve faturanın yine kendilerine çıkarıldığını biliyorlar. Oligarşinin tüm çarpıtmalarına, burjuva medyanın "eşit fedakarlık" masallarına rağmen halk, sofrasından çalınan ekmeğin, sermayenin zenginliğine zenginlik kattığının farkındadır. Halk, ayağa kalkmaya hazırdır.

SAFLARI SIKLAŞTIRIN, 1 MAYIS'A!

Önümüzde yeni bir süreç açılıyor. Bu, halk kitlelerinin sınıf mücadelesine daha aktif bir çizgide katılacağı, politik bilincin artacağı bir süreç olacaktır. 1 Mayıs, bu sürecin önünü açacak, emekçi halka gücün kendisinde olduğunu kavratacak bir gün olmalıdır. Türkiye'de bütün dünyada olduğundan çok daha fazla kavga ile, devrim ile, sosyalizm ile özdeşleşen 1 Mayıs, bu tarihsel işleviyle değerlendirilmelidir. Halkın zama, zulme karşı beslediği öfke 1 Mayıs'ta alanlara akmalı, bayrak bayrak, pankart pankart dalgalanmalıdır. İşçiler, emekçiler 1 Mayıs'ta ayağa kalkmalıdır. 1 Mayıs, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların birlik, dayanışma ve mücadelesini yükseltiğimiz, devrim yürüyüşümüzü ateşleyen bir gün olmalıdır. Öncesiyle, sonrasıyla 1 Mayıs'a bu bilinçle hazırlanmalıyız. 1 Mayıs, oligarşiyle hesaplaştığımız bir "tek gün" değildir. Devrim yürüyüşümüzün halk kitlelerinin artan muhalefetiyle hızlanacağı, kitlelerin devrime kazanılacağı bir sürecin parçasıdır 1 Mayıs. Ve aynı zamanda bu süreci ateşleyecek bir meydan okumadır oligarşiye. 1 Mayıs'a ne kadar iyi hazırlanırsak, 1 Mayıs'ta gücümüzü ne kadar gösterirsek, devrim yürüyüşümüz o kadar hızlanacaktır. İşçiler, emekçiler, ezilen halklar güçlerinin büyüklüğünü gördükleri ölçüde katılacaklardır devrim yürüyüşüne. Ve biz halkın öfkesini dillendirebildiğimiz ölçüde halkı kazanacağız. 1 Mayıs, bu nedenle öncesi kadar sonrasıyla da önem taşıyor.

1 MAYIS KAVGA GÜNÜDÜR

Oligarşi de 1 Mayıs'ın taşıdığı bu önemin farkında. Emekçi halklarımıza yönelttiği saldırının yanıtsız kalmayacağını biliyor. 1 Mayıs'ın bu yanıtı ateşleyen bir kavga günü haline gelmemesi için emekçi halkı terörle korkutmaya çalışıyor, ancak bununla yetinmiyor. Egemen sınıflar, kan dökerek, can vererek kazanıp aldığımız 1 Mayıs'ı artık yasaklarla engelleyemeyecekleri bilyorlar. Bu nedenle 1 Mayıs'ı bir hak olarak tanıyor, ancak içini boşaltmaya çalışıyorlar. Türk-İş ve Hak-İş'in 1 Mayıs'ı Bosna'ya taşıyarak çarpıtma girişimleri, ya da Şemsi'nin fedailerine güvenerek Zonguldak'a hapsetmeye çalışmaları boşuna değildi. Ancak bunların işe yaramayacağını gördüler. Yine de 1 Mayıs'ı İstanbul'da bir "resmi tören" haline getirmeye, "Atatürkçülük" ve "laiklik" nutuklarıyla çarpıtmaya çalışacaklardır. 1 Mayıs'ı on yıllarca yasaklayan, "Bahar Bayramı" ha-

YAŞASIN 1 MAYIS!

Bu tarih kanla yazıldı

Günde 15-16 saat çalıştırılıyordu işçiler. "8 saatlik işgünü" tüm dünyada işçilerin ortak talebiydi. 1884'te Chicago'da Uluslararası İşçiler Birliği ile Amerikan İşçi Federasyonu bu taleple işçileri genel greve, 1886'da tüm işçi örgütlenmelerini Chicago'da toplanmaya çağırmışlardı. İşverene iki yıl süre tanınıyor: Ya 8 saatlik işgünü, ya genel grev.

1886'da 1 Mayıs günü 80 bin işçi yürüyor. "8 saatlik işgünü"nün sloganlaştığı 1 Mayıs, sermaye sahiplerini çılgına çeviriyor. Ağızlarından kanlı sözler döküllüyor: "Kentli yakacaklar öyle mi? Bunun önünü almak için gerekirse Chicago'nun her sokak lambası direği bir işçinin cesediyle süslenecektir."

Miting başarıyla ve olaysız bir şekilde sona ererken, Ulusal Muhafızların dağıdan kitlenin üzerine ateş açmasıyla 6 İşçi katlediliyor. Ve bir gün sonra Pinkerton'ların tezgahladığı bir komplo ile işçi önderleri tutuklanıyorlar. Bir yıl sonra dört işçi önderi idam ediliyor. 11 Kasım 1887'de asılmadan önce son sözlerinde "Sessizliğimizin, bugün boğduğunuz seslerden daha güçlü olacağı gün de gelecek" diyor

Spies, "Yaşasın İşçiler" diyor Fisher; "Hellen sesi kendini duyursun" diyor Parsons, "İşçilere hiç hak tanımayan hükümete karşı kim saygı duyabilir? Böyle bir hükümete saygım yok benim" diyor Engel.

1889 Temmuz'unda II. Enternasyonal kararıyla 1 Mayıs tüm dünya İşçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günüdür artık. İlk kez 1890'da Amerika, Avusturya, Macaristan, Belçika, Almanya, Danimarka, İspanya, İtalya, Norveç, Fransa, İsveç'te kitlesel olarak kutlanıyor. Halkın sesi kendini duyurmuştur.

1 Mayıs dayanışmayı, birliği, sınıf mücadelesini ifade ettikçe emperyalizm ve işbirlikçilerini de rahatsız etti ve saldırılar, katliamlar eksik olmadı. Fransa'da 1906'da 1 Mayıs kutlamalarında bin İşçi öldürüldü. Yine Almanya'da polisin yasaklamalarına rağmen yapılan 1929 1 Mayıs'ında 33 emekçi katledildi.

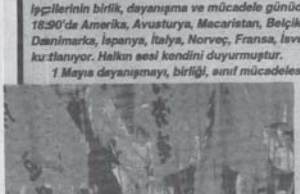

TÜRKİYE'DE BİR MAYIS

1921'de mavi tulumlu İşçiler kırmızı atkılar takarak yürüdüler. 1 Mayıs kızıllaşmaya başlamıştı. Türkiye'deki ilk kitlesel 1 Mayıs gösterisi İşgal altındaki İstanbul'da anti-emperyalist bir gösteriye dönüştü. Çünkü İşçi sınıfının ve tüm halkın birincil talebi İşgalin kalkmasıydı.

e de kavga

line getirmeye çalışan, işçilere "bayram" gü.nü olarak 24 Temmuz'u dayatan egemen sınıflar ve işbirlikçi sarı sendika ağaları boşuna çırpınıyorlar. 1 Mayıs onların lütfu ile değil, dişe diş bir mücadeleyle kazanılmıştır. Onu yasaklayan, '77'de 34 emekçiyi, '89'da Mehmet Akif Dalcı'yı katleden oligarşinin, 24 Temmuz'u işçi bayramı olarak kutlayan sarı Türk-İş'in, gerici-faşist Hak-İş'in değil, işçi sınıfının, emekçi halklarındır. 1 Mayıs, onu kazanmak için copun, kurşunun üstüne yürüyenlerin, can verenlerindir. Bizimdir.

1 Mayıs ne laiklik teranelerinin, ne de gürleyip yağmayan "san"ların günüdür. 1 Mayıs kızıldır. Onu dökülen kanlarımızla biz kızıllaştırdık. 100 yıldır dökülen bizim kanımız, 1 Mayıs bizim günümüzdür. 1 Mayıs dünya işçi sınıfının, devrim yolunda ilerleyen halkların kavga günüdür.

1 MAYIS'TA AYAĞA KALK!

Homurdanıp durmanın, sızlanmanın vakti değil. Ya susacağız, ya haykıracağız. Ya sırtımıza yüklenen ağırlığın altında ezileceğiz, ya doğrulup ayağa kalkacağız. Gün ayağa kalkma günüdür. Bizi açlığa mahkum edenleri yaptıklarına pişman etmek elimizdedir. Bize yoksulluğun kahrıyla yaşamı zehir edenlere dünyayı dar etmek elimizdedir. Bize zulmü, zorbalığı reva görenlere hayatı durdurarak emeğin gücünü göstermek, hesap sormak elimizdedir.

Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Gürcü... Tüm Halklar ve Azınlıklar!

1 Mayıs'ta gücümüzü gösterelim. Türk ve Kürt halklarının, azınlık milliyetlerin tüm emekçileri zama, zulme karşı ayağa kalkalım. Kürt halkına, emeğinin karşılığını isteyen işçilere, öğrenci gençliğe, özgür bir ülke için savaşan devrimcilere sıkılan kurşunların parasını cebimizden çıkarmaya çalışan egemen sınıflara dur diyelim. Ezilen halkları, birbirine karşı kışkırtarak bölücülük yapan, Kürt halkını terörle sindirmeye çalışan Laz, Çerkez, Gürcü ve Arap halklarını baskı ve asimilasyonla Türkleştirmeye çabalayan siyasi iktidara halkların kardeşliği temelinde kuracağımız barikatla yanıt verelim. 1 Mayıs'ı ezilen halkların bayramı olarak halklarımız arasında birlik ve dayanışma günü haline getirelim.

İşçiler, Memurlar, Köylüler, Öğrenciler, Esnaflar

İşten atılmakla tehdit edilen işçiler, işi elinden alınıp, kapı önüne konulan işsizler, grev hakkı tanınmayan, ücretleri tırpanlanan kamu emekçileri, daha yaşamın baharında dünyası karartılan, geleceği yok edilen gençler, yoksulluğu tencerelerinde, çocuklarının küçülen lokmasında yaşayan ev kadınları, büyük sermaye karşısında elindekini avucundakini yitiren küçük esnaflar, yoksul köylüler... 1 Mayıs sadece işçilerin değil, hepimizin günüdür. Emeğin günüdür. Ve bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

1 Mayıs'ta kol kola alanlara yürümeli, yumruklarımızı kaldırıp, devrimi haykırmalıyız. Alanları kızıl bayraklarımızla, pankartlarımız ve sloganlarımızla dalgalandırmalı, sosyalizm bayrağını 1 Mayıs'ta daha yükseklere taşımalıyız.

Gün bizimdir. Hazırlanalım, ayağa kalkalım!

BIJİ YEK GULAN!

1922'de "Enternasyonal" söyleniyordu Ankara ve İstanbul'da.

1923'te egemen sınıflar 1 Mayıs'ı engellemek için kolları sıvadılar.

"1923 Tevkifatı"nda zamanın işçi önderleri tutuklanmaya başlandı. 1924'te 1. İktisat Kongresi'nde 1 Mayıs'ın işçi bayramı olarak kutlanması kabul edildi. İkiyüzlülük başlamıştı.

1924'te Türkiye Amele Birliği Genel Merkezi önünde,

1924'te Amele Teali Cemiyeti Genel Merkezi önünde yapılan toplantılarda 1 Mayıs yaşatılmaya çalışıldı.

1925'te "Takrir-i Sükun"la bütün sendika ve işçi örgütleri yasaklandı. 1925'ten sonra bildiri dağıtma düzeyinde olsa da kutlanmaya çalışılan 1 Mayıs, 1960'ta "bahar bayramı" yapılıverdi.

1963'ten sonra Türk-İş'in de yardımıyla neredeyse tarihten silinmek istendi. Türk-İş 24 Temmuz 1963 tarihinde toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasasının kabul edildiği için 24 Temmuz'u "işçi bayramı" ilan etti.

1976'da 1 Mayıs yüz binlerce emekçinin katılımıyla yapılan gösteriyle sahiplenildi. Ve Türkiye'de ilk kez yüz binler Taksim Meydanı'nda hep bir ağızdan "1 Mayıs işçinin emekçinin bayramı, devrimin şanlı yolunda ilerleyen halkların bayramı" diyordu.

Ve 1976'nın yüz binleri daha da kitleselleşerek '77 1 Mayıs'ına aktı. 1 Mayıs '77, Türkiye işçi sınıfı mücadelesinde kontrgerilla katliamıyla anılan bir gün oldu. '76 ve '77 1 Mayıs'ının kitleselliği ve giderek içeriğinin devrimci sloganlarla doldurulması oligarşiyi rahatsız etmiş, Almanya'daki 33'lere, Fransa'daki binlere Türkiye'den 34 emekçi daha eklenmişti.

1978'de katliama inat yüz binler yine Taksim'de 1 Mayıs Alanı'ndaydı.

1979'da, 1980'de sıkıyönetim 1 Mayıs Alanı'nı işgal altına aldı. 60 yıl sonra İstanbul ikinci İşgali yaşıyordu. Ve 12 Eylül faşizmi, Hitler'in beş çocuğu ellerinden gelse 1 Mayıs'ı takvimlerden çıkaracaklardı.

1989'a kadar 1 Mayıs Alanı'ndaki İşgal sürdü. 1988'de zorlanan alan, bir yıl sonra Devrimci Sol Güçlerin tarihsel direnişine tanık olacaktı.

1989, 1 Mayıs'ın yeniden meşrulaştırıldığı ve 1 Mayıs Alanı'ndaki İşgalin kırıldığı bir yıl oldu. İşçi sınıfının, emekçi halkın, gençliğin nabzı, kavganın nabzı, devrimin nabzı o gün Taksim'de atıyordu. Devrim can verdi ama kazandı. Mehmet Akif Dalcı kavgayı öğreterek 1 Mayıs şehitleri arasına katıldı. Devrimci Sol Mehmet'in kanını yerde bırakmadı. 1990 ve 1991, 1 Mayıs'ı oligarşiye kabul ettirmek için aynı kararlılıkla binlerin, on binlerin direnişiyle şekillendi.

1992'de egemenler 1 Mayıs'ı yasal bir hak olarak tanımak zorunda kaldılar. Yıllarca yasaklanan, bahar bayramı safsatasıyla çarpıtılmaya çalışılan, salonlara hapsedilen 1 Mayıs, meşruluğunu kabul ettirirken, devrimci kararlılık zaferle sonuçlanıyordu.

Zamanı devrimci tarzda kullanabilmek

Kendine güvenen, amacına ve zaferine kilitlenmiş bir devrimci, günlük yaşamın gereksiz ayrıntılar yığınında asıl görevlerinin geri plana itilmesine izin vermeyendir. Unutmayalım ki, zaman iyi bir ilaç, iyi bir geliştiricidir... Ancak iyi kullanıldığında...

Halk yığınlarının mücadeleye daha fazla yönelmesi, devrimci mücadelenin ivme kazanması ve buna bağlı olarak da egemenlerin saldırı ve baskılarının daha da artması, devrimcilere çok yönlü görevler dayatıyor. Bugün sürecin devrimcilere dayatmış olduğu görev ve sorumluluklar, zamana yayılabilecek, ertelenebilecek şeyler değildir. Bundan dolayı birçok işimizi sınırlı bir zaman ve olanakla gerçekleştirmek zorundayız. Süreç, bize bekleme şansı tanımayacak kadar hızlı gelişiyor. Bugün devrimci hareketin bir tek kadrosu, savaşçısı boşa harcanacak emek ve zaman lüksüne sahip değildir. Toplumsal mücadelede devrimcilerin dolduramadığı boşlukları, karşı-devrim güçleri dolduruyor. Toplumsal muhalefet güçlerinin mücadelesinin kızıştığı bu süreçte, bizim dolduramadığımız, örgütleyemediğimiz ve yönlendiremediğimiz kitle hareketini ve mücadelesini düzen, demagoji, baskı ve sindirme yöntemleriyle kendi kanallarına kanalize edecekti.

Örneğin bugün düzenin içinde bulunduğu kriz sonucu açlık ve sefalet içinde kıvranan emekçi kitlelerin durumu ve hoşnutsuzluğu, bizim üretkenliğimize ve yönlendiriciliğimize muhtaçtır. Yaşadığımız süreçte kitlelerin ufak tepkilerinden büyük tavırlar örgütleyebilir, onları düzene karşı mücadelenin kalibına dökebiliriz. Bize ayakbağı olan içimizdeki düşmanı kaldırıp atar, yaşam tarzımızı devrimcileştirirsek, kitlelerin içinde bulunduğu durumda onların özgül sorunlarına seslenip, bu seslenişimizi derinleştirirsek, sonuç almamamız için hiçbir neden yoktur. Düzenin ayakta duracak takatı kalmadığını hepimiz biliyor ve görüyoruz. Bütün iş, bu genel söylemden öteye geçerek, kitlelerin somut taleplerini dile getirerek kitlelere öncülük etmektir.

Bugün sürecin bize dayatmış olduğu sorumluluklar, görevleri yerine getirebilmek için olağanüstü bir çaba harcayarak, geçemizi gündüzümüze katarak, zamanın her dakikasını değerlendirerek yerine getirmek zorundayız. Deyim yerindeyse, zamanla yarışmak zorundayız. Süreç insanı olmanın en önemli özelliklerinden birisi de budur.

Boşa geçirilen her an, savsaklanan her iş, zamanında yerine getirilemeyen her sorumluluk, özünde, devrimi geciktirmekten başka bir şey değildir. Bunu kavrayamamak, içselleştirememek, aslında devrimciliği kavrayamamakla eşanlamlıdır.

"Zaman devrimci mücadelede titizce kullanılması gereken bir kavramdır. Çünkü zaman bir kez akıp gittiğinde, onu geri getirmek olanaksızdır. Zamanın kimseyi beklemeksizin yoluna devam eden bu vurdumduymazlığı, onu insanın gözbebeği gibi koruması gereken bir köşeye oturtur. Zaman ne 'ah'ları, 'vah'ları dinler, ne de eksik kalan, yapılamayan işlerin tamamlanmasını bekler. O durmaksızın yoluna devam eder. Çoğu kez nasıl geçip gittiği bile belli olmaz. O, ne ertelemeye gelir, ne 'oyalanıp durmaya', ne de bugünün işini yanına bırakmaya. Çünkü yanın da, ondan sonraki günler de aynı biçimde yoluna devam eder, gider." (Mücadele, sayı: 32, sayfa: 11)

Bir devrimcinin boşa geçirebileceği bir tek saniyesinin bile olmaması, günün 24 saatinin mücadeleye, devrime harcanması sözlerinin altındaki gerçek, zamanın devrimci mücadelede ne derece önemli olduğunun ifadesidir.

Programlılığın Olmadığı Yerde Verimlilik Olmaz

Günlük yaşamda enerjimizi verdiğimiz, bütün zamanımızı ayırdığımız halde verim alınamayan, istenilen sonuca varılamayan yüzlerce örnekle karşılaşırız. Başlayıp da bitiremediğimiz, ya da sonuçta harcanan emekle, zamanla orantılı ürün elde edemediğimiz örneklerin asıl nedeni, zamanın hovardaca kullanılması, planlı, disiplinli, programlı çalışılmamasıdır. Programlılığın olmadığı bir yerde, verim almaktan, hedeflere varmaktan söz edilemez. Belki yaptığımız işler ağır aksak da olsa gidebilir. Fakat bu sedece günü kurtarmaya hizmet eder. Zamanında yapılamayan, "bir şey olmaz, sonra yaparım" mantığıyla ertelenen her iş, sorunsuz işlemesi gereken bir mekanizmanın gelişmesinin önündeki en büyük engeldir.

Zamanında yapılmayan, yerine getirilemeyen her iş, yarının yükünü biraz daha artırmaktan ve ondan sonraki hiçbir işin yerinde ve zamanında yapılamamasından başka bir şeye hizmet etmez. Zamanında yapılması gerektiği halde yapılamayan işlerin yol açtığı sonuçlar birbirine eklendiğinde, ortaya neyin ne zaman yapılacağının belli olmadığı, karmakarışık bir çalışma biçimi, ipin ucunun kaçırıldığı, hiçbir şeyin zamanında yapılmadığı bir tablo çıkar. Günler, aylar, yıllar "bir şeyler yapıyoruz, gelişiyoruz" avuntusuyla geçip gider. Bir noktadan sonra hatanın, eksiğin onarılması mümkün olmaz. Momentlerin kaçırıldığı, sonuçlarına katlanmaktan başka çarenin olmadığı kayıplar kalır geriye.

Kabul etmek zor gelse de, birçok şey küçük kaytarmalarla, "bir kereden bir şey olmaz", "adam sen de, ne çıkar sanki" demelerle, küçük savsaklamalarla başlar. İlk bakışta çok masum gibi görünen bu düşünce tarzı, sadece üzerimize aldığımız önemli işlere değil, zamanla günlük yaşantımızdaki her davranışımıza, mantığımıza, kişiliğimize yansıyacak, bir yaşam biçimi haline gelecektir. Böyle bir düşünce tarzı devrimci kişiliğin ve mücadelenin düşmanı, mücadelenin gelişiminin önündeki en büyük engeldir. Mücadelenin çeşitli alanlarında yürüttüğümüz birçok pratik faaliyette böylesi durumlarla karşılaşırız. Özünü küçük burjuva yaşam biçiminden alan bu davranış ve zaaflar yerimizde saymamıza, günlük koşuşturmaca içinde boğulmamıza neden olan etkenlerdir.

Bilinçli ya da bilinçsiz olarak zamanın bol keseden kullanılması, küçük burjuva ruh halinin ve boşvermişliğin bir yansıması ve pratikte karşılaşacağımız tehlikelerin habercisidir.

Devrimci mücadelede zamanın nasıl geçirildiği, nasıl değerlendirildiği önemlidir. Mücadelenin sorunlarıyla iç içe olmadığımız, yapılması gereken esas işleri "kendi işlerimiz" arasında boğduğumuz, kafamızın mücadeleyle meşgul olmadığı her an, devrimci mücadeleden çaldığımız ve onu sekteye uğrattığımız bir zaman dilimdir. Hele yaşadığımız süreçteki gibi momentler bir kez kaçırıldığında, devrimci mücadeleyi yıllarca geriye atabilir. Bugün mücadele akıntıya kürek çekme anlayışından, bilinçli insana yakışmayan rehavetten, tembellik ve savsaklama anlayışından hızlı bir kopuşu dayatıyor.

Zamanın devrimci mücadele açısından bu kadar değerli olduğu bu süreçte onu nasıl kullanacağız?

Yapılan her işte boşa harcanan zamanın, emeğin ve sonuçta başarısızlığın en büyük nedeni, yapılan işe kendini bütün benliğiyle verememe, programsızlık, disiplinsizlik ve rasyonel çalışmasını bilmemektir. Bu, tembelliktir, ertelemeciliktir. Harcanan emekle orantılı bir sonuç, programlı, disiplinli ve rasyonel bir çalışmayla alınır. Ne kadar çok çalışıldığı değil, ne kadar ve hangi nitelikte iş yapıldığı, zamanında yerine getirilip getirilmediği önemlidir.

Beklenen sonuçların alınabilmesi için herkesin kendi işleri doğrultusunda bir planı-programı olmalıdır. Yapılacak işler bir bütün olarak değerlendirilerek, önem ve aciliyet derecesine göre bir sıralama yapılarak, bu sıralamanın ne zaman, ne şekilde ve nasıl gerçekleşeceği somutlamak, neyi ne zaman, nasıl yapacağını baştan bilmek ve bunu da kararlılıkla, disiplinli bir şekilde uygulamak, kesin sonuca ulaşmada, verimlilik elde etmede atılması gereken ilk ve temel adımlardır.

Başarı ve verim bu adımın üzerine yükselecektir. İçinde yaşadığımız süreçte de, mücadelemizin yükselmesini, en geniş halk yığınlarını örgütlemek ve önümüze koyduğumuz hedeflere ulaşmak istyorsak, planlı ve programlı olmalıyız. Atılması gereken ikinci adım ise, her türlü taahhüdümüzün takipçisi olmak, programımızı çelik bir disiplinle, kararlılıkla, fedakarlıkla hayata geçirmek ve sürecimizin temel halkasını ifade eden hedeflere kilitlenmektir.

Buna en güzel örnek, cezaevi çalışanlarının bile hayranlıkla anlattığı önderimizin cezaevindeki yaşamı, disiplini ve uyku saatidir. Yaşamının her anını programlayarak günün 24 saatini mücadelenin sorunları, gereksinimleri doğrultusunda kullanmasıdır. Bu disiplinli, programlı yaşam sayesinde cezaevindeki Devrimci Sol ailesinde büyük bir gelişme yakalanmış, maddi ve manevi birçok değer ve gelenek yaratılmış, bu değerler ve birikim mücadele hattına sürülebilmiştir. "Haklıyız Kazanacağız-Devrimci Sol Savunma", "Direniş, Ölüm ve Yaşam" vb. teorik, edebi üretimler bu sürecin ifadesidir.

Aynı şey Küba önderi Fidel Castro için de geçerlidir. Gerek cezaevindeyken, gerekse de devrim yıllarında ve devlet yönetiminde programlı olması ve zamanı iyi kullanması sonucu, onca işin altından kalkabilmiştir. Bugün böylesi bir ikililiğe ve programa sahip olup, zamanı iyi kullanarak kendisinden beklenen her ihtiyaca yanıt verebilmiştir. Castro'nun, günlük yaşamdan parti toplantılarına, yabancı basınla görüşmelere, halkla ilişkilere kadar her sorun ve ihtiyaca aynı bir zaman dilimi belirleyerek kullanması ve bununla birlikte emperyalizmin bunca saldırısına, onca zorlağa rağmen ülkeyi yönetmesinden de zamanı en iyi şekilde kullanmanın ve programlı olmanın önemi anlaşılmaktadır.

Her şeyden önce, devrimci mücadelede bize tanınan sınırsız bir zaman yoktur. Bu bu mücadele içinde devrimi gerçekleştirmek kararlılığıyla bulunuyorsak ve gerçekten ona bir an önce kavuşmak istiyorsak, özlemini duyuyorsak, zamanımızı da buna göre kullanmak zorundayız.

"Nasıl olsa mücadele zamanla bize öğretiyor" diyerek gelişmeyi, öğrenmeyi zamana bırakırsak, hiçbir zaman hedeflerimize ulaşamayız. Devrimcilik bir anlamıyla da zamana iradeyle hükmetmek, onu hızlandırmaktır.

Günlük pratik işler daşındaki zamanı yeni insanlar örgütleme, eğitme, yeni ilişkiler yaratma yerine, onu küçük ayrıntılara kurban etme, gittiği herhangi bir işte, ilişkide gereksiz yere saatlerce zaman harcama, vakit öldürme, "işim bitti, eve gideyim" anlayışı, evde geçinlen zamanın ise günü değerlendirip ertesi günkü işlerin programlanmasına ayrılmaması, siyasi eğitim için kullanılmayıp boşa harcanması, kısaca zamanın verimli, rasyonel kullanılmaması en sık karşılaştığımız zaaflarımızdır.

Bu alışkanlık ve zaaflar, düşmana karşı mücadelemizi engelliyor. Harcadığımız enerji ve zamanın büyük bir kısmının boşa gitmesine neden oluyor. Bunlardan arınmak, köklü bir kopuşu sağlamak, mücadeleye ve düşmana karşı faaliyetimize daha fazla zaman ve enerji harcamamızı getirecek, savaşımız her cephede yaygınlaştıracaktır. Kendine güvenen, amacına ve zaferine kilitlenmiş bir devrimci, günlük yaşamın gereksiz ayrıntılar yığınında asıl görevlerinin geri plana itilmesine izin vermeyendir.

Devrimci mücadele her şeyiyle mücadelenin sorunlarına motive olmuş, amaçlarına sıkı sıkıya sarılan, disiplinli, özverili insanların omuzlarında yükseliyor. Devrimci mücadelenin ihtiyaçlarını yerine getirmek için olağanüstü çaba harcayarak, gecesini gündüzüne katmayanlar devrimciliğin bilincine varamayanlardır. Başarmanın yolu kendimize güvenmekten ve çalışmaktan geçiyor. Önemli olan kendimizi tanımamız, ne yaptığımızın bilincinde olmamızdır. Kendine güvenen, başarıyı hedefleyen ve bunun için çaba harcayan bir iradenin üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktur. Unutmayalım ki, zaman iyi bir ilaç, iyi bir geliştiricidir... Ancak iyi kullanıldığında...

Polis sivil faşistleri korudu

Üniversiteleri ve liseleri hedef alan sivil faşist saldırılar, hilalli bayrakları, ocakları, vakıflarıyla kendinę taban yaratma çabasında. Bu çaba boşa çıkartılmalıdır. Faşizmi, sivil faşistleri ciddi anlamda teşhir etmek, onların kirli ve kanlı yüzlerini anlatmak, yüzlerindeki perdeyi çekip çıkarmak gerekiyor.

Sivil faşistlerin özellikle son bir yıldır halka yönelik saldırıları arttı. Bu saldırılar üniversitelerde ve liselerde de faşistlerin toparlanma ve boy gösterme çabalarına paralel olarak sürüyor. Arkalarında polis ve okul idareleri de olan sivil faşistler, hilalli-bozkurtlu bayrakları ve amblemleriyle meşrulaşmaya çalışıyorlar. Ancak görüntüsü ne olursa olsun, –ülkücü, milliyetçi ya da müslüman– onların gerçek kimlikleri belli ve bu kimliklerini tanıyan devrimci-demokrat öğrenciler faşistlere okullarda çalışma alanı tanımıyorlar.

İÜ Edebiyat Fakültesi'nde 19 Nisan günü yaşananlar, faşistlerin meşrulaşma çabalarına devrimcilerin fırsat tanımayacaklarına güzel bir örnek oluşturdu.

Edebiyat Fakültesi'nde bir grup faşist duvara üç hilal çizmeye kalkıştı. Kantinde bulunan devrimci-demokrat öğrenciler, faşistlere fırsat vermediler ve engellediler. Faşistlerin mayasında saldırı vardır. Bu kez de saldırdılar, duvarlardaki pullamaları yırtmaya kalkıştılar. Bu davranış devrimci-demokratların müdahalesine ve sonunda taşlı-sopalı saldırıya neden oldu. Fakülte dışına kadar atılan faşistler, dış kapının önünde slogan atmaya başladılar. Faşistleri yalnız bırakmayan polisler, okulun kapılarını tutarak dokuz öğrenciyi gözaltına aldılar.

Ertesi gün İÜ Merkez Kampus'te Siyasal Bilimler Fakültesi'nde derslere giren polis, öğrencileri sınıflardan çıkararak arama yaptı. Polislerden sonra bir araya toplanan devrimci öğrenciler provakasyon yapmak isteyen dört sivil faşisti döverek cezalandırdılar. Çıkan arbedede bıçakla bir öğrenciyi yaraladılar. Devrimci öğrencilerin sloganlarla forum için toplanması üzerine, polis saldırıya geçti ve 10'un üzerinde öğrenci dövülerek gözaltına alındı. Dışarıda biriken faşistler ise sopalarla polisin önünde gösteri yaptılar, ancak polis buna sessizdi. Burada birikenler öğrenci değildi. Uzun sakallı, yaşları büyük, birbirlerine "başkan" diye hitap eden, ocaklardan toplanan faşistlerdi bunlar. Aynı gün, Edebiyat Fakültesi civarında biriken faşistler de yakaladıkları bazı öğrencileri dövdüler. 21 Nisan'da da okul polis ablukası altındaydı. İÜ'de gerginlik hala devam ediyor.

Niğde'de Faşistlerin Yerini Polis Doldurdu

İstanbul'daki gelişmelere benzer olaylar Niğde'de geçtiğimiz günlerde yaşandı. 4 Nisan günü Niğde Üniversitesi'nde okuyan yurtsever, devrimci, demokrat öğrenciler ile faşistler arasında tartışma çıktı. Tartışmadan bir gün sonra, polis, okul önünde bekleyen öğrencilere saldırarak yedi öğrenciyi gözaltına aldı. Bunun üzerine yüze yakın öğrenci, arkadaşlarının serbest bırakılması için emniyet müdürlüğüne doğru harekete geçtiler ve şehir merkezindeki parkta toplandılar. Yine cop kullanıldı. Bu kez 15 kişi gözaltına alındı. Öğrenciler üç saat sonra serbest bırakıldı.

İstanbul Üniversitesi'nde devrimci-demokrat öğrenciler, sivil faşistlerin çalışmasına izin vermediler.

Faşistler Öğretmenlere Saldırdı

Faşistlerin saldırısı öğrenciler dışında, öğretmenleri de hedef almaya başladı. Malatya Anadolu Lisesi Müdürü Bayram Durmuş, Ahmet Ortatepe adlı öğretmeni derste Osmanlı aleyhine konuştuğu gerekçesiyle iki faşist öğrenciye dövdürttü. Bu müdür geçen yıl da Muhammet Canbay adlı öğretmeni Eğit-Sen çalışması yaptığı için açığa aldırmıştı.

Lisede duvarlar üç hilalli Osmanlı bayrakları ve padişahların resimleri ile donatılmış durumda. Yirie okulda Dört Cemre adlı dergi yoluyla şeriat yanlısı ve ırkçı propaganda yapılıyor. Faşist olmayan, muhbirlik yapmayan okul hizmetlileri de baskılarla karşı karşıya bırakılıyor.

Ankara'da da Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampusü'nde AYÖ-DER'lilerin de içinde bulunduğu devrimci öğrenciler 4 faşisti döverek cezalandırdılar. 155 Nisan'da da "Faşist Örgütlenmeye İzin Vermeyeceğiz-Dev-Genç" yazılı bir pankart asıldı. Benzer içerikli kuşlamalar yapıldı.

Öğrenci gösterisine polis copu

Paralı eğitime ve onun bir uzantısı olan üniverste sınavlarına öğrenciler yine tepkilerini dile getirdiler. Geçtiğimiz hafta içinde bir panel düzenleyen DLMK'li öğrenciler, üniversite sınavının nasıl bir fırsat eşitsizliği olduğunu vurgularken, haklarını elde edebilmek için örgütlü mücadele edilmesi gerektiğini belirttiler. Ayrıca öğrenciler başlattıkları imza kampanyaları, okulların, milli eğitim müdürlüklerinin önünde yaptıkları protesto eylemleri ile eğitim sistemini teşhir ettiler.

Bu kez polislerin saldırısına uğrayan yalnızca öğrenciler değildi. Gösteri yapan öğrencilere vahşice saldıran polis, saldırıları görüntüleyen gazetecilere de saldırarak pek çok gazeteciyi yaraladı.

Öğrenciler **Ankara**'da 4 Nisan günü "Paralı Eğitime Hayır", "Faşist Gerici Eğitime Hayır" pankartlarıyla Milli Eğitim Bakanlığı önünde toplanmaya başladılar. En basit bir hak alma talebine dahi tahammül edemeyen polis, pek çok öğrenciyi döverek gözaltına aldı. Olayları görüntüleyen basın mensupları da bu saldırılara maruz kaldılar.

Aynı gün **İstanbul** Milli Eğitim Müdürlüğü önünde toplanan Liseli Öğrenci Birlikleri üyesi öğrenciler, aynı talepleri dile getirmek istediler. Fakat karşılaştıkları tavır farklı değildi. Polis yine öğrencilere ve gazetecilere saldırdı. Cumhuriyet gazetesi muhabiri Ahmet Şık bu saldırılar nedeniyle hastaneye kaldırıldı.

Trabzon'da Lise Öğrenci Birlikleri 4 Nisan'da paralı eğitimi protesto için imza kampanyası başlattılar.

Üniversiteli öğrenciler de Karadeniz Teknik Üniversitesi Makina Mühendisliği Kantini'nde tüm devrimci demokrat öğrencilerin desteklediği kampanya çerçevesinde 15 Nisan günü bir imza masası açtılar.

Paralı eğitime ve fırsat eşitsizliğini derinleştiren üniversite sınavlarına karşı öğrencilerin eylemlerine polis tahammül edemedi...

Ertesi günü topladıkları imzaları Trabzon Milli Eğitim Müdürlüğü'ne götüren öğrenciler milli eğitim müdürünün bu imzaları kabul etmemesi üzerine protesto amacıyla imzaları okulda yaktılar.

Paralı Eğitim **İzmir**'de de lise ve üniversite öğrencileri tarafından protesto edildi. Başlattıkları imza kampanyası çerçevesinde topladıkları 2500 imzayı milli eğitim müdürlüğüne vermek için yürüyüşe geçen öğrencilere milli eğitim müdürlüğü önünde polis müdahale etti. Emniyet Müdür yardımcısı öğrencilerin toplu olarak milli eğitim müdürlüğüne girmesine engel oldu., EĞİT-SEN'li öğretmenlerin araya girmesi üzerine seçilen iki temsilci milli eğitim müdürüyle görüştü. Dışarıda bekleyen öğrenciler yaptıkları basın açıklamasıyla paralı eğitime ve üniversite sınavlarına karşı olduklarını açıkladılar. Temsilciler görüşme sonrası yaptıkları açıklamada milli eğitim müdürünün taleplerine ılımlı yaklaştığını ve imza metinlerinin kabul edildiğini açıkladılar.

Mersin'de paralı eğitimi ve öğrenciler üzerindeki baskıları protesto etmek amacıyla basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilere saldıran polis 7 öğrenciyi gözaltına aldı.

14 Nisan günü Tevfik Sırrı Gür Lisesi önünde yapılan açıklama sırasında saldıran polise öğrenciler "Baskılar Bizi Yıldıramaz" sloganlarıyla karşılık verdiler. Öğrencilerin gözaltına alınmasından sonra DLMK ve LÖP'lü öğrenciler Mersin SHP il binasında açlık grevi yaptılar.

Sivas'ta da liseli öğrenci birliklerine üye öğrencilerin topladıkları imzaları Milli Eğitim Müdürlüğü'ne vermeleri sırasında müdahale eden polis yaklaşık 50 öğrenciyi gözaltına aldı.

Paralı eğitim ve üniversite sınavlarının kaldırılması için eylemler yapan öğrencilere polisin saldırmasını protesto eden DLMK'li öğrenciler 18 Nisan günü Bakırköy Sosyalist İktidar Partisi'nde bir basın açıklaması yaptılar. "Biz İstanbul Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri olarak, liseli gençliğe yönelik saldırıların kâr etmediğini, mücadelemizin durmadığını haykırıyoruz." diyerek baskılar karşısında susmayacaklarını bir kez daha yinelediler.

Sivil faşistlerin ikiyüzlülüğü

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da Taksim Meydanı'nda, Ankara'da Atatürk Bulvarı'nda ellerinde yeşilli, alli, üç hilalli çeşit çeşit bayraklarıyla bir kalabalık vardı. Kimler yoktu ki bu kalabalığın içinde? Anti-emperyalist olduğunu söyleyen bazı islamcı gruplardan, Suudi parasıyla beslenip düzenle uzlaşmada başı şeken şeriatçılara, TV kanallarının provokasyonuyla alana gelen sade vatandaştan eli karlı faşistlere kadar her yaştan ve cinsiyetten bir kalabalık vardı gösterilerde. Şeriat çığlıklarının atıldığı gösteriler sürerken kutlamalar yapanlar da vardı.

Ankara'da Bosna'yı bahane ederek yaptıkları gösteride faşist güruhun da içinde bulunduğu kalabalık "Bosna" dedi, "Ordu Bosna'ya" dedi ve "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganlarıyla ABD Büyükelçiliği'ni taşladı. Kuşkusuz emperyalistlere atılan her taş, sıkılan her kurşun anlamlıdır. Ancak faşistler ve gerçiler tarafından gerçekleştirilen bu tavır aldatmacadan, gerçek yüzlerini gizlemekten ve sahtekarlıktan başka bir şey değildi. Kalabalığa attırılan "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları, şovenist duyguları kışkırtılmış insanları militarize edebilmek için BM'nin ve ABD'nin Bosna konusundaki tavırsızlığını kullanmak çabasının bir sonucudur. Ve her yol mübah mantığındaki faşistler için hiç de şaşırtıcı değildir. Bugün emperyalizme karşı olmak demek, zulüm ve zorbalık düzenine karşı olmaktır.

Emperyalistlerin kontrgerilla talimnamelerine uygun olarak bizzat kendilerinin geliştirdiği sivil-faşist hareketin dünü ve bugününü ele almak bile faşizmin ikiyüzlülüğünü ve değer tanımazlığını ifade etmek için yeterlidir. Her şeyiyle klasik bir faşist parti olan MHP'nin örgütlenme biçiminden, savunduğu "ülkü"ye kadar her şeyinin Hitler'in ve Mussolini'nin tıpatıp kopyası olduğu saklanamayacak kadar açık bir gerçektir. Hatta kullandıkları demagojilere kadar aynılar. Hizmet ettikleri düzene karşı kitlelerin tepkilerini çarpıtabilmek ve bilinç bulanıklığı yaratabilmek için "İşçi Fabrikaya Ortak", "Kahrolsun Kapitalizm", "Kahrolsun Faşizm" sloganlarını da kullanırlar. Gerekçeleri de hazırdır. "Her türlü izm"e karşıdırlar! Oysa sözüm ona ideolojilerden uzak bir tablo çizdiklerinde bile, insanları tek tip örgütlenmeler içinde faşist disiplinle sisteme boyun eğmeye hazırlar, hem de siyasete karışmadan! Yalnızca vatan, millet ve bayrak aşkına...

CIA'nın devrimci halk hareketlerine karşı örgütlediği diğer sivil faşist partiler gibi MHP de, ilk ortaya çıktığı 1960'lı yıllardan itibaren gelişen sol karşısında onu durdurmaya çalışan saldırgan bir güç olarak yer aldı. Bu süreçte Sivas'tan, Maraş'a kadar pek çok katliamın bizzat planlayıcısı ve uygulayıcısı olarak kontrgerillanın hizmetindeydiler. Tıpkı bugün Kürdistan'da olduğu gibi.

Dün devrimci-demokrat öğrencileri, işçileri, aydınları kaçıran, katleden sivil faşistler, bugün Kürdistan'da yurtsever harekete ve Kürt halkına karşı aynı katliamcı rolü sürdürüyorlar.

Gerek emperyalizmin sivil faşistlere biçtiği özel rol, gerekse liderleri Türkeş'in, ABD büyükelçilerinden Spain, pasifikasyon uzmanlarından Commer'ya da Kınmlı CIA ajanı ve Ortaasya uzmanı Ruzi Nazar gibi ünlü CIA'cılarla olan ilişkileri, ABD'nin Ortadoğu'daki ileri karakolu İsrail'le olan yakınlaşması hiç kimse için sır değil. Üstelik Amerikalılar ST-135 gibi talimatnamelerde de nasıl örgütlendirildiklerinden nasıl kullanılacaklarına kadar her şeyi tüm açıklığıyla yazmaktan da çekinmiyor.

Sivil faşistlerin rolünün bu kadar açık olduğu düşünüldüğünde; faşistlerin gösterilerde bağırıp-çağırmalarının, "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" ya da "Kahrolsun Kapitalizm" demelerinin fazlaca bir anlamı kalmıyor. Çünkü köpek sahibini ısırmaz!

Ergül Uzundiz: "Size kimse inanmıyor"

BİR "İNFAZ" DAVASI

20 Nisan günü İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi oldukça kalabalıktı. Bunun nedeni ise o gün iki İYÖ-DER'li öğrenci Uğur Yaşar Kılıç ve Şengül Yıldıran'ın 30 Nisan '93'te Kadıköy'de katledilmesiyle ilgili olarak açılan davanın görülecek olmasıydı. Duruşmayı izlemek için gelenler Uğur ve Şengül için hazırlanmış "UMUDU KATLEDEMEZSİNİZ" yazılı kokartları yakalarına takmak için uğraşıyorlardı. Salonda Grup Yorum üyeleri, OKM çalışanları, K. Armutlu'nun emekçiler, TİYAD'lı aileler, Uğur ve Şengül'ün İYÖ-DER'li arkadaşları vardı. Salona girerken polisi bir telaş aldı. Yakalara takılan kokartlar "sorun" olmuştu. Duruşmada kimlik tespitinden sonra "tanık"ların dinlenmesine geçildi.

"Görmedim, Duymadım, Bilmiyorum"

- Çevrenin güvenliğini alıyordum...

- Eve girmedim, aramaya katılmadım, çatışmaya girmedim.

- Eve çıkmadım ama aşağıdan çatıdan birinin kaçtığını ayak seslerinden anladım...

- Aradan uzun zaman geçti, o nedenle olayı hatırlamıyorum...

- Evden dokümanlar, pankartlar, boyalar çıktı ama silahı hatırlamıyorum...

"İnfaz tutanağında" imzası bulunan 15 "güvenlik görevlisi" sözbirliği etmişçesine üç maymunu oynadılar; "Görmedim, duymadım, bilmiyorum". Olayı hatırlamayanlar arasında Emniyet Müdürü de bulunuyordu. Tanıkların ifadeleri bir dizi saçmalıkla doluydu. Öyle ki "güvenlik" görevlilerinden biri çevre güvenliği aldığını, buna rağmen apartmanın çatı katındaki ayak seslerini en alt kattan duyduğunu söylüyordu.

Kadıköy Moda'da iki öğrencinin katledilmesi üzerine açılan dava bu tür gayri ciddi tanıklıklarla, diğer infaz davalarında olduğu gibi geçiştirilmeye çalışılıyor. Hakim tanık polisleri çağırırken "Daha bitmedi mi, kaç kişi var" diyerek hayıflanıyor, sıkıldığını belli ediyordu. O da ayını şeylerin söyleneceğinin farkındaydı.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Ahmet Düzgün Yüksel'in "Böyle tanık dinlenmez" şeklindeki itirazlarına hakim, tam bir gayri ciddilikle "Biz bu kadarını beceriyoruz" şeklinde cevap veriyordu.

Operasyona katılan polislerin ifadelerinden sonra, avukatlarla hakim arasında gergin tartışmalar yaşandı ve sıra olayın gerçek tanığı Ergül Uzundiz'e geldi."Yalan söylüyörsunuz" diye başladı Ergül konuşmasına. Ve devam etti:

"Yalan söylüyorlar. Ben oradaydım, her şeyi biliyorum. 2 Ağustos 1993'te kendi isteğimle mahkemeye tanıklık etmek için geldim. Ama sanık durumuna getirildim. Olay örtbas edilmeye çalışılıyor. Apaçık infazdı yaptıkları. Evde çatışma olmadı, silah yoktu. Evde bulunan silahlar polislerindi. Beni de bulsalar öldüreceklerdi. Buraya gelen polislerin hepsi "çevrenin güvenliğini sağlamak için" oradaymışlar. Peki kim bu olayın sorumlusu? Ortada iki tane ölü var. Bu olayı kapatamayacaksınız. Buna izin vermeyeceğiz. Size kimse inanmıyor."

Ergül Uzundiz'in sözlerinden sonra Av. Ahmet Düzgün Yüksel mahkemenin dosyanın içeriğinden habersiz olduğunu ve bu mahkemenin usulsüz ve yanlı olduğunu söyledi. Yüksel son konuşmayı şöyle yaptı:

"Mahkemenize güvenimiz kalmadı. Reddediyoruz. Mahkemeyi uluslararası açacağız. Tahliye talebimiz de yoktur." Yüksel'in konuşmasından sonra ara verilen duruşma 14 Haziran 1994 günü saat 11:00'e ertelendi.

Mücadele her şeye rağmen sokaklarda

Malatya (Mücadele)- Gazetemizin Malatya bürosu çalışanları tarafından sokak sokak, ev ev dolaşarak elden satışına devam ediliyor. Gazetemizin satışını engellemek için ellerinden geleni yapan Malatya polisi artık ekipler halinde dolaşmaya başladılar.

Muhabirimiz Soner Harman, Çavuşoğlu Mahallesi ve şehrin birçok yerinde gazete satışı yaptığı için gözaltına alındı. Yine en son 3 Nisan günü muhabirimiz Soner Harman ve okurumuz Hasan Korkmaz gözaltına alındılar.

Sanayi Karakolu'na götürülüp 5 saat boyunca kaba dayak ve hakaretlere maruz kalan muhabir ve okurumuz gazetede çalışmamaları için ölümle tehdit edildiler.

Harman ve Korkmaz serbest bırakılırken bir sonraki sayımızın satışından bir başka gözaltı yaşandı. 6 Nisan günü saat 18.00'de okurumuz Münir Gülü evine giderken gözaltına alınmaya çalışıldı.

Daha önce de gözaltına alınmaya çalışılan Münir Gül'ü'nün evine giden polisler babasına iş bulma teklifinde bulunarak Münir'i yurtdışına göndereceklerini, Mücadele gazetesine giderse tutuklayacaklarını söylemişlerdi. Gözaltına alınmaya çalışılan Münir ölümle tehdit edildi. Polis Münir'i direnmesi ve halkın toplanması üzerine bırakmak zorunda kaldı.

Bir yılı aşkın süredir Malatya'da gazetemizin elden satışı sürüyor. Ardı ardına yaşanan gözaltılara, tehdit ve gözdağına rağmen okurlarımız ve çalışanlarımız yılmadılar ve gazetemizin elden satışını sürekli hale getirdiler. Bu gelenek sürüyor. Sürecektir de.

Gazetemizin halka ulaşmasını engelleyemeyecekler. Yine çıkacağız sokaklara ve halkımıza gerçekleri ve mücadeleyi anlatmaya devam edeceğiz. Pes eden bizler değil, onlar olacak.

Amasya'da Bosna katliamı protesto edildi

Mersin (Mücadele)- *12 Nisan'da Amasya'da Eğitim Fakültesi bahçesinde toplanan devrimci-demokrat öğrenciler Bosna-Hersek'te yaşanan savaşı ve katliamı protesto eden bir forum düzenlediler. Foruma Devrimci Gençlik, Gençliğin Sesi, Özgür Gelecek okurları ve eski DY çevresinden öğrenciler katıldılar. Forumda katliamı protesto eden konuşmalar yapıldıktan sonra Amerikan bayrağı yakıldı. "Kirli Savaşa Hayır", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi" yazılı dövizler açıldı ve sloganlar atıldı.*

El Salvador; FMLN deneyimi SİLAH BAŞINDAN

1994 Mart'ında El Salvador'da seçimlerin ilk turu yapıldı. 1980'den 1992'ye silahlı mücadele yürüten FMLN, bu seçimlere yasal bir parti olarak katıldı. Sonuçta sağcı ARENA % 50 oy alırken, FMLN (Demokratik İttifak) ancak % 25 oy alabildi.

FMLN, FPL önderi Salvador Carpio'nun kuşkulu bir biçimde öldüğü 1983 yılına kadar radikal bir mücadele hattına sahipti. Carpio sonrası cephe içindeki reformistlerin belirleyiciliklerinin artması, FMLN çizgisini de geri çekti. O yıllardan itibaren, "Geniş Katılımlı Hükümet"ten sık sık söz edilmesi ve 1984 programı hedefleri arasında artık iktidarın yıkılması yerine, "savaş durumunun ortadan kaldırılması için pratik koşulların yaratılması" ve "genel seçimlere hazırlanmak ve gerçekleştirmek" maddelerinin yer alması bunun en açık göstergesiydi.

Reformist eğilim gücünü FMLN içindeki Komünist Parti (PCS) ve onun lideri Handal'dan alıyordu. İktidar hedefli olmamak, kendi gücüne güvensizlik, ABD'nin etkisini abartmak reformist eğilimin yansımalarıydı. 1992'ye gelinceye değin, verilen silahlı mücadele taktik düzeye indirilmiş, dönem dönem saldırılarla yükseltilen mücadele, tümüyle reformist politikaya, pazarlık ve masaya oturma hedefine yönlendirilmişti. Hükümetle barış görüşmelerine oturmak ve savaşı bitirmek ilk hedef oldu.

Diplomasiye verilen önemin artması da reformist politikaların bir sonucuydu. Bunun için askeri üniformalar çıkarılıp sivil takım elbiseler giyilip ülke ülke gezildi. Bunun için barış görüşmelerinde emperyalist dünyanın ilgisini çeken esnek öneriler, tavizler getirildi ve emperyalist dünyanın ilgisini çekmiş olmak övünç konusu yapılabildi. Emekçi halkın kurtuluşu için savaşan bir örgütün dünyadaki emperyalist efendilerin değil, ezilen halkların umudu olması, politikalarıyla ezilen halkların ilgisini üzerinde toplaması gerektiği gerçeği unutuldu. Bir kenara konuldu.

Mücadele içinde büyüyen genç savaşçılar FMLN önderliğinin uzlaşmacılığı karşısında şimdilik sessizliği yeğliyorlar.

ABD'nin etkisinin abartılması ve artık bir iç olgu olduğu tespitinin yapılması, FMLN önderlerinin tüm politikalarında belirleyici etmen oldu. Devrimin iç koşullarının olgunlaşması yetmiyordu, dış etkenler de uygun olmalıydı; yani emperyalizm müdahale etmemeliydi. ABD korkusu, yeni bir Vietnam, Küba olmaktan korkmaya, devrimden kaçmaya vardı...

Artık emperyalist dünyanın attığı her adımdan korkar hale gelmişlerdi. Öyle ki, Nikaragua'da FSLN'nin silahla aldığı iktidarı seçimlerde burjuvaziye teslim etmesi, reformist FMLN önderliğini ürkütüyordu. Böylece yeni "teori"lere varılıyor, askeri olarak iktidarı almak yetmiyordu. Sorunlar çözülemiyorsa, silahlı mücadele ile iktidarı hedeflemenin bir anlamı yoktu...

FMLN"de bu yaklaşımın egemen olduğuna, iktidar hedefli olmamaya en somut örnek Kasım '89 saldırısıdır. Hükümetle görüşmelerin tıkandığı noktada başlatılan saldırı oldukça geniş kapsamlı olur. Birçok bölge FMLN'nin denetimine girer ve daha birçok bölge de tamamen düşmek üzeredir. İşte tam bu sırada saldırı durdurulur. Çünkü saldırının amacı iktidarı almak değil, iktidara bir güç olduğunu hatırlatmak ve onu yeniden masaya çekmektir. Öyle de olur. El Salvador burjuvazisi iktidarı tümüyle yitirmektense, görüşmelere yeniden başlamayı yeğler.

1992'ye kadar reformist önderliğin çizdiği sağ politikaları izleyen FMLN, 1994 Mart'ına da aynı önderlik ve sağ politikalarla geldi. '92 anlaşması emperyalizm ve faşist El Salvador yönetimi için bir siyasi zafer olmuştu. Yapılan anlaşmayla gerilla silah bırakıyor ve faşist yönetim "demokratikleşme" adına sözler veriyordu.

SANDIK BAŞINA...

Peki, geçen iki yılda verilen sözler ne kadar yerine getirildi?

"En önemli sorun ise toprak sorunu. 12 yıl boyunca halk toprağı işgal etti ve kullandı. Şimdi bu hakkın yasallaşması söz konusu. Bu konudaki mücadele hala devam ediyor. Toprağın FMLN savaşçılarına ve FMLN'yi destekleyen halka devri ya toprak sahiplerinin topraklarını satmaması ya da hükümetin işi yavaştan alması nedeniyle oldukça sorunlu ve yavaş biçimde ilerliyor..." (1)

"Önümüzdeki dönem için üç hedefimiz var. 1.Mücadelenin yasal yollarla politik parti olarak sürdürülmesi, 2.Toprak dağıtımı, konut sorunu, eğitim ve sağlık sorunlarının çözümünü de içerecek şekilde kendimizi ekonomik alanda kanıtlamak, 3.Yeni kurulan ulusal polis gücüne ve diğer kurumlara katılım. Bunlar hükümetle imzalanan barış anlaşmasında yer alıyor. Ancak hükümetten kaynaklanan birçok sorun oluyor. FMLN'nin siyasi parti olarak yasallaştırılması geciktirildi, toprak dağıtımı hala gerçekleştirilmedi, FMLN üye ve sempatizanlarının yeni kurulan polis gücüne katılımı engelleniyor." (2)

"...buna karşılık hükümet de tepki duyulan polis teşkilatını yıkıp, yerine herkesin kabulleneceği yeni bir polis teşkilatı kuracaktı. Bu gerçekleşti, ama eski teşkilattan askerlerin en belalılarını seçip yenisinin başına geçirdiler... 1993'te FMLN'nin 40 eski gerillası öldürüldü ve hükümet de bunu destekledi..." (3)

Hiçbir egemen sınıf, kendi ellerindeki iktidarı gönüllü olarak bir başka sınıfa vermez ya da onunla paylaşmaz. Bu ancak zor yoluyla mümkündür. Zor yoksa, devrimci şiddet yoksa iktidar olmak da zordur. El Salvador oligarşisi de karşısındaki gücü silahsızlandırdıktan sonra, iktidarını demokratikleştirip FMLN ile paylaşmak diye bir zorunluluk hissetmez ve hissetmiyor da. Artık verdiği sözleri denetleyip ondan hesap soracak silahlı bir örgütlü güç yoktur.. Ve bundan dolayı El Salvador oligarşisi rahatlamış, verdiği sözleri hemen yerine getirmektense, sürece yaymayı ve kısmi anlamda gerçekleştirmeyi yeğlemiştir. Çünkü El Salvador oligarşisi, demokratikleşmeyi gerçek anlamda sağlayacak ne güce ne de ekonomik ve toplumsal altyapıya sahiptir. Tipik bir yeni sömürge ülkedir. Üstelik 12 yıllık bir iç savaş yaşamıştır. Ülkenin en önemli döviz girişinin, ABD'ye göç etmiş El Salvadorluların gönderdikleri dolarlar olduğu düşünülürse, ülke ekonomisinin genel durumu daha iyi anlaşılır.

İktidarı askeri gücüyle yıkamayan, üstelik askeri güçle yıksak bile *"...sosyalizmi sıfırdan inşa etmek bize olası gözükmüyor..."* (4) diyen FMLN önderliği, silahlarını bıraktıktan sonra oligarşiye rağmen, hatta onunla birlikte "demokratik devrim"i gerçekleştirmekten ve sosyalizme hazırlanmaktan söz ediyor. Emperyalizmin ülkede her yere nüfuz ettiği, her şeyi belirlediği bir ortamda barışçıl yollarla sosyalizmi kurmak iddiasında bulunuyor. FMLN, bunun için hala denetimde olan bölgelerde sözde yeni bir ekonomik model uyguluyor. Oysa yeni bir üretim biçiminin kalıcılığı, öncesinde devrimi zorunlu kılar, devrim olmaksızın, iktidar zor yoluyla ele geçirilmeksizin toplumsal dönüşümler sağlanamaz. Çünkü iktidar sahipleri var olan statülerini korumak için direnirler ki bu doğaldır. Silahlı mücadeleyi masaya endeksleyen FMLN, masa sonrasında da toplumsal dönüşümleri "demokratik" yöntemlerle hayata geçirmek gibi olmayacak bir duaya amin diyor.

"Şu anda içinde bulunduğumuz aşama, demokratik devrimin bir aşaması... Hükümetle imzalanan barış sözleşmesi demokratik devrimin yerine geçti..." (5)

"Ekonomik modelimiz üç türlü girişimciyi içeriyor. Halkçı ekonomik girişimciler, kooperatifler ve komünal girişimciler. Üretim araçlarını ele geçirerek devletleştirmek ve tekrar dağıtmak şeklinde özetlenebilecek klasik ideolojinin gereklerini yerine getirmek durumunda değiliz. Ayrıca her şeyin devlet kontrolünde olmasından da yana değiliz. Mevcut ekonomik yapıyla yan yan ve ona karşı gelişecek bir ekonomik sistem geliştirmek istiyoruz. Küçük üreticileri, kooperatifleri ve komünal girişimcileri destekleyerek halk ekonomisini geliştirmek gerekiyor... Kredi ve toprak dağıtımını tekrar düzenleyerek gelişme ibresini yoksullardan yana çevireceğiz. Bu ön-

El Salvador'da ve diğer Latin Amerika ülkelerinde devrimci bir yapılanmanın güç olması, silahlı mücadeleden geçiyor. Latin halklarının yüzlerce yıllık isyancı geleneği bunun zorunlu zeminini oluşturuyor. FMLN bugüne kadar belli bir kitle gücüyle gelebilmesini, bu geleneği kısmi anlamda da olsa sürdürmesine borçludur. Ancak silahlı mücadeleyi, politik iktidarı alma hedefinden yoksun olduğu için taktik düzeye indirmiş ve sonuçta silah bırakıp düşmanla uzlaşmıştır. Önderlik ettiği halka ihanet etmiştir. Dünya halklarına 80'li yıllardan bu yana gelişen olumsuz örneklerden bir yenisini daha sunmuştur. El Salvador'da bugün kazanan emperyalizm ve oligarşidir. Emekçi halkların öncü örgütü yeniden silahı eline almadığı sürece de, bu böyle olacaktır.

lemler aynı zamanda halk sektörünün sermaye birikimini gerçekleştirmesini sağlayacak... Şu anda bizim gerçekleştirmeye çalıştığımız şey teoride yer almıyor. Kredi kooperatiflerimiz ve kendi bankamızı kurduk ve halk ekonomisini yaratmaya kararlıyız..." (6)

"Dogmatikliği reddediyoruz, yeni şeyler söylüyoruz" adına, Marksizmin en temel doğruları, ilkeleri bir kenara bırakılıyor. Ustalık bu söylenenler pek yeni de değil. Şu ya da bu biçimde Bernstein'ların, Kautsky'lerin yıllar önce söylediği şeyler... Emperyalist ekonominin içinde küçük meta üreticilerinin sermaye birikimini sağlamak hedefleniyor, ancak tekelci yapılara dokunmaktan bile söz edilmiyor. Onlarla iç içe bu gelişmenin sağlanacağı düşünülüyor. Ekonomik güç olmalarını sağlayacak kaynakların başında ise El Salvadorlu ABD göçmenlerinin gönderdiği dövizler ve AET emperyalistlerinin yardımları geliyor. Süreklilik güvencesi olmayan ve tümüyle hükümetin denetiminde olan bu kaynakların ne derece bir güç olmaya yeteceği kuşkuludur. Bu bir yana, AET emperyalistlerinin yardımı aynı zamanda teknik bir bağımlılığı da gündeme getiriyor, yardımlarından şu ya da bu nedenle vazgeçip gönderdiği uzmanları geri çektiğinde, tüm yatırımlar duracaktır. Yerli uzman yetiştirildiğine ise, daha şimdiden ayrıcalıklı bir katmanın yaratılması sağlanacaktır. Böyle olunca da "demokratik devrim ve sosyalizm" iddiaları yalnızca emekçileri aldatmak için kullanılan bir söylem olmaktan ileri gidemiyor.

Silahlı mücadeleyle güç olan FMLN, seçim oyununa girerek kendi kendini silahsız bıraktı.

Ekonomik yeni model diye ortaya konulan, var olan kapitalist sömürü düzeninin daha akıllıca yöntemlerle sürdürülmesinden başka bir şey değildir. Halk sektörü terimi tümüyle muğlak, kapitalizmin sömürücü yanını gizlemeye çalışan, popülist bir deyimdir. Gerçekte olacak olan ise, halen FMLN denetiminde bulunan bölgelerdeki basit meta üretimi düzeyindeki ekonomik yapının, ülke ekonomisiyle bütünleşme sonucunda tümüyle onun gücü altında iflas edeceğidir. Sözü edilen halkçı girişimlerin emperyalist tekeller ve onun işbirlikçilerinin baskısı altında gelişmesi bir yana, yaşayamayacağı açıktır. Tekellerin etkisini bir an için yok saysak bile, kapitalist pazar sayesinde var olan halkçı girişimlerin bir kısmı gelişir ve güçlenirken, diğerleri rekabete dayanamayıp yok olacaklardır. Böylece denetimli bölgelerde yeni kapitalistlerin ortaya çıkması sağlanacaktır. Cılız düzeydeki komünal girişimler ve kooperatifler ise ayakta kalamayacaklardır.

Tüm yeni ekonomik model girişimlerinin dış yardıma bağlı olduğu biliniyor. Söz konusu dış yardım kesildiğinde ise "halkçı sektör" dedikleri çok iddialı yeni ekonomik model bitecektir...

Barış süreci FMLN savaşçıları ve emekçi halk tarafından kuşkuyla karşılanırken, bu sürece en iyi, en çabuk uyum gösterenler FMLN üst yönetimi ve komutanları oldu. Şimdi onlar başkentte arabaları, korumalarıyla "savaş yorgunluğunu" çıkarıyorlar. Halk ve savaşçılar ise eskiden olduğu gibi kendi bildiklerinde yine aynı sorunlarla yüz yüze yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar.

Reformist sağ politikalar FMLN'yi devrimci iç savaşın sürdürücüsü olmaktan, düzene entegre olma noktasına getirdi.

Grenada işgali, ABD korkusunu FMLN önderliğinin yüreğine çıkmaz bir biçimde yerleştirdiinden her politikalarında, taktiklerinde bu işgali düşünerek davrandılar...

Nikaragua'da devrimci iktidar güçlükler yaşadı, başa çıkamadı ve silahla aldığı iktidarı seçimle burjuvaziye teslim etti. Nikaragua'da izlenen yanlış politikalardan dersler çıkarmak, bugünden gereken önlemleri almak yerine, FMLN önderlerinin korkusu, politikalarına ve savaşçılarına da güvensizliği arttı; ya biz de aynı duruma düşersek diye karabasanlara girdi ve silahlı mücadeleyi tümüyle taktik düzeye indirdi...

Çok daha zor durumdaki Küba halkı emperyalist kuşatma ve ablukaya karşın, onyıllardır ayakta duruyor. Yalnız kalmak pahasına da olsa direniyor, bu güçlüler de korkutuyor onları. FMLN'nin reformist önderleri, Fidel'in özgüvenine sahip olamıyorlar, emperyalizme şirin görünmek için ellerinden geleni yapıyorlar...

Sovyetler Birliği ve diğer "sosyalist" ülkelerde yaşananlar, çözülmeler; FMLN önderlerinin "sosyalizme olan güven"lerini sarsmaya yetiyor da artıyor bile... Sosyalizmden vazgeçiyor, yeni ekonomik model adı altında kapitalist sömürü sistemini sağlamlaştırıcı adımlar atıyorlar...

Kimi zaman reformist politikalar silah sesleri arasında görülmez olabiliyor. Silahlar sustuğu zaman ise, tüm çıplaklığı ile orta yerde kalıyor reformist politikalar. El Salvador'da ve diğer Latin Amerika ülkelerinde devrimci bir yapılanmanın güç olması, silahlı mücadeleden geçiyor. Latin halklarının yüzlerce yıllık isyancı geleneği bunun zorunlu zeminini oluşturuyor. FMLN bugüne kadar belli bir kitle gücüyle gelebilmesini, bu geleneği kısmı anlamda da olsa sürdürmesine borçludur. Ancak silahlı mücadeleyi, politik iktidarı alma hedefinden yoksun olduğu için taktik düzeye indirmiş ve sonuçta silah bırakıp düşmanla uzlaşmıştır. Önderlik ettiği halka ihanet etmiştir. Dünya halklarına 80'li yıllardan bu yana gelişen olumsuz örneklerden bir yenisini daha sunmuştur. El Salvador'da bugün kazanan emperyalizm ve oligarşidir. Emekçi halkların öncü örgütü yeniden silahı eline almadığı sürece de, bu böyle olacaktır.

'94 Mart seçimleriyle El Salvador halkı FMLN'den desteğini çekmeye başladığını göstermiştir. FMLN'nin seçim hilelerinden söz etmesinin çok fazla bir anlamı yoktur. Burjuvazi sahtekardır, 'ikiyüzlüdür, hele de Latin Amerika ülkelerinin oligarşileri seçim hileleri konusunda geniş deneyimlere sahiptir. Tüm bunlar bilinerek, oligarşinin demokrasicilik oyununa girildiğinden, oyunu kaybettikten sonra hile yapıldı demenin mantığı da, fazlaca bir anlamı da yoktur. Burjuvazinin yaptığı yeni olan bir şey değildir. Nasıl barış anlaşmasındaki hükümlere uymuyorlarsa, seçimlerde de hile yapmaları da burjuvazinin kendi doğası gereğidir. Daha seçim öncesi Maria Lopez gibi FMLN üst düzey komutanlarına kadar birçok FMLN savaşçı ve komutanını katleden, kirli savaşı sürdüren oligarşiden dürüstlük beklemek, artık safdillik olarak bile nitelendirilemez. Bu açıkça ezilen dünya halklarına, El Salvador halkına, devrimci iç savaş boyunca katledilen 70 bin insana yapılmış bir ihanettir.

Emperyalist "yeni dünya düzeni" safsatalarının alıp yürüdüğü günümüzde, halkların kurtuluşu uzlaşmayla değil, sonuna kadar savaşı yükseltmeyle sağlanacaktır ve silahlı mücadele taktik bir program değil, iktidar mücadelesinin temel dayanağıdır. Sözde barış anlaşmaları, uzlaşmalar, demokratikleşmeler yalnızca emperyalizme güç verir, kan taşır. FMLN bugün yenik bulunduğu durumdan ancak yeniden silahı eline alarak kurtulabilir. Reformist politikalar, FMLN'nin bitişini getirecektir. Uygulanan bu politikaların kitlelerce nasıl görüldüğü en iyi bir FENASTRAS üyesi ipçinin ağzından dile getirilmiştir: *"...Bütün bu yasal parti ve seçim çalışmaları benim hiç alışık olmadığım şeyler. Savaşçıların çoğu da aynı durumda ve gelişmeler bizi biraz da korkutuyor..."* (7)

Bugün FMLN politikalarına kuşkuyla yaklaşan savaşçı ve emekçiler, yarın El Salvador'un umudu olacak silahlı mücadelenin sürdürücüleri olacaklardır!.◆

---

(1) Latin Amerika Solu Tartışıyor, Gerilla ve Sonrası, FPL Temsilcisi Douglas Santa Maria'nın Konuşmasından, Bireşim Yayınları, s. 38
(2) age, ERP Temsilcisi Ernesto Zelayandia ile yapılan görüşmeden, s. 26
(3) Haftalık Gerçek Dergisi, Daniel Humberto Salinas ile röportajdan, sayı: 50, s: 42-43
(4) age, PRTC Temsilcisi Mario Lopez ile yapılan görüşmeden, s. 36
(5) age, ERP Temsilcisi Ernesto Zelayandia ile yapılan görüşmeden, s. 28
(6) age, s. 28
(7) age, FENASTRAS temsilcisi Refael Şefik ele yapılan görüşmeden, s.49

Filistin;
Mücadele sürüyor...

Ortadoğu muhabirimizin ilettiği bilgilere göre;. Filistin Kurtuluş Cephesi Askeri Dairesi'nin yayınladığı bildiriye göre Filistin topraklarında yükselen intifadaya destek olarak 8 Nisan günü Tayr Harfa Şamg yoluna patlayıcı maddeler yerleştirildi. Patlayıcılar İsrail ve Lahat güçlerinin ortak devriyesi geçerken patlatıldı ve araç içerisinde bulunan çok sayıda asker öldü.

Ebu Adnan Kaya ve Vedii Haddad birliklerince gerçekleştirilen eylemden sonra İsrail bölgede denetimi sıkıştırdı ve bölge bomba yağmuruna tutuldu.

Filistin'in Kurtuluşu için Halk ve Demokratik Cephelerin Birleşik Önderliği (FHKC-FDKC) adına yapılan açıklamada, "Oslo-Kahire anlaşmasını bozana, kendi kaderini tayin hakkı ve göçmenlerinin geri dönüşünde ifadesini bulan halkımızın haklarını kazanana kadar mücadelenin sürdürüleceği" belirtildi.

Ayrıca 9 Nisan günü Güney Lübnan'ın Hardali bölgesinde Şehit Gassan Kanafani Güçleri (FHKC) ile Şehit Kemal Nasır Güçleri'nden (Fetih Hareketi) oluşmuş ortak askeri birliklerin İsrail askeri kuvvetlerine yönelik saldırılarının sonuçları bir açıklamayla duyuruldu.

Açıklamada şöyle denildi:

"1- Altı İsrail askeri vuruldu.

2- İsrail'e ait askeri araçlar tahrip edildi.

3- Birisi Şehit Gassan Kanafani Güçleri'nden İkisi Şehit Kemal Nasır Güçleri'nden olmak üzere üç savaşçı şehit düştü."

Askeri sözcünün yaptığı açıklama şöyle bitirildi: "Bağımsızlık ve özgürlük hedefine ulaşıncaya dek, biricik şehitlerini feda etmede asla cimrileşmeyen halkımızın, düşmanın işlediği katliamları protesto etme ve düşmanı kovma görevi çerçevesinde bir yanıtıdır."◆

◆ ◆ ◆

Londra'da emperyalist saldırganlık protesto edildi

Londra (Mücadele)- Partizan Savunma Komitesi'nin (Spartakistler) çağrısıyla Londra'daki Almanya Büyükelçiliği önünde bir gösteri yapılarak PKK ve Devrimci Sol'a yönelik emperyalist saldırganlık protesto edildi.

Alman Büyükelçiliği önünde yapılan gösteriye Londra Devrimci Sol Güçler, Devrimci Komünist Grup, Devrimci Gençlik, İngiliz Komünist Örgütü-Uluslararası İlişkiler Grubu katıldı. Temsilciler konuşmalarında emperyalist devletlerin, özellikle Almanya'nın PKK ve Devrimci Sol'a yönelik baskın, tutuklama ve yasaklama uygulamalarını gerçekte Türk ve Kürt halklarına yönelik bir saldırı olarak gördüklerini belirterek protesto ettiler.

İngiltere Devrimci Sol Güçler adına yapılan konuşmada ise Devrimci Sol'a yönelik emperyalist saldırıların emperyalizmin Türk ve Kürt halkları üzerindeki sömürüyü sürdürme çabasının bir ürünü olduğu, Türkiye ve Kürdistan'ı yeni-sömürgeleştiren emperyalistlerin Türkiye ve Kürdistan üzerindeki çıkarlarını kaybetmekten korktukları için Devrimci Sol'a saldırdıkları vurgulanarak "Emperyalizmi er geç topraklarımızdan kovacağız" denildi.

Bosna-Hersek'teki katliamın da protesto edildiği gösteride Bosnak'lara ambargo uygulayan NATO ve BM güçlerinin Bosna-Hersek'te hiçbir işlevleri olmadığı dile getirildi ve geri çekilmeleri istendi. Gösteri "Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma" ve "Yaşasın Sosyalizm, Kahrolsun Faşizm" sloganlarıyla sona erdi.◆

9. SÜTUN

Yasalar ve yasaklar

"Özgür radyo ve televizyonlar susturulmak isteniyor. Daha önce radyoları susturmuşlardı, şimdi ise özel televizyonları susturmak istiyorlar."

Televizyon kanallarında duyulan benzer anonsların ardından, Radyo ve TV Yasası Meclis'te görüşüldü. Artık ülkemizde de özel radyo ve TV kanallarının nasıl çalışacağını belirleyen bir yasa var. Tasarı daha önce de Meclis'e gelmiş, ancak özel televizyon patronlarının kazan kaldırması sonucu rafa kaldırılmıştı. Bu defa ise sessiz sedasız Meclis'ten geçiverdi.

Özel televizyon patronlarının önceki tasarıya karşı çıktığı noktalar nelerdi? Hükümetin Avrupa Yayın Hakkı Standartlarına uygun hazırladığını söylediği tasarı, televizyonların habercilliğini mi sınırlamak istiyordu?

Yasanın bu yanıyla pek ilgilenen yoktu. Tasarı televizyon kanallarına reklam yayınlama sınırı getiriyordu. Her televizyon günlük yayın saatinin ancak belirli bir bölümünü reklamlara ayırabilecekti. Bunun yanı sıra yayınlanan programların bir kısmını kendi bünyesinde hazırlaması gerekiyordu. Patronların karşı çıktığı nokta ise reklam sınırlamasıydı. Yasanın çıkması zaten sınırlı olan reklam pastasının daraltılması demekti. Oysa onlar böyle bir sınırlamanın olmamasını ve büyük balığın küçük balığı yutmasını istiyorlardı.

Patronların karşı çıkması hükümeti fazla sıkıntıya sokmadı. Tasarı önce rafa kaldırıldı. Yasal düzenlemeye sahip olmayan radyo ve televizyonlar hükümetin de işine geldi. Böylece herhangi bir yasaya sahip olmayan radyo ve televizyonların üzerinde sürekli bir tehdit sağlanmış oldu. Söz dinlemedikleri takdirde aynı İnterStar'ın başına geldiği gibi, kulağını çekmek daha kolay olacaktı. Tasarının görüşülmesi seçimler sonrasına bırakılarak en azından bir süre daha keyfi denetim sağlanmış oldu.

Yasal düzenlemeye sahip olmadıkları için, aslında bir basın kuruluşu niteliğinde olmayan TV kanalları, her ne kadar sıkça "basın özgürlüğü" demagojisi yapsalar da, tasarıyı pek fazla etkileyemediler. Bir yandan uluslararası sözleşmeler, diğer yandan ise MGK talimatları yasanın yeniden gündeme gelmesine yol açtı. Her ne kadar TV istasyonu kurmak büyük sermaye gerektirse de, yerel radyo istasyonu kurmak için ufak bir sermaye yeterli olabiliyordu. Bu ise iktidarın denetimi dışında radyo istasyonları kurulması anlamına geliyordu. MGK'nın böyle bir oluşuma izin vermesi beklenemezdi. Patronların kulağı çekildi ve tasarı sessiz sedasız yasalaştırıldı.

Daha önce de söylediğimiz gibi, TV patronlarının derdi habercilik yapamamak değil. Eğer o yönde en ufak bir dertleri olsaydı, en azından yakında çıkarılması planlanan Terörle Mücadele Yasası'ndaki yeni değişikliklere karşı çıkarlardı. Çünkü değişiklikler her ne kadar "demokrasi paketi" içinde anılsa bile, bunun yeni yasaklar anlamına geldiğini herkes biliyor. Biliyor ama, kimse de karşı çıkmıyor. Belki yasadaki değişiklikler yapıldıktan sonra birkaç basın açıklaması yapılarak anti-demokratik olduğu söylenecektir. Ama bu arada çoktan iş işten geçmiş olacaktır.

Tasarıyı hazırlayan Meclis Komisyonu'nun üyelerinden eski gazeteci Uluç Gürkan da şimdilerde Radyo ve TV Yasası'nın anti-demokratikliğinden söz ediyor. Yasanın iki maddesinin değiştirilmesi için imza toplamaya başladı. Sanki kendisi tasarıyı hazırlayanların içinde değilmiş gibi, yasanın bu şekliyle uygulanmasının sadece halkı depolitize etmeye yarayacağını söylüyor. Zaten istenen de buydu. Amerikan ve Brezilya dizileri ile televizyonculuk yapan medya patronlarının da buna hiçbir itirazı olamaz. Hiç kimsenin iş işten geçtikten sonra bu tür demokasicilik oyunlarına kalkışmasına gerek yok. Kısacası alan razı veren razı. Tek itirazı reklam alınmasının sınırlanması konusunda. Hükümetle aralarını iyi tuttukları sürece sizler onları yaşatmanın bir yolunu bulursunuz. Teşvikler, örtülü ödenekler ne güne duruyor?..

Gerçekten habercilik yapmak, halka gerçekleri iletmek isteyenleri ise engellediğinizi düşünüyor olabilirsiniz. Ama unutmayın Sansür ve Sürgün kararnameniz bir işe yaramadı. Büyük umutlarla kabul ettiğiniz Terörle Mücadele Yasası da sizlere yetmedi, şimdi yeni yasaklar getirmeye çalışıyorsunuz. Yarın onlar da sizlere yetmeyecek, çünkü gerçekleri halka iletmeyi kendisine görev edinenler mutlaka bu yasaklarınızı da işlemez hale getirecektir. ○

Isırgan

Duydunuz mu?..

Darbeci Çözüm Nisan sayısında hala kendilerini anlatamadıklarını, kırlara gidemediklerini, bu yüzden kan kaybının devam ettiğini, Karadeniz ve Dersim'de insanların öldüğünü söylüyor.

İlahi darbeci Nejdet!.. Bilseydik neyin nasıl olacağını, sana sorardık. Senin her şeye kadir olduğunu unuttuk. Bizi bağışla!...

Her şeye rağmen zaman hala geçmiş değil. Hareket elindeyken hala kendini (kontrayı) anlatmadınsa, şimdi anlatabilirsin. Dersim, Karadeniz gerillaları dahil, tüm DS mevzilerinin kapıları siz zat-ı şahanelerine sonuna dek açıktır. Buyrun gelin... Kendinizi anlatın. Neden gelmiyorsunuz? Hele dağlar, sizi dört gözle bekliyor. Biz sözümüzün eriyiz bay kontracı. Bekliyoruz... Görelim ne kadar cesursunuz. Hem bir komünist, koşullar ne olursa olsun düşüncelerini anlatır, cesurdur. Neden tekrar da olsa kalkıp Dersim'e gitmiyorsunuz? Gerillalarla tartışmıyorsunuz? Bekliyoruz baylar...

Geleceğinizi sanmıyoruz. Çünkü sizin ırz düşmanlığı ve kontracılık gibi çok ciddi görevleriniz var. Hem sen de artık kendini daha uzun süre devrimci gösteremezsin. Yıllardır görmediğin eşinle, mafya içinde çocuklarınızla yaşayabilirsin. Artık dünya alem biliyor ki, senin asıl mesleğin bu. Bu mesleğin sayesindedir ki, dostlarımızı katlettin, mafyaya satıldın.

"Örgütün ismini biliyorsan..."

7 Nisan günü Antakya Mücadele bürosu çalışanları Terörle Mücadele ekiplerince keyfi olarak gözaltına alınırlar. Beş günlük gözaltı süresinden sonra 12 Nisan'da savcılığa çıkarılırlar.

Savcılıkta, muhabirlerden Metin Alhas'ın ifadesinin alınması sırasında oligarşinin adalet anlayışının gerçek yüzünü ortaya koyan bir olay yaşanır. Savcı Metin Alhas'a "Yasadışı Te He Ke Pe Ce De Se örgütünün üyeliği ve örgüt adına bildiri dağıtma suçlarıyla yargılanıyorsun. Bu suçları kabul ediyor musun?" diye sorar. Metin Alhas bu soru karşısında sadece Mücadele gazetesi muhabiri olduğunu, bu iddiaların hiçbirini kabul etmediğini, bunların polisin yalanları olduğunu, üstelik örgüt isminin Te He Ke Pe Ce De Se değil de THKP/C Devrimci Sol olarak okunması gerektiğini belirten bir ifade verir.

Muhabirimizin bu ifadesi karşısında oligarşinin adalet sözcülüğüne soyunan savcı, "Ben savcı olarak bu örgüt ismini doğru dürüst okuyamazken, sen hakkındaki suçları kabul etmiyor ama örgütün ismini rahatlıkla doğru olarak söyleyebiliyorsun. Bu da örgütle ilişkin olduğunu açıkça gösteriyor." diyerek tutuklama talebinde bulunur. Bu gerekçeyi yeterli gören hakim de muhabirimizi tutuklatır. Daha sonra davayla ilgilenen avukatın tutuklama gerekçesinin haksız ve gülünç olduğunu belirten itiraz dilekçesi sonucunda yaptıkları hatanın farkına varan(!) oligarşinin "adalet sözcüleri" muhabirimizi serbest bırakırlar.

"Yazılama" savaşı

8 Nisan günü Antakya park köprüsü civarında Şehitler Haftası nedeniyle "Kızıldere Yaşayor Devrimci Sol Savaşıyor", "Şehitlerimizin Hesabını Soracağız" sloganlarını içeren yazılamalar yapılır. Olay Dev-Genç tarafından üstlenilir.

Yazılamaların yapıldığı çevrede bulunan siyasi şube ekipleri yazıları görür ama müdahale etmez. Her zaman olduğu gibi olayı özel time havale eder. Olay yerine gelen özel tim ekibi yazıları silmeye başlar, uzun süren çabalar sonunda yazılar silinir. Duvarların temizliği de özel timin görevleri arasındadır anlaşılan.

Özel tim ekipleri Antakya'da son günlerde gerek Dev-Genç'in, gerekse Devrimci Sol Güçler'in yazılama eylemlerinin sıklaşmasından oldukça rahatsızlık duymuş olacaklar ki, sıldıkleri her yazının altına bir de MHP imzasını atıp gidiyorlar. Ama özel tim ekiplerini asıl çıldırtan, attıkları imzanın her seferinde esrarengiz kişiler tarafından(!) silinmesi oluyor.

Trafodan gelen patlama

Pozantı, Toroslar'da bir ilçe... Burada bir su fabrikası vardır. Bir gece bu fabrikadan büyük bir patlama sesi duyulur. Fabrikadan bir yetkili hemen jandarmayı arayıp gerillaların fabrikayı bastığını söyler. Jandarma hemen tüm önlemleri alır. Yetkili, Toroslar'da gerillalar olduğunu, Mücadele gazetesi okuru bir işçiden öğrenmiştir. Jandarmanın bekleyişi sabaha dek sürer. Sabah fabrikanın trafosunun kapağı açıldığında bu büyük patlamanın bir kedinin trafonun içindeki kablolarla temas etmesi sonucu olduğu anlaşılır.

Bamteli

Tarık Akduman

Filistinli Şair Mahmut Derviş: "İntifada bir kültürdür"

Filistinli kavga şairlerinin en büyüğü olarak bilinen Mahmut Derviş, 1941 yılında Celile'ye bağlı bir köyde doğdu. Köyünün Siyonistlerce yok edilmesiyle birlikte, birçok Filistinli gibi o da göçü yaşadı. Şairliği kadar mücadeleci kimliğiyle de öne çıkan Derviş'in yaşamı her Filistinli gibi göç ve baskıdan oluşuyor. FKÖ içinde kültür işleriyle ilgilenen Mahmut Derviş'in şiir kitaplarının neredeyse tamamı Türkçeye çevrilmiş. Yaşamını Tunus ve Paris'te sürdüren Derviş'le yapılan ve İka dergisinin 39. sayısında yer alan, İntifada'nın Filistin kültürü içindeki anlamını içeren söyleşiyi yayınlıyoruz.

Mücadele içinde yerini alarak özgürleşen Filistin kadını, Filistin sanatının ve kültürünün de ayrılmaz bir parçasıdır.

Siz "fiilen" Filistin'in Kültür Bakanısınız. Son iki yılda kültürel alana nasıl katkıda bulundunuz?

Birincisi, ben Filistin'in Kültür Bakanı değilim. Ama birtakım görevlerim var ve bütün kaygılarımı da Filistin'in kültür yaşamı oluşturuyor. Yani Filistin halkının kültürel sorunları benim de sorunlarım. İntifadanın kültüre etkisine gelince, iki şeyi ayırmak lazım. İntifada kültürel bir olaydır. Ama sanatçılar üzerindeki etkisini burada anlatmak erken olur. İntifadanın önceden kültürel düzeyde kullandığı öğeler vardı. Herhalde sonradan da İntifadanın yarattığı kültürel öğeler olacak, ama yaratıcılık için bunların ne anlam taşıdıkları henüz görülmedi. Filistin halkı yıllardır İntifadanın kararları içinde; birçok sebepten doları her zaman ayıklanmıştır ve bunun kültürü de bir yandan oluşmuştur. Ayrıca Filistin'de kültür, ulusun kendi benliğini bulmasında çok büyük rol oynuyor. Filistin'de ilginç olan, benliklerini sahiplenme mirası. Filistin'in kültürel pratiğinde iki önemli konu; bir tarafta geçmişin hatırlanması, bir tarafta mevzi, mekan ve en önemlisi toprak. İntifada bu mekanı belirledi.

Yani zaman ve mekan birleşiyor.

Nerede Filistinli varsa, İntifadanın kendisini o yere kenetlediğini bilir. Filistinliler, bütün insani enerjilerini özgürlük mücadelesine aktarmış durumdadır. Bu da Filistin'le geri kalan dünya arasındaki kuyuyu küçültüp, Filistin'e diğer dünyayı yaklaştırıyor.

Bugüne kadar "kadın", Filistin kültüründe hep sembolik olarak ön plana çıktı. Özellikle bir resimdeki rüya ülkesi, Filistinlilerin yeri ve resimdeki kadın sembolü gibi geleneklerin öne çıkarılması, gelecekteki bir devlet düşüncesini yansıtıyor.

Resimlerden konuşuyorsunuz. Dediklerinizi sadece resim ve heykeltıraşçılık için geçerli olsa da, kadının Filistin'i sembolize ettiğini söylemek, olayı basite almak olur. Bu konuda birçok deyim kullanılabilir. Buradaki kadın sembolü, geleneksel kadın portresinden çok, folklorik bir kadın portresiyle ilgili. Bu resimde, bizi etkisine almaya çalışanlara, İsrail'e karşı bir direniş var. Baskıya maruz kalanların bir tepkisi bu. Psikolojik olarak baskı altında olması, onu bu resimlerde bir şeyler bulmaya itiyor. Filistin ressamlarındaki sınırlama işgalin sonucudur. Bu suç, İsrail işgalcilerinin en büyük suçlarından biridir ve bunun üzerine konuşulmamaktadır.

> **Ve ant içerim ki,**
> **bir mendil işleyeceğim**
> **yarına kadar,**
> **gözlerine sunduğum şiirlerle**
> **süslü**
> **ve bir tümceyle, baldan ve**
> **öpücüklerden tatlı**
> **"Bir Filistin vardı,**
> **bir Filistin gene var!"**

Filistin niçin bir ana?

Çünkü Filistin toprağı kaybolmaz. Önceden neredeyse, şimdi de orada. Filistin toprağı birçok medeniyetler gördü, birçok farklı kültür yaşadı. Ancak orada sürekli kalan hep bu anaydı.

Bugünkü Filistin kültürünün kadın sorununa tutumu nasıl?

Filistin kadını yapmak istediğini yaptı ve direnişiyle kendi özgürlüğünü kazandı. Ve bizim için kadının İntifadadaki yeri, bağımsızlığını ilan etmek gibi bir şey. Filistin kadını mücadelesiyle kendi haklarını kazandı. O harekete geçti ve biz de sanatımızda onu işledik. Hatta onu, önemli bir yerini oluşturduğu bağımsızlık mücadelesiyle ürünlerimizde işledik.

Arap şairlerinde klasik ve modern Arap formu arasında çelişmeler var. "Nergis'in Komedisi ve Gümüşün Trajedisi" adlı son eserinizde ise siz bütün bu değişik stil türlerini, bir orkestra şefi gibi birleştirmişsiniz. Bu kompozisyon stiliyle bütün bu çelişkilere son verme düşüncesi doğru mu?

Ben bunu soru olarak değil, beni duygulandıran bir onur olarak algılıyorum. Normalde şair kullandığı malzemenin farkındadır. Bazen insanın her şeyi göz önünde bulunduramadığı anlar oluyor. Bazen eser üzerinde yapmak istediği düşünceyi yapamıyor. Halkın manevi kültürüne ilişkin bilinçli bir araştırma ve şiir bu kültürün tarihine bir yolculuk. Bu araştırma bilincin tedarikli aletiyle olmalı. Şiirin iyi analiz edildiğine inanıyorum. Ama benim stilimde kesin harmoniye ulaştığım analizi doğru olsaydı, bu benim son şiirim olurdu. Hep iki miras üzerine; katı klasik, gelişmiş dilin eski kaynağı ve modern formlardaki şiirle diyalog içinde çalışır. Biraz insanlık tarihinden, biraz insanın gücünden ama var olma gücünden, kendi izninin gücünden.

İntifadanın kültür olayıyla şiirin bir ilişkisi var mı?

Objektif olarak tabii. Gerçi bu şiirde İntifadanın tanımı yok, ama İntifada olmasaydı, ben bu şiiri yaratamazdım. Şöyle başlıyor: "Geri döndüler/Tekrar döndüler." İntifadayla Filistinlilerin sürgünden geri döndüğüne inanıyorum. Sadece sürgünden değil, tarihi yokluklarından da. Şair geleceği, tarihi rüyanın yeniden doğuşu olarak görmektedir.

"Önemsiz Sözlerin İşgalcileri" şiirini yazdığımda, İntifadanın bu yüzyılın dönüm noktasını oluşturduğunu düşünüyordum. Geleceğin sadece içeriğini değil, aynı zamanda rüyaya bağlı olan yöntemini de görüyoruz. Ve bu düşünce o kadar açık ki, sanki İntifadanın güncel realitesi için her gün bir şey yapmışım gibi. Sadece İntifadaya bir şeyler yaptırmış olsam, bu İntifadayı sade tanımlamak olurdu. Ben şiirimde İntifadanın zamanını ve gelişmesini anlatıyorum.

Filistin halkının zor durumunun Arap dünyası için bir enerji anlamına geldiğine inanıyor musunuz?

Başlangıçtan bu yana Filistinli bu trajedinin kahramanı olduğu duygu ve düşünceleri içindeydi. Şu an için bir motivasyon kaynağı olan İntifada bunun değişmesini sağladı. İntifada işgalciler tarafından yenilgiye uğratılırsa, bu sadece Filistin için değil, bütün dünya için bir trajedi olur.

İntifada, devrim yolundaki seklere rağmen nasıl devam edecek?

En önemlisi halkın, hayatını ve geleceğini ifade edecek bir mücadele yöntemi bulması gerekiyor. Ve artık içeriği, duyguları iyice netleşti. Ne olacağı belli olmaz ama çok kesin olan bir şey var ki, o da artık geri dönüşün olmadığı. Daha öncesine olmayan bir dönüş. Avrupa'da her şey yıkılsa da, bu halk önceden olduğu yere dönmeyecek. Çünkü İntifada sürüyor ve sürecek.

Adana Tavır bürosu basıldı

Kültür ve Sanatta Tavır dergisi Adana bürosu, 14 Nisan günü polis tarafından basıldı.

Büroyu basan polisler, içeride bulunan dergi çalışanlarını, okurları, Grup Nisan Güneşi elemanlarından Mine Keleş, Kenan Toğrut, Özgür İnan ve soyadlarını öğrenemediğimiz Ebru, Yaşar ve Fatih isimli Tavır okurlarını gözaltına aldılar.

Gözaltına alınan dergi çalışanları ve okurları dört saat sonra serbest bırakılırken, polis bürunun arşivine, yazılarına ve afişlere de el koydu.

Ortaköy Kültür Merkezi tarafından yapılan basın açıklamasında, Adana Tavır bürosunun daha önce de polis tarafından iki kez basıldığı hatırlatılarak, Tavır'ın halkın sanatçılarının sesi olmaya devam ettiği söylendi.○

◆ ◆ ◆

Zonguldak'taki aydın ve sanatçılar işçilerin yanında

Zonguldak'ta bulunan sanatçı ve aydınlar, 7 Nisan'da açıklanan tepeden inme, emeği hiçe sayan önlemleri kaygıyla karşıladıklarını belirten bir basın açıklaması yaptılar.

Zonguldak'taki kömür işletmelerinin ve Karabük Demir-Çelik fabrikasının tasfiye edilmesinin onarılmaz acılar doğuracağını belirten Mehmet Yılmaz (şair), İbrahim Akyürek (fotoğrafçı), Devrim Aksakal (fotoğrafçı), Kürşat Coşgun (karikatürist), Fahri Bozbaş (tiyatrocu), Şenol Dönmez (tiyatrocu), Ayhan Kiraz (işçi-TUSAK Başkanı), Mehmet İrtegün (işçi-sanatçı), Safet Can (araştırmacı-yazar), Zafer Muratoğlu (şair), Kemal Kutu (şair), Oktay Yaşar Hancıoğlu (müzisyen), Osman Güney (şair), ulusal ekonominin can damarı olmuş, kültürümüze emeğin yüceliğini yansıtmış bir kentin emperyalist tekellerin çıkarları doğrultusunda gözden çıkarılmak istendiğini belirttiler.○

◆ ◆ ◆

Yenibosna'da Dostluk ve Dayanışma Gecesi

Yenibosna'da Halkın Gücü gazetesi okurları Dostluk ve Dayanışma Gecesi düzenlediler. 17 Nisan günü yapılan gece, şehitlere bağlılığın dayanışmanın, paylaşmanın anlamı bir göstergesi olurken, Grup Günışığı da sevindirdiği türkülerle geceye renk kattı.○

Mehmet ÇOLAK

Ali .....

Özgür KILIÇ

Cihan TAÇYILDIZ

Selvi UZUN

Hasan AKTAŞ

Bir türküdür Dersim dağlarında
12'ler savaşıyor

Üç gündür açtı ve uykusuzdu gerillalar. Çemişgezek Akçapınar Karakolu baskınından sonra düşman sürekli pusu atıyordu. Gerilla artan oparesyonlardan birkaçında çemberi yarmıştı. 23 Nisan 1993'te İbrahim Erdoğan Kır SDB'leri Komutanlığı'na bağlı Ahmet Fazıl Özdemir Müfrezesi son çatışmasına girdi. Ardıç'ta çatladı tohum. Çalaxane mezrasında 12 yiğit düştü Dersim'in verimli toprağına.

Abdi ŞEKER

Eylem YILDIZ

Abidin YILDIZ

Behiye CANİK

Haydar AYDIN

Dersim yüzlüm
Yüreğimin ezgisine çığlık düşünce
Tarihim kanla yazılır
Soluğum alevle
Çığlığın ağıtlara karışır
Çığlığım asılı kalır zulmün ölüm yüzüne

Cengiz KALA

İbrahim YALÇIN

Darbe sürecinde cezaevindeydi İbo. Hareketine karşı iç düşmanın giriştiği saldırıların karşısında eli kolu bağlı kalmak onu rahatsız ediyordu. Özgürlük eylemiyle mücadelenin içine atıldı. Bir SDB Komutanı olarak girdiği kavgayı, onurlu bir şekilde noktaladı. 23 Nisan 1993'te İstanbul'da şehit düştü.

Önder ÖZDOĞAN

16-17 Nisan katliamının ardından devrimci eylemler hesap sormak için birbirini kovalıyordu. O da tüm coşkusuyla şehit düştüğü 20 Nisan 1992'de İstanbul SDB'lerinin bir savaşçısı olarak bu eylemlerin ortasındaydı. Nisan sıcağında düştü toprağa.

Kemal Karaca (Nisan 1977)	Türkü silah olmalı ağzında
Hasan Ateş (4 Nisan 1977)	Silah olmalı elinde bilgi
Fehime Öztürk (Nisan 1979)	Yüreğinde inanç silah olmalı
Hasan Karagöz (18 Nisan 1980)	Neresinde olursa olsun dünyanın İnsandan esirgedikçe düşman
Yusuf Topallar (23 Nisan 1980)	Savunmalısın yaşamı

Öldüler, yenilmediler! Mücadeleleri mücadelemize ışık tutuyor...

✓ DEVRİMİ ŞEHİTLERİMİZLE BİRLİKTE KUCAKLAYACAĞIZ

- Devrim Şehitlerini anma günleri 17 Nisan'da sona erdi. Kampanya tüm canlılığıyla sürerken 17 Nisan günü Devrimci Sol Merkez Komite üyesi Sinan Kukul mezarı başında anıldı. Yine 17 Nisan'da Kudi Göleli'ye şehit ailelerini temsilen bir plaket verildi. Bayraklar, pankartlar asılmaya devam edildi.
- Devrim şehitlerini anmayı, onları yaşatmayı sadece bugünlerle sınırlamadık. Savaş sürüyor. Şehitlerimiz aramızda, sıramızda, yanımızda, omuz başımızda. Onları unutmayacağız, unutturmayacağız. Zafere onlarla birlikte yürüyeceğiz. Şehitlerimizin yolu bize kazanmanın ve kurtuluşun yolunu gösteriyor. Şehitlerimizle birlikte KAZANACAĞIZ!

Yazısı sayfa 10-11'de

✓ POLİS SİVİL FAŞİSTLERİ KORUDU

- Sivil faşistler, hilalli-bozkurtlu bayrakları ve amblemleriyle meşrulaşmaya çalışıyorlar. Ancak görüntüleri ne olursa olsun, onların gerçek kimlikleri belli ve bu kimlikleri tanıyan devrimci-demokrat öğrenciler faşistlere okullarda çalışma alanı tanımıyor.
- 19 Nisan'da İÜ Edebiyat Fakültesi'nde sivil faşistlerin devrimci-demokrat öğrenciler tarafından cezalandırılması üzerine yaşanan gerginlik sürüyor. Polis üniversiteyi abluka altına aldı. Devrimciler her şeye rağmen direniyor.

ÖĞRENCİ GÖSTERİSİNE POLİS COPU

- Paralı eğitim ve fırsat eşitsizliğini derinleştiren üniversite sınavlarına karşı liselerde ve üniversitelerde tepkiler yükseldi. Öğrencilerin İstanbul'da, Ankara'da, Trabzon'da, İzmir'de, Mersin'de ve Sivas'taki gösterilerine polis müdahale etti.

Yazısı sayfa 17'de

✓ KÜLTÜR/SANAT

"İNTİFADA BİR KÜLTÜRDÜR"

- Filistinli şair Mahmut Derviş İntifadanın Filistin kültürü için anlamını anlatıyor: "İntifada kültürel bir olaydır... Filistin halkı yıllardır kendini İntifadanın kararları içinde buluyor. Filistin halkı birçok sebepten dolayı her zaman ayaklanmış ve bunun kültürünü de oluşturmuştur."

Yazısı sayfa 22'de

Derinleşen kriz ve ulusal sorun üzerine

Ulusal sorunun çözümü devrimci halk iktidarıyla gerçekleşecektir

- Milliyetçi bakıştan kurtulunmadıkça ulusal sorun kalıcı bir çözüme ulaşamayacaktır. Gizli işgal espirisiyle ifade edilen "ulusal ordu"nun yokluğu, böylesi bir orduya vurulan her darbenin, aynı zamanda emperyalizme ve faşizme vurulması demektir. Demokrasi mücadelesi de emperyalizmin ve faşizmin boyunduruğuna karşı savaşım içinde bir anlam ifade etmektedir ve ulusal sorunun çözümü devrimci halk iktidarıyla gerçekleştirilecektir.

REBER UZLAŞMA ÇÖZÜM DEĞİLDİR: Dünya'da on yıldır esen uzlaşma rüzgarları, Sovyetler Birliği'nde, El Salvador'da, Filistin'de sürekli geriye gidişin nedeni oldu. Emperyalizmin inisiyatifini güçlendiren uzlaşmacılık, Kürt halkının özgürlük yürüyüşünün önündeki tuzaktır.

SINIR ÖTESİ OPERASYON: Oligarşi şimdiye kadar yaptığı sınır ötesi operasyonlardan, ne siyasi ne de askeri açıdan herhangi bir sonuç alamadı. Operasyonların asıl nedeni, psikolojik üstünlük kazanma isteğidir.

✓ **Talabani:** "Bağımsız bir Kürt devletinden yana değiliz."

✓ **DGM'ye protesto:** PKK davası tutsakları DGM duruşmalarına süresiz çıkmama kararı aldı.

✓ **Özgür Gündem:** "Direneceğiz. Gerçekler karanlıkta kalmayacak."

Yazısı sayfa 7-9'da

El Salvador: FMLN deneyimi

Silah başından, sandık başına

GERİLLA SAVAŞINDAN UZLAŞMAYA: '80'li yılların sonuna kadar ülkenin birçok bölgesini denetiminde bulunduran FMLN reformist politikalarla gerillayı uzlaşma masasında pazarlık gücü haline getirdi.

GERİLLA VE SONRASI: Askeri üniformalar çıkarılıp, sivil takım elbiseler giyilip, ülke ülke gezildi. Bir halkın kurtuluşu için savaşan bir örgütün emperyalizmin değil, ezilen dünya uluslarının umudu olması gerektiği unutulup, emperyalist dünyanın ilgisini çekmek övünç kaynağı yapıldı.

SEÇİM YARIŞI: Reformist politikalarla halktan uzaklaşan FMLN '94 Mart'ında egemenlerle girdiği seçim yarışından umduğunu bulamadı. Bugün FMLN politikalarına kuşkuyla yaklaşan savaşçı ve emekçiler yarın El Salvador'un umudu, silahlı mücadelenin sürdürücüleri olacaklardır.

Yazısı sayfa 19-20'de